

சகோ. பிரன்ஹாம் மூலம்
தேவன் செய்த
இயற்கைக்கு மேம்பட்ட
அற்புதங்கள்

பாகம் - 1

வில்லியம் மரியன் பிரன்ஹாம்

பொருளடக்கம்:

1. மரித்த பையன் உயிரோடு எழும்புதல்.....4
2. சகோ.பிரன்ஹாமுக்கு எதிர்த்து நின்ற வெறிபிடித்த
மனிதன் கீழ்படுத்தப்படுதல்.....6
3. சகோ.பிரன்ஹாமுக்கு சவால் விட்ட மந்திரவாதிகள்
தோல்வியடைதல்.....7
4. இரத்த புற்று நோயிலிருந்து சுகம் பெற்ற
இருவருடைய சாட்சி.....9
5. ஃபிளாரன்ஸ் நைட்டிங்கேல் புற்று நோயிலிருந்து
சுகமடைதல்.....11
6. மோசமான மூளை வியாதியால் பீடிக்கப்பட்ட
பையன் சுகமடைதல்.....14
7. மிக மோசமாக படுகாயமடைந்த ஓப்பசம் மிருகம்
சுகமடைதல்.....20
8. குருடான மனிதன் பார்வையடைதல்.....26
9. மரித்துப் போன குழந்தை உயிரடைதல்.....27
10. மரித்துப் போன மீன் உயிரடைதல்.....31
11. தன் தவறை அறிக்கையிட்ட பெண் சுகமடைதல்...34
12. ஒரு பெண் மனந்திரும்பி, சுகமடைந்து, பின் தேவன்
அவளை வீட்டுக்கு அழைத்தல்.....37
13. மெம்ஃபிஸ் பெண்ணின் மகன் சுகமடைதல்.....44
14. ஒரு சிறுமி ஹாட்ஜ்கின் வியாதியிலிருந்து
சுகமடைதல்.....55

15. கென்டக்கியில் எண்ணெய் கண்டுபிடிப்பதைப்
பற்றிய தரிசனம்.....57
16. சகோதரி. ஹாட்டி ரைட்டின் மகன்கள்
இரட்சிக்கப்படுதல்.....59
17. அணில்கள் சிருஷ்டிக்கப்படுதல்.....62
18. திருடு போன கார் ஒரு தரிசனத்தின் மூலம் திரும்பக்
கிடைத்தல்.....67
19. கரடியையும் கலைமானையும் பற்றிய தரிசனம்
நிறைவேறுதல்.....76
20. சகோ.பிரன்ஹாமின் உறவினர்
வியாதிப்படுக்கையிலிருந்து சுகம் பெற்று
எழும்புதல்.....83
21. சகோ.பிரன்ஹாம் தம்முடைய பேரப்பிள்ளைகளின்
பிறப்பைக் குறித்து தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தல்.....86
22. மார்லின் மன்றோவின் மரணத்தைக் குறித்த தரிசனம்
நிறைவேறுதல்.....87
23. ஒரு மனிதன் புற்று நோயிலிருந்து சுகமடைதல்.....89
24. ஒரு பையன் கீல்வாத ஜூரத்திலிருந்து
சுகமடைதல்.....91
25. சகோ.பிரன்ஹாம் புயலுக்கு கட்டளையிட்டவுடன்
அது மறைந்து போதல்.....93

மரித்த பையன் உயிரோடு எழும்புதல்

பின்லாந்து தேசத்தில் அங்கே நின்று கொண்டிருக்கையில், அங்கே அச்சிறுவன் மரித்தவனாய் கிடக்கையில் நான் அவனைச் சுற்றி நடந்து சென்றேன். அவன் மரித்து அரைமணி நேரமாகி விட்டது. அதைப் பற்றி நீங்கள் புத்தகத்தில் வாசித்திருக்கிறீர்கள். நான் அவ்விடத்தை விட்டு கடந்து போக ஆரம்பித்தேன். ஏதோ ஒன்று என் மேல் தன் கரங்களை வைத்தது. நான் திரும்பினேன். “அது என்ன” என்று எனக்குள் சிந்தித்தேன். எனது வேதாகமத்தின் கடைசியில் உள்ள வெள்ளைத்தாளில், “இந்தக் காரியமானது வந்து சம்பவிக்கப் போகிறது. என்னவென்றால், ஒன்பது வயதுடைய ஒரு சிறுவன் மோட்டார் வாகன விபத்தில் கொல்லப்படுவான். அந்த இடத்தில் ஆண்டு முழுவதும் பசுமையாகவே இருக்கும்; அந்த மோட்டார் வாகனமானது சாலைக்கு அப்பால் சேதமடைந்து இருக்கும். அச்சிறுவன் ஸ்டாக்கிங்ஸ் அணிந்திருப்பான், கிராப் செய்து முடி வெட்டியிருப்பான்; அவனது சிறிய கண்கள் பின்னாக திரும்பி யிருக்கும், அவனது சரீரத்தின் எலும்புகள் நொறுங்கிப் போயிருக்கும், என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

நான் அவனைக் கவனித்தேன். “ஓ தேவனே” என்று எண்ணினேன்.

“யாவரும் அமைதியாக எழுந்து நில்லுங்கள்” என்றேன். அங்கே அந்நகர மேயர் கூட நின்று கொண்டிருந்தார். நான் கூறினேன். “இந்தச் சிறுவன் இப்பொழுதிலிருந்து இன்னும் இரண்டு நிமிடங்களுக்குள் உயிரோடு எழுந்து தன் கால் ஊன்றி நிற்காவிடில், நான் ஒரு கள்ளத்தீர்க்கதரிசியாக இருப்பேன். என்னை ஃபின்லாந்து தேசத்தைவிட்டு துரத்தி விடுங்கள்” என்றேன். நிச்சயமாகவே! ஆனால் அவன் அப்பொழுது எழுந்து நின்றுவிட்டான் என்றால், கிறிஸ்துவுக்கு உங்கள் ஜீவியங்கள் கடன்பட்டுள்ளன என்று கூறினேன். அவர்கள் யாவரும் அமைதியாக நின்றார்கள்.

நான், “பரம பிதாவே, இக்கடலுக்கு அப்பால், இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக, இந்தப் பையன் இங்கே இவ்வாறு மரித்துக்கிடப்பான் என்பதைக் கூறினீர்” என்றேன்.

அங்கே சகோதரன் மூர் அவர்களும், சகோதரன் லிண்ட்சே அவர்களும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். எங்கும் யாவரும், தேசமெங்கிலும் ஆயிரக் கணக்கான வேதாகமங்களில் இந்த விஷயத்தை எழுதி வைத்திருந்தனர். அது என்னவாயிருந்தது? ஒரு முற்றிலுமானதாகும் அது.

பிதாவானவர் என்ன சம்பவிக்கும் என்பதை முன் கூட்டியே காண்பித்திருந்தார். அங்கே முற்றிலுமானவர் இருந்தபடியால், அங்கே நின்று கொண்டிருக்கையில் பயமேதும் இருக்கவில்லை. நிச்சயம் அவர் அவனை எழுப்புவார் என்று இருந்தது.

அந்த ஃபின்லாந்து தேசத்தில், ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இரவில் கூட்டங்களுக்கு வந்தனர். உள்ளே உட்கார இடம் போதவில்லை. வெளியே நின்றவர்களை உள்ளே உட்கார வைப்பதற்காக இருந்தவர்கள் வெளியே போய் நின்று கொண்டனர். அவன் அங்கே நின்றிருந்தான். ஜனங்கள் யாவரும் என்னை நேசித்தார்கள். வியாதிகள் குணமாகுதலை அவர்கள் கண்டனர். ஆனால் இங்கே இச்சிறுவன் மரித்தவனாய் கிடந்தான். எது முற்றிலுமானதாக இருந்தது? அத்தரிசனம். “பிதாவானவர் செய்யக் கூறுவதெதுவோ அதையே நான் செய்கிறேன்..... என்னை விசுவாசிக்கிறவன் நான் செய்த கிரியைகளை தானும் செய்வான்” என்றார். அங்கே தான் உங்களுடைய முற்றிலுமானது இருக்கிறது.

நான், “மரணமே, இனிமேலும் நீ இவனை பற்றிக் கொண்டிருக்க முடியாது. தேவன் பேசியிருக்கிறார், மீண்டும் உயிரடைய. மரணமே அவனை விட்டு நீங்கிப்போ” என்று கூறினேன். அச்சிறுவன் எழுந்து நின்று சுற்றிலும் பார்த்தான். மக்கள் மயக்கமடையவும் செய்தனர்.

அந்த காரியமானது அந்நகர மேயரால் எழுதப்பட்டு, நோட்டரி பப்ளிக்கால் சான்றளிக்கப்பட்டுள்ளது. அது சரி தான்.

முற்றிலுமானவர், டிசம்பர் 30, 1962, பத்தி எண் 328 - 335

★★★★★

சகோ.பிரன்ஹாமுக்கு எதிர்த்து நின்ற வெறிபிடித்த மனிதன் கீழ்ப்படுத்தப்படுதல்

அன்பைக் குறித்ததான என்னுடைய சில அனுபவங்களைக் குறித்த ஒரு தனிப்பட்ட சாட்சியை நான் உங்களுக்குக் கூற விரும்புகிறேன்: மக்கள் நினைப்பது போல என் வாழ்க்கை தெய்வத் திறனுடைய ஒன்றல்ல, அவ்வாறு இல்லை, அது அன்பு ஆகும், அது தான் முக்கியமான காரியமாகும், அது கிறிஸ்துவை நேசிப்பதாகும். அப்படி செய்யலாம் என்று கூறுவதல்ல, ஆனால் உங்கள் இருதயத்திலிருந்து அவரை அன்பு கூர்தல். தேவனுடைய அன்பின் பிரசன்னத்தில் மிகவும் கொடியதான பிசாசுகள் கீழ்ப்படுத்தப் பட்டதை நான் கண்டிருக்கிறேன். துஷ்ட மிருகங்கள் அப்படியே படுத்துக் கொள்வதை நான் கண்டிருக்கிறேன். அன்பு பயத்தை புறம்பே தள்ளும்.

அந்த இரவில் ஓரிகானிலுள்ள போர்ட்லாண்டில், அந்த வெறிப்பிடித்த மனிதன் என்னை எதிர்த்து நின்று, என்மீது எச்சிலை துப்பி என்னை சபித்ததை இன்றிரவு இங்கிருக்கின்ற உங்களில் சிலருக்கு நினைவிருக்கலாம். அநேக மேய்ப்பர்கள் பிரசங்க மேடையிலிருந்து ஓடிவிட்டனர். அவர்கள் அவனிடம் அதிக பயம் கொண்டிருந்தனர். அங்கிருந்த சிலர், காவல் துறையினர் அழைக்கப்பட வேண்டுமென்றும், அந்த மனிதனை வலுக்கட்டாயமாக அடக்கி அவனைக் கயிற்றால் கட்டி மறுபடியும் அவனை சிறைக்குள் அடைக்க வேண்டும் என்று நினைத்தனர். நான் அந்த மனிதனை வெறுப்பதற்குப் பதிலாக அவனை நேசித்தேன். “அந்த பரிதாப மனிதன் என்னைக் காயப்படுத்த வேண்டும் என்று விரும்பவில்லை.... அது அந்த மனிதனுக்குள்ளிருக்கும் பிசாசு, அந்த பிசாசு தான் என்னை காயப் படுத்த விரும்புகிறான்.” “அந்த மனிதன் ஒரு நேசிக்கின்ற குடும்பத்தையுடையவனாக இருக்கலாம், ஒன்று சேர்ந்து உணவு சாப்பிட, மற்றும் ஒரு நல்ல குடிமகனாயிருக்க விரும்புகிறவனாக இருக்கலாம். ஆனால் அவனுக்குள்ளிருக்கும் பிசாசு தான் இதைச் செய்கிறது” என்று நான் நினைத்தேன். நான், “பாவம், அந்த சகோதரன்!” என்று நினைத்தேன். அவன் என்னிடமாக அருகில் வந்து, “நீ தேவனுடைய மனிதனா அல்லது இல்லையா என்று நான் உனக்கு காண்பிக்கப் போகிறேன்!” என்று கூறினான். நல்லது, நான் ஒன்றுமே

கூறவில்லை. நான் அவனை நோக்கிப் பார்த்து கொண்டிருந்தேன். அவ்வளவு தான். அந்த இடம் மிகவும் அமைதியாக இருந்தது. அப்பொழுது அந்த மனிதன், “புல்லில் இருக்கும் பாம்பே!” என்றான். நான் ஒன்றுமே கூறவில்லை. ஆனால் இதை நினைவில் கொள்ளுங்கள், நான் பயப்படவேயில்லை. ஏனெனில் நான் அங்கே தேவனுடைய அன்பைக் கொண்டவனாக அவனைச் சந்தித்தேன். அப்பொழுது அவன் என்னைத் தாக்க தன் கைமுட்டியை உயர்த்தின போது, நான், “சாத்தானே, அந்த மனிதனை விட்டு வெளியே வா” என்றேன். அப்பொழுது அவன் சுற்றிச் சுழன்று முகங்குப்புற விழுந்து, என் பாதம் அப்படியே தரையிலே அசையாதபடிக்கு அவன் அதைப் பிடித்துக் கொண்டான். என் நண்பர்களே பயப்படாதேயுங்கள், அதற்குப் பதிலாக அன்பை செலுத்துங்கள். இப்பொழுது நினைவில் கொள்ளுங்கள், நீ உரிமை கொண்டிருக்கிற நிலத்தின் ஒவ்வொரு அங்குலத்தையும் நீ நிரூபிக்கத்தக்கதாக பிசாசு உனக்குச் செய்வான், ஆனால் நீ தேவனை நேசிப்பாயானால் பயம் என்பதே உனக்கு இருக்காது, நீ எதை விசுவாசிக்கின்றாயோ அதன் பேரில் நிற்க முடியும், நீ தோற்கடிக்கப்படவே முடியாது.

பதினோராவது கட்டளை, பத்தி எண் 4

★★★★★

சகோ.பிரன்ஹாமுக்கு சவால் விட்ட மந்திரவாதிகள் தோல்வியடைதல்

இது ஜெர்மனியில் நிகழ்ந்தது. அப்பொழுது என் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் பதினைந்து மந்திரவாதிகள்..... பில்லியும், சகோதரன் ஆர்கன்பிரைட்டும், என்னைக் காண அவர்களுக்கு அனுமதி தர மறுத்துவிட்ட காரணத்தால், அவர்கள், “இந்த கூடாரத்தைச் சிதறப் பண்ணப் போகிறோம்” என்று சவால் விட்டனர். அவர்கள் அங்கு அமர்ந்து கொண்டு, மந்திரங்களைச் சொல்லி, தங்கள் தெய்வத்தை (பிசாசை) அழைத்தனர். அப்பொழுது பலத்த புயல் காற்று வீசியது. அந்த கூடாரத்தில் முப்பதாயிரம் அல்லது நாற்பதாயிரம் ஜெர்மானியர் அமர்ந்திருந்தனர். கூடாரம் இப்படியாக மேலே உயர்ந்து, கீழே

விழுந்தது. அவர்கள் ஒரு பறவையின் சிறகை கத்தரியால் வெட்டி, அதை கூடாரத்துக்கு நேராக காண்பித்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் அங்கு அமர்ந்திருந்து, தங்கள் மந்திரங்களை ஓதி, இந்த மூன்று பரிசுத்த வார்த்தைகளை, “பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவி ஊ ஊ ஊ ஊ; பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவி ஊ ஊ ஊ ஊ” என்பதாக ஓதிக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்பொழுது பலத்த புயல் காற்று தோன்றியது. ஆம், சாத்தான் வான மண்டலங்களிலுள்ள பொல்லாத ஆவிகளின் தலைவன். அவர்கள் புயல் காற்றை வரவழைத்தனர். அந்த பெரிய கூடாரம் ஒரு நகர வீடு வரிசை (City block) அளவிற்கு அவ்வளவு பெரியதாயிருந்தது. கான்வஸ் (Canvas) துணியினால் அது தைக்கப்பட்டிருந்தது. காற்று அதற்கடியில் புகுந்து அதை அப்படியே தூக்கியது. காற்றும் மின்னலும் சேர்ந்து அதை பறக்கச் செய்தது. நானோ தொடர்ந்து பிரசங்கம் செய்து கொண்டேயிருந்தேன்.

அவர்கள் தங்கள் மந்திரங்களை ஓதி, அந்த மூன்று சிறிய பரிசுத்த வார்த்தைகளாகிய, “பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவி” என்பவைகளை இரு புறத்திலும் உச்சரித்துக்கொண்டேயிருந்தனர். அவர்கள் வணங்கின நிலையில் இருந்தபோது, அவர்களைப் பிசாசுகள் சூழ்ந்து கொண்டிருப்பதை நான் கண்டேன். ஆனால், அது கட்டப்படவில்லை.

நான் சகோதரன் லௌஸ்டரிடம், “இதை நீங்கள் மொழி பெயர்க்க வேண்டாம்” என்று கூறி விட்டு,

“சகோதரன் ஆர்கன்பிரைட், ஜெபம் செய்து கொண்டிருங்கள்” என்றேன்.

நான், “பிதாவாகிய தேவனே, வானத்தையும் பூமியையும் சிருஷ்டித்தவரே, நீர்தான் என்னை இங்கு அனுப்பினீர். இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் நான் ஜெர்மானிய நாட்டில் காலடி வைத்தேன். ஏனெனில் நீர் என்னை இங்கு அனுப்பினீர். அந்த மேகத்திற்கு என்மீது எவ்வித அதிகாரமுமில்லை. ஏனெனில் நான் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டு, ஜனங்கள் இரட்சிக்கப்படுவதற்காக இங்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளேன். இங்கிருந்து நீ புறப்பட்டுச் செல்ல இயேசுவின் நாமத்தில் கட்டளையிடுகிறேன்” என்றேன்.

அப்பொழுது இடிகள் முழக்கமிட்டுக்கொண்டே, உருண்டோடி விட்டன. சூரியன் பிரகாசிக்கத் தொடங்கினது, கூடாரமும் அமைதி பெற்று தன் சுயநிலைக்கு வந்தது.

பத்து நிமிடங்களுக்குள் ஏறக்குறைய பத்தாயிரம்பேர் பிரசங்க பீடத்தை சுற்றிலும் வந்து, இரக்கத்திற்காக கெஞ்சி, தங்கள் வாழ்க்கையில் தேவனுடைய வல்லமையைக் காண விரும்பினர். ஏன்? “உலகத்திலிருக்கிறவனிலும் உங்களிலிருக்கிறவர் பெரியவர்” பாருங்கள்?

உங்களிலிருக்கிறவர், நவம்பர் 10, 1963, பத்தி எண் 203-210

★★★★★

இரத்த புற்று நோயிலிருந்து சுகம் பெற்ற இருவருடைய சாட்சி

நான் மேற்கு திசைக்குச் செல்லும் முன்பு, ஒரு சிறு பெண் ஓஹையோ (Ohio) பட்டினத்தில் இரத்தப் புற்றுநோயால் (Leukemia) பீடிக்கப்பட்டுச் சாகும் தருவாயில் இருந்தாள். ஓ, அவள் பிழைப்பாள் என்ற நம்பிக்கை இல்லாமல் இருந்தது. இரத்தக் குழாய்களின் மூலம் அவளுக்கு ஆகாரம் செலுத்தப்பட்டது. அவள் மிகவும் எளிமையான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். ஆகவே அவர்கள்...

சகோதரன் கிட் (Bro. Kidd) என்பவரும் அவருடைய மனைவியும் கர்த்தர் எவ்விதம் ஜெபத்திற்குப் பதிலுரைக்கிறார் என்று அவர்களிடம் எடுத்துக் கூறினப்போது அவர்கள் ஒரு வாடகை மோட்டார் வண்டியில் அந்த பெண்ணை இங்கு அழைத்து வந்தனர். அவள் ஏறக்குறைய ஆறு அல்லது ஏழு வயது சென்ற மிகவும் அழகுள்ள பெண்ணாக இருந்தாள். (ஒரு சகோதரி, ‘ஒன்பது வயது’ என்கிறார் - ஆசி) ஒன்பது வயது. அவளை அறைக்குள் கொண்டு சென்றனர்

ஆகவே, நாங்கள் கர்த்தருடைய சமூகத்தில் சென்றபோது, பரிசுத்த ஆவியானவர் நல்வாக்கு அருளினார். அவர் கூறியவாறே அவளுக்கு சாதாரண முறையில் வாய் வழியாக ஆகாரம் கொடுக்கப்

பட்டது. முடிவில் அவள் அந்த இடத்தை விட்டுச் செல்லும் முன்பு ஹாம்பர்கர் (Hamburger) (ஒரு வகை மேற்கத்திய உணவு) வேண்டுமென்று அழுதாள். அவளுக்கு இயற்கையான முறையில் வாய் வழியாக ஹாம்பர்கர் கொடுத்தார்கள்.

சில நாட்கள் சென்ற பிறகு டாக்டரிடம் அந்த பெண்ணைக் கொண்டு சென்றனர். என்ன நேர்ந்ததென்று அவருக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அந்த பெண்தான் அவள் என்று கண்டு கொள்ளக் கூடாத அளவிற்கு அவள் வித்தியாசமான தோற்றம் கொண்டவளாயிருந்தாள். இரத்தப் புற்றுநோயின் அடையாளம் அவளில் சிறிதேனும் காணப்படவில்லை என்பதாக டாக்டர் கூறினார். புற்று நோயினால் மரிக்கும் தருவாயிலிருந்து, எல்லாவித நம்பிக்கையும் அற்றுப்போய், இரத்தக்குழாய்களின் வழியாக ஆகாரம் செலுத்தப்பட்டு மஞ்சள் நிறமாய்க் காணப்பட்ட அதே பெண் இன்று மற்ற பிள்ளைகளுடன் பள்ளிக்கூடத்தில் சந்தோஷமாக விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

இதைப் போன்று வேறொரு சம்பவம் எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. நான் அப்பொழுது தான் வீடு திரும்பியிருந்தேன். அங்கே..... அப்பொழுது கான்ஸாஸ் (Kansas) பட்டினத்திலிருந்து இரத்த புற்று நோயால் பீடிக்கப்பட்ட ஒரு பெண்ணைக் கொண்டு வந்தனர். அவர்கள் எபிஸ்கோபால் ஸ்தாபனத்தார் அல்லது பிரஸ்பிடேரியன்கள் என்று நினைக்கிறேன். டாக்டர்கள் அவளைக் கைவிட்டனர். 'இன்னும் நான்கு நாட்கள் மாத்திரமே அவள் பிழைத்திருப்பாள்' என்று அவர்கள் கூறியிருந்தனர். அவள் மிகவும் மோசமடைந்தாள். அந்த நான்கு நாட்கள் செல்வதற்கு முன், பனியை எவ்வாறாயினும் கடந்து இங்கு அடைந்து விடலாம் என்று எண்ணங்கொண்டு அவர்கள் புறப்பட்டனர். அவள் பாட்டனார் தலை நரைத்து வயது சென்ற கம்பீரமான தோற்றத்தையுடைய ஒருவர்.

அவர்கள் இங்கு வந்து ஒரு விடுதியில் தங்கி ஏற்கனவே இரண்டு நாட்களாகிவிட்டன. அந்த விடுதி இப்பொழுது அங்கு இல்லை. அன்று விடியற்காலை ஜெபம் செய்வதற்கென நான் அங்கு சென்றிருந்தேன். முந்தின இரவுதான் நான் வீடு திரும்பியிருந்தேன். அங்கு சென்றபோது, அவள் பாட்டனார் அங்குமிங்கும் நடந்து

கொண்டிருந்தார். அந்த தாயார் அந்த பெண்ணை கவனித்துக் கொள்ள முயன்றுக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆகவே, ஜெபம் செய்ய நான் முழங்கால்படியிட்டபோது, அவள் பெற்றோர் புரிந்த ஒரு இரகசிய செயலைப் பரிசுத்த ஆவியானவர் எனக்கு வெளிப்படுத்தினார். நான் அவர்களை ஒரு புறம் அழைத்து அது உண்மையாவென்று வினவினேன். அவர்கள் அழுது கொண்டே அது உண்மை தானென்று பதிலுரைத்தனர்.

பின்பு அந்தப் பெண் கயிறு வைத்து குதித்து விளையாடிக் கொண்டிருப்பதை நான் தரிசனத்தில் கண்டேன்.... ஆகவே, இப்பொழுது அந்தப் பெண்..... மூன்று வாரத்திற்குள் அந்த பெண் இரத்தப் புற்று நோயில்லாமல் பரிபூரண சுகமடைந்து, பள்ளிக்கூடத்தில் கயிறு வைத்து அவள் குதித்துக் கொண்டிருப்பது போன்ற ஒரு புகைப்படத்தை அவர்கள் அனுப்பியிருந்தனர்.

இப்பொழுது, இப்பொழுது, இந்த சாட்சிகள் அனைத்தும் முற்றிலும் உண்மையாகும். பாருங்கள் ஆகவே, நம் தேவன் உண்மையுள்ளவராயிருக்கிறார். நீங்கள் பாருங்கள், நாம் அவரைச் சேவித்து அவரில் விசுவாசம் கொள்ளுவோம். ஆகவே அவர் உண்மையுள்ளவர் என்பதை நானறிவேன்.

நான்காம் முத்திரை, மார்ச், 21, 1963 மாலை, பத்தி எண் 9-17

★★★★★

ஃபிளாரன்ஸ் நைட்டிங்கேல் புற்று நோயிலிருந்து

சுகமடைதல்

செஞ்சிலுவை சங்கத்தை நிறுவிய ஃபிளாரன்ஸ் நைட்டிங்கேல் என்பவரின் கொள்ளுப் பேத்தியின் பெயரும் ஃபிளாரன்ஸ் நைட்டிங்கேல். இந்தக் கொள்ளுப்பேத்தியின் புகைப்படத்தை நீங்கள் புத்தகத்தில் கண்டிருக்கிறீர்கள். புற்று நோய் அவளைத் தின்று விட்டிருந்தது. அவளுடைய எடை முப்பது பவுண்டு மாத்திரமே. அவளை ஆப்பிரிக்காவிலிருந்து இங்கிலாந்திலுள்ள லண்டனுக்கு

அழைத்து வந்தனர். அவள் பதறல் கொண்டிருந்தாள். சகோதரன் பாஸ்வர்த் “எங்களால் ஆப்பிரிக்காவுக்கு வர இயலாது” என அவளுக்கு கடிதம் எழுதியிருந்தார்.

அவள் தன் தாதி (nurse) யைக் கொண்டு இவ்விதம் எழுதியிருந்தாள். “என்னால் அசைய முடியவில்லை. என்னால் முடியவில்லை.” அந்த புகைப்படத்தை கண்டிருக்கிறீர்கள். நாங்கள் ஒரு துண்டை மேல் வைத்து அந்த இடத்தை மறைத்து விட்டோம். ஒரு சிறு கயிறு மாத்திரமே அதைச் சுற்றிலும் புகைப்படத்தில் காணப்படுகிறது. அவளுடைய உடல் அரை நிர்வாணமாயிருந்தது. அதை அப்படியே புத்தகத்தில் பிரசுரித்தால் யாராவது எங்களை குற்றப்படுத்துவார் என்று எண்ணி சிறு துண்டை வைத்து அந்தப் பாகத்தை மறைத்து விட்டோம். அவளுடைய இடுப்பைச் சுற்றிலும் ஒரு கந்தை துணி, அல்லது துவாலை, உண்டாயிருந்தது. இடுப்பிற்கு மேல் ஒன்றுமேயில்லை. எனவே ஒரு காகிதத் துண்டை அந்தப் புகைப்படத்தின் மேல் வைத்து, அந்த பாகத்தை மறைத்து விட்டு மறுபடியும் புகைப்படம் எடுத்து அதைப் பிரசுரிக்கத் தீர்மானித்தோம். ஏனெனில், அந்த புகைப்படத்தை அப்படியே புத்தகத்தில் வெளியிட்டிருந்தால், சரியான விதத்தில் ஆலோசிக்க முடியாதவர்கள் என் மீது குற்றம் கண்டுபிடித்திருப்பார்கள்.

அவளை எக்காரணத்தைக் கொண்டும் அசைக்கக் கூடாது என்று மருத்துவர் கூறியிருந்தார். நான் இங்கிலாந்துக்கு விஜயம் செய்யப் போகின்றேன் என்று அவள் கேள்விப்பட்டவுடனே, அவளை ஒரு ஸ்ட்ரெட்சரில் படுக்க வைத்து, விமான மார்க்கமாக லண்டனுக்கு கொண்டு வந்தனர். அங்கிருந்து பக்கிங்காம் அரண் மனைக்கு அவளைக் கொண்டு செல்ல ஒரு காப்பாளன் (Guard) விமான நிலையத்திற்கு வந்திருந்தான். அவளுக்காக ஜெபம் செய்ய வரும்படி என்னிடமும் காப்பாளன் ஒருவனை அனுப்பியிருந்தனர். அவள் பேசவும் முடியாதபடிக்கு அவ்வளவு மோசமான நிலையில் இருந்தாள். அவளுடைய கை என் கையைப் பிடித்துக்கொள்ள யாராவது ஒருவர் அதை தூக்கிவிட வேண்டியதாயிருந்தது.

லண்டன் எப்படியென்று உங்களுக்குத் தெரியும். இராணுவத்தில் பணிபுரிந்த உங்களில் சிலர் அங்கு சென்றிருக்கிறீர்கள். அது

எப்பொழுதும் பனியால் மூடப்பட்டிருக்கும். நான் ஜன்னல் பக்கம் முழங்காற்படியிட்டு.... அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது.... கண்ணீர் சிந்த போதுமான ஈரப்பசை எவ்விதம் உண்டாயிருந்தது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவள் சருமம் மூடப்பட்ட எலும்புக்கூடாய் காட்சியளித்தாள். அவள் கால்கள் இடுப்பில் சரியாக பொருந்தவில்லை. இரண்டு மூன்று அங்குலம் இடைவெளி உள்ளது போல் தோன்றினது. அவளுடைய இரத்தக் குழாய்கள் முழுவதும் சுருங்கிப் போய் இயங்காமலே இருந்தன. அவள் எப்படித்தான் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாளோ என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவள் சுகம் பெற்ற பின்பு எடுத்த புகைப்படத்தையும் நீங்கள் கண்டிருக்கிறீர்கள்.

அவள் படுக்கையினருகில் நான் முழங்காற்படியிட்டேன். அவள் பதறும் நிலையில் இருந்தாள். என்னால் வரமுடிந்தாலும் முடியாவிட்டாலும், அவளை எப்படியாயினும் கொண்டு வரத் தீர்மானித்திருந்தனர்.

நான் அங்கு சென்றேன், மரிக்கும் தருவாயிலிருந்த அந்த ஏழை சிறுமியின் விகவாசத்தைக் கண்டபோது, என் மனம் நொந்தது. என்னால் இயன்றவரை, என் முழு இருதயத்தோடும் அவளுக்காக ஜெபித்தேன். நான் ஜெபம் செய்யத் தொடங்கிய போது, ஒரு வெண்புறா பறந்து ஜன்னலின் வழியாக உள்ளே வந்து கூவிக் கொண்டே இங்குமங்கும நடந்து கொண்டிருந்தது. அது யாரோ வளர்க்கும் புறா என்று எண்ணியிருந்தேன். நான் இங்கிலாந்தை யடைந்து ஒரு மணி நேரம் கூட அப்பொழுது ஆகவில்லை; விமான நிலையத்திலிருந்து நேரடியாக அங்கு சென்று விட்டேன். அது வளர்க்கும் புறா என்று எண்ணினேன். நான் ஜெபத்தை முடித்துக் கொண்டு எழுந்து “ஆமென்” என்று சொன்ன போது அது பறந்து சென்று விட்டது. அந்த புறாவின் சத்தத்தைக் கேட்டார்களா என்று அங்குள்ள சகோதரர்களிடம் வினவினேன். அவர்களும் அதைக் குறித்துதான் அப்பொழுது பேசிக் கொண்டிருந்தனர். “அந்த புறா வந்ததன் அர்த்தம் என்னவென்று தெரியுமா?” என்று நான் கேட்க ஆரம்பித்தபோதே, “**கர்த்தர் உரைக்கிறதாவது, நீ உயிர் வாழ்வாய், சாக மாட்டாய்**” என்னும் வாக்குத்தத்தம் என்னில் தோன்றியது. அவள் இன்றைக்கும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள் ஏன்? பதறல். அந்தப்

பதறல் அவளைத் தீர்மானம் கொள்ளச் செய்தது - உயிர் வாழ்வது அல்லது மடிவது என்று. நான் அங்கு அடைந்த அதே சமயத்தில் அவளும் வந்து சேர பதறல் ஒழுங்கு செய்தது. தேவன் அடையாளமாக வெண்புறா ஒன்றை அனுப்பி, “**கர்த்தர் உரைக்கிறதாவது**” என்னும் வாக்குத்தத்தத்தை அருளினார் - பதறல்

பதறல், செப்டம்பர் 1, 1963, பத்தி எண் 128-132

★★★★★

மோசமான மூளை வியாதியால் பீடிக்கப்பட்ட பையன் குகமடைதல்

இப்பொழுது ரீடர்ஸ் டைஜஸ்ட் இதழில் அது எழுதப் பட்டுள்ளது, நான் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தேன், இரண்டாயிரத்து எழுநூறு பேர் ஜெபம் செய்யப்பட காத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் அங்கே வெளியே நின்று கொண்டிருந்தனர். நீங்கள் அந்த கட்டுரையை வாசியுங்கள். கனடாவிலிருந்து ஒரு மனிதன் வந்திருந்தார், மேயோ மற்றும் ஜான் ஹாப்கின்ஸ் ஆகியோரிடம் வைத்தியம் பெற்ற ஒரு சிறிய பையனை வைத்திருந்தார், அவன் மிக மோசமாயிருந்த மூளை வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டு அவனுடைய சிறு கைகள் இந்த விதமாக இழுக்கப்பட்டிருந்தது, கீழிருந்த கால்கள் இழுக்கப் பட்டிருந்தது. ஆகவே அவர்கள், “இந்த வியாதிக்கு ஒரு அறுவை சிகிச்சையோ அல்லது எதுவுமோ இதற்கு செய்யமுடியாது” என்றனர்.

ஆகவே அவர் அவனை மறுபடியாக கனடாவிற்கு கொண்டு சென்றுவிட்டார். அவர், “நான் இன்னுமாக தளர்ந்து போகவில்லை” என்றார். ரீடர்ஸ் டைஜஸ்டின் நவம்பர் மாத பிரதியை நீங்கள் வைத்திருக்கிறீர்கள், அது டான்னி மார்டனின் அற்புதம் என்றவாறு தலைப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே - ஆகவே அப்பொழுது அந்த - அந்த மனிதன், “நான் இன்னும் தளர்ந்து போகவில்லை, ஏனெனில் செவிடும் ஊமையுமாயிருந்த என்னுடைய இரண்டு நண்பர்களை பேசவும் கேட்கவும் செய்த வில்லியம் பிரான்ஹாம் என்னும் விசுவாச

சுகமளிப்பவரை நான் அறிவேன்” என்று கூறினதாக அதில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆகவே அவர்கள் நான் எங்கேயிருக்கிறேன் என்பதைக் கண்டறிய அவர்கள் தொலைபேசி செய்தனர், நான் அமெரிக்காவில் இருந்தேன். நான் கலிபோர்னியாவிலுள்ள காஸ்டா மேசாவில் இருந்தேன். அது ஒரு கட்டுரை, நீங்கள் அதை வாசிக்கும்போது, அழித் தயாராயிருங்கள். அது உங்கள் இருதயத்தை உடைத்துவிடும். அவர் எவ்வாறு அந்த பனியிலும் எல்லாவற்றினூடாகவும், இந்த குழந்தையுடன் அவர் கடந்து வந்தார்! அவர், “டான்னி கவனமாயிரு. இப்பொழுது, நாம் தோல்வியுறவில்லை” என்றார். அந்த சிறிய பையனால் புன்னகை கூட செய்யமுடியவில்லை, அவன் மிகவுமாக வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தான். “நாம் தோற்கடிக்கப்படவில்லை, நாம் தேவனைக் கேட்கப் போகிறோம். நாம் தேவனுடைய தீர்க்கதரிசியிடம் சென்று அவரைக் கேட்போம்” என்றார்.

ஆகவே அப்பொழுது அவர்கள் பனியினூடாக வந்தனர். பிறகு முடிவில் அவர்கள் அங்கே வந்தடைந்தனர். அவர்களுடன் தாயும் வந்தாள், விமானத்தில் செல்லத்தக்கதாக போதுமான பணம் அவர்களிடம் இல்லாதிருந்தது, ஆகவே அவர்கள் தாயை திருப்பி அனுப்பிவிட்டனர். அந்த பையனும் அவனுடைய அப்பாவும் பேருந்தில் வரவேண்டியதாயிருந்தது, அவர்கள் கனடாவிலுள்ள வின்னிபெக்கிலிருந்து கலிபோர்னியாவிலுள்ள காஸ்டா மேசாவிற்கு அவ்வளவு தூரம் பிரயாணம் செய்து வந்தனர். அவர்கள் அங்கே உள்ளே சென்றனர், கடினப்பட்டனர், அந்த சிறிய குழந்தை அணியாடைகளை எவ்விதமாகவெல்லாம் அணிவிக்க வேண்டியதாக இருந்ததென்பதை அந்த தகப்பன் கூறுகின்றார். அவன் ஒன்றுமே செய்யக்கூட முடியாமலிருக்க சுமார் ஏழு அல்லது எட்டு வயது நிரம்பின சிறிய பையன். மேலும் அவர்..... அவன் சாப்பிட கூட வாய்ப்பில்லாமல் எதுவுமே இல்லாமல், அவருடைய சிறிய பையன் அவர் பேசுவதை மாத்திரமே கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் என்று கூறினார். அவனுடைய கண்கள் எவ்விதமாக காணப்பட்டதென்றும் அவன் - அவன் சிரிக்க முயன்றதையும் எப்படிக்கூறினார் என்று நீங்கள் அறிவீர்கள். ஆகவே அவருக்கு.... அமெரிக்காவில் அவனும் காண்கின்ற வித்தியாசமான காட்சிகளை அவனிடம் அவர் கூறுவார்.

அவர்கள் அங்கே கலிபோர்னியாவிற்கு சென்றபோது, அவர்கள் காணவந்ததைப் பற்றி பிரயாணிகள் வழிகாட்டியிடம் (Traveler's aid) கேட்டனர். அவரோ, “எதைக் காண வந்தீர்கள், தெய்வீகமா?”, என்றார். ஒரு பெரிய கேள்விக்குறி.

அதைக்குறித்து அமெரிக்கா என்ன கூறுகின்றது என்பதை உங்களால் கற்பனை செய்து பார்க்க முடியும், உங்களுக்குத் தெரியும். பாருங்கள், “நாங்கள் கூர்மையான அறிவுத்திறம் வாய்ந்தவர்கள்! நாங்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருக்கிறோம் என்பதையுமே கூற வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. எல்லாவற்றையுமே நாங்கள் எழுதப் பெற்றிருக்கிறோம்.” பாருங்கள்?

ஆகவே அப்பொழுது, “என்ன தெய்வீகம்? இதற்குத்தானா கனடாவிலிருக்கின்ற வின்னிபெக்கிலிருந்து இவ்வளவு தூரம் கடந்து வந்திருக்கிறீர்கள்?” என்ன, அது பயங்கரமானது என்று நினைத்தனர்.

எப்படியாயினும், அந்த செய்திதான் நிறுவனம் ஒரு - ஒரு காரை அனுப்பி அவரை அங்கு அனுப்பி வைத்தது. மேலும் அவர் கூறியதாவது, அவர்கள் வரிசையை அடைந்த போது, அங்கே ஜெபிக்கப்படத்தக்கதாக இரண்டாயிரத்து எழுநூறுபேர் காத்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால், அந்த உருக்குலைந்து விகாரமான சிறு தோற்ற முடையவனாக காணப்பட்ட பையனையும், அந்த தொப்பியுடனும், கந்தையான கிழிந்த கோட்டை அணிந்திருந்த அவரையும், ஒவ்வொரு வரும் சற்று தள்ளி கண்டபோது, அவருக்கு இடமளித்ததாகக் கூறினார். அவர் பிரசங்க மேடைக்கு வந்தபோது....

ஒரு ஜெப அட்டையை மாற்றிக் கொள்வது விதிகளுக்கு புறம்பான ஒன்றாகும். யாராவது ஒருவர் கூட்டத்திற்கு வந்து உங்களுடைய அட்டையை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் வரிசையில் இன்னொருவர் பேரில் ஜெப அட்டையை மாற்றிக் கொள்ளும் போது, கண்டுபிடிக்கப்பட்டால், அந்த ஜெப அட்டை நிராகரிக்கப்படும். பாருங்கள்? ஏனெனில் நீங்கள் வந்து விதிமுறைகளை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அது உங்களைப் பொருத்தது. நீங்கள் வேறொரு வருக்காக வந்து அதைப் பெறமுடியாது. அதற்கு செவிசாய்க்கத் தக்கதாக உங்களுக்காக நீங்கள் தான் வந்து அதைப் பெற்றுக்கொள்ள

வேண்டும். யாரோ பெரிய மனிதர் வந்து, “ஒருக்கால்.... நல்லது, இந்த காரியத்தில் அவ்வளவாக எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. ஆனால், ஒருக்கால் அவர் எனக்கு சுகமளித்தாரானால், நான்....” என்பாரானால், உங்களுக்கு புரிகின்றதா? அப்பொழுது அது பிரசங்க மேடையில் ஒரு தேவையற்ற குழப்பத்தை உண்டாக்கும், ஆகவே இந்த காரியமானது இங்கு வரும் முன்னே அதை அவர்கள் களையெடுத்து விடுகின்றனர்

ஆகவே அந்த பையன் வந்தபோது, அல்லது அந்த தகப்பன் பிரசங்க மேடையின் மீது வரிசையில் தாண்டி முன்னோக்கி வந்த போது, அவருடைய ஜெப அட்டையை பில்லி கேட்டான். அவரிடம் எதுவுமே இல்லை. “அப்படியானால் மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள் ஐயா, நீங்கள் சற்று காத்திருக்க வேண்டும்” என்றான்.

அவர், “சரி, நான் காத்திருக்கிறேன். அப்படியானால் மற்றவர்களைப் போல என் தருணம் வரும் வரை காத்திருப்பேன், இவ்விதமாகச் செய்ய வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியாது” என்றார்.

நான் யாரோ ஒருவரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன், அதை நான் கேட்கும்படியானது. அந்த தகப்பன் திரும்பிச் செல்வதை நான் கண்டேன், “என்ன ஆயிற்று?” என்று வினவினேன்.

“அவர் ஜெப அட்டையை வைத்திருக்கவில்லை” என்று கூறினான்.

அப்பொழுது ஏதோ ஒன்று, “அவரை இங்கே கூப்பிடு” என்று என்னிடம் கூறினது.

ஆகவே நான், “அவரை இங்கே அழைத்து வா” என்றேன். அந்த தகப்பன் மேலே வந்தார், அவருடைய முகத்தில் கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. சவரம் செய்யப்பட வேண்டியதாயிருந்தது. அவர் - அவர் மேலே வந்தார், ரீடர்ஸ் டைஜஸ்ட் பத்திரிகை கூறினது இதோ. பாருங்கள்? நான் எந்த கேள்விகளையும் கேட்க வில்லை, ஆனால், குழந்தை முகத்தை நேராக உற்று நோக்கினேன், அந்த குழந்தை எங்கிருந்து வருகிறதென்றும், அது மேயோ மருத்துவ மனைக்கு கொண்டுச் செல்லப்பட்டதென்றும், அதைக் குறித்த காரியம் என்னவென்றும் எவ்வளவாக வியாதிப் பட்டிருக்கிறதென்றும், எல்லா வற்றையும் கூறினேன்.

அப்பொழுது அந்த தகப்பன் அழ ஆரம்பித்தார், அவர் புறப்பட ஆரம்பித்தார். அவர் பிரசங்க மேடையை விட்டுக் கிளம்பினார், அப்பொழுது அவர் திரும்பி, “அது சரிதான் ஐயா” என்றார். “ஆனால் என்னுடைய குழந்தை பிழைத்துக் கொள்ளுமா?” என்றார்.

நான், “அது என்னால் கூறமுடியாது” என்றேன். “சற்று பொறுங்கள்” என்றேன். ஒரு தரிசனம் தோன்றுவதைக் கண்டேன். நான், “நீங்கள் இதை விசுவாசிக்க விரும்பவில்லை, ஏனெனில் மேயோ மற்றும் ஹாப்கின் மருத்துவர் இருவருமே அந்த மூளையில் அறுவைச்சிகிச்சை செய்யமுடியாதென்று கூறியிருக்கின்றனர், ஆனால் நீங்கள் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று நான் உங்களுக்கு கூறுகிறேன். நாளை நீங்கள் இந்த குழந்தையை எடுத்துச் செல்லுங்கள். அடுத்த மூன்று நாட்களுக்குள் தெருவில் ஒரு கறுத்த தலையைக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பெண்ணை சந்திக்கப் போகிறீர்கள். இந்தக் குழந்தைக்கு என்ன ஆயிற்றென்று அந்த பெண் உங்களுக்குச் சொல்லுவாள். அறுவை சிகிச்சை செய்யப்போகிற ஒரு சிறிய நாட்டு மருத்துவரைக் குறித்து அவள் உங்களிடம் கூறப் போகின்றாள், நீங்கள் அதை நம்பவிரும்பமாட்டீர்கள், ஏனென்றால் மேயோ மருத்துவர்களே ‘அது செய்யப்படவே முடியாது’ என்று கூறி கையை விரித்து விட்டிருந்தனர். ஆனால், உங்கள் குழந்தைக்கு இருக்கின்ற ஒரே வாய்ப்பு அதுவேயாகும், தேவனுடைய வல்லமையின் மூலமாகவும், தேவனுடைய இரக்கத்தினாலும் அந்த அறுவைச் சிகிச்சையினாலும், இப்பொழுது, நான் தேவனுடைய தீர்க்கதரிசியென்று நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர் என்றால், நான் கூறின விதமாகவே நீங்கள் போய்ச் செய்யுங்கள்” என்றேன். எசேக்கியாவின் மீது அத்தி இலைகளையும் மற்றதையும் போட்டது போல.

அவர் திரும்பி, “உமக்கு நன்றி” என்றார். அவர் கடந்து சென்று விட்டார்.

இரண்டு அல்லது அதற்கு அதிகமான நாட்கள் கடந்தது, ஒரு நாளிலே அவர் தெருவில் நடந்து கொண்டிருந்தார், ஒரு பெண் அவரிடம் நடந்து வந்து, “உங்களுடைய குழந்தைக்கு என்ன ஆயிற்று?” என்றாள்.

“அது ஒரு - ஒரு மூளை வியாதியால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது” என்றார். அவர் அவ்விதமாக பேசிக்கொண்டேயிருந்தார். ஆகவே, மேலும், அவர்கள் - அவர்கள் அது மிக மோசமான ஒன்று என்று எண்ணியிருந்தனர், அது உங்களுக்கு தெரியும்.

மேலும் அவர் சில நிமிடங்களில் ஏதோ சம்பவித்ததாகக் கூறினார். அவள், “ஐயா, அந்த அறுவைச் சிகிச்சையை செய்யக்கூடிய ஒருவர் எனக்குத் தெரியும்” என்றாள்.

இவர், “ஸ்திரியே, பார், அது செய்யப்பட முடியாதென்று கூறி மேயோ சகோதரர்கள் அதை கைவிட்டுவிட்டனர். இங்கே இருக்கின்ற வில்லியம் பிரன்ஹாம் என்னும் பெயர் கொண்ட ஒரு மனிதன் அதற்காக ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தார். குழந்தைக்காக ஒரு ஜெபத்தை ஏற்றெடுத்தார். ‘ஒரு நிமிடம் பொறுங்கள்! கறுப்பு - தலை சாம்பல் நிறம் கொண்ட சூட்டை அணிந்திருப்பாள். அது அவள் தான்’” என்றார். “அந்த மருத்துவர் எங்கே இருக்கிறார்?” அவர் அவரிடம் கூறினார். அவர் குழந்தையை அங்கு கொண்டு சென்றார். அந்த மருத்துவர் அறுவைச் சிகிச்சையைச் செய்தார், குழந்தை சுகமானது.

இப்பொழுது, இது ரீடர்ஸ் டைஜஸ்ட் இதழின் மூலம் வெளிவந்த காரியம். ஆகவே மேயோ சகோதரர்கள் அதைக் குறித்து ஒரு பேட்டி எடுக்க என்னைச் சந்தித்தனர். “ரெவரெண்ட் பிரான்ஹாம் அவர்களே, அந்த குழந்தைக்கு நீர் என்ன செய்தீர்?” என்றனர்.

நான், “ஒன்றும் செய்யவில்லை. நான் அதை தொடவும் இல்லை. அதனிடம் என்ன கூறவேண்டுமென்று தேவன் என்னிடம் என்ன கூறினாரோ அதை மாத்திரமே நான் கூறினேன். அந்த மனிதன் அதற்கு கீழ்ப்படிந்தார்” என்று கூறினேன்.

பிசாசியல் - மதச் சார்பான மண்டலம், ஜூன் 9, 1953, பத்தி எண்

151-171

மிக மோசமாக படுகாயமடைந்த ஓப்பசம் மிருகம் சுகமடைதல்

இயற்கையுடன் நான் அன்பைக் கொண்டு தொடர்புகொள்ள இன்னொரு முறை இவ்விதமாக நிகழ்ந்தது: கடந்த கோடைக் காலத்தில் நான் என் அருமை நண்பர்கள் லீயோ மற்றும் ஜீனுடன் வீட்டிற்கு முன்புறத்தில் உட்கார்ந்து, தேவனுடைய வார்த்தையை அவர்களுக்கு போதித்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒரு தாயின் அன்பு என்ற பொருளின் பேரில் ஒரு ஆழமான பாடத்தில் நாங்கள் இருந்தோம். அக்காலை செய்தித்தாளில் ஒரு அழகான இளம் கறுப்பினப் பெண் முறைத்தவறி கருவுற்றிருந்த ஒரு குழந்தையை பெற்றெடுத்து ஒரு போர்வையில் சுற்றி அதை ஒவியோ நதியின் பாலத்திற்கு கொண்டு சென்று அதை தண்ணீரில் போட்டுவிட்ட சம்பவம் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதை ஒரு டாக்சிகார் ஓட்டுனர் சட்ட ஒழுங்கு அதிகாரிகளிடம் தெரிவித்தார். அவர்கள் அதை விசாரித்து அது உண்மை என்பதை கண்டு பிடித்தனர். அந்த பெண்ணிற்கு நிச்சயமாக அன்பு என்பது இல்லை - அந்த குழந்தையை பெற்றெடுத்த ஒரு பெண்ணாக மட்டும் அவள் இருந்தாள், ஆனால் அவள் தாய் அல்ல என்று அந்த காரியத்தைக் குறித்து நாங்கள் கருத்து பரிமாறிக் கொண்டிருந்தோம்.

அப்பொழுது வண்டிப்பாதையில் ஒரு ஓப்பசம் (ஒரு சிறு அமெரிக்க மிருகம் - தமிழாக்கியோன்) என்னும் சிறு மிருகம் வந்து கொண்டிருந்ததை நாங்கள் நேரடியாகக் கண்டோம். அது வேலிகள் இல்லாத மற்ற வீட்டு முற்றங்களைக் கடந்து வேலியிடப்பட்டிருந்த என் வீட்டு முற்றத்திற்கு, அது தன்னுடைய வழியை அறிந்து வைத்துள்ளது போல, நேராக வந்தது. அது வேலியின் கீழாக தவழ்ந்து தாண்ட முயலவில்லை, அது நேராக வண்டிப் பாதையிலே வந்து திரும்பி, நேராக என் வீட்டு முன்புறத்துக்கு வந்தது. நான் பையன்களிடம், “அதற்கு ராபீஸ் நோய் அல்லது வேறெதோ ஒன்று இருக்க வேண்டும், ஏனெனில் ஓப்பசம்கள் இரவில் தான் நடமாடும் - அவைகளால் பகலில் சரியாக பார்க்க முடியாது” என்றேன்.

அதைப் பார்க்கும் படியாக நாங்கள் அந்த வண்டிப்பாதைக்கு அருகில் சென்றோம். முந்தைய நாளில் சகோதரன் பாங்க்ஸ் உட்

விட்டுவிட்டிருந்த அந்த தோட்டத்தை சமப்படுத்தும் கட்டையை நான் எடுத்து பாதுகாப்பிற்காக அதன் மேல் கவனமாக வைத்தேன். அந்த மிருகம் வழக்கமாக செய்கின்ற காரியமான, இறந்தது போல பாசாங்கு செய்யாமல், அது அந்த கட்டையை கடிக்க ஆரம்பித்தது. இது என்னை வியப்புக்குள்ளாக்கினது, ஏனெனில் அந்த ஓப்பசம் மிருகங்கள் ஒரு சிறு அபாய அடையாளத்தைக் கண்ட உடனே இறந்துவிட்டது போலப் பாசாங்கு செய்து படுத்துகிடக்கும் - அது அதின் மூல வழக்கமாகும்.

நான் அதன் முதுகுப் புறமாகத்திரும்பிப் பார்த்தேன், அது மிக மோசமாக படுகாயமடைந்திருந்தது - அதின் கால் ஒன்று உடைந்திருந்தது, அதின் தலையில் ஒரு பக்கம் நசுக்கப்பட்டு, நசுக்கப்பட்ட பகுதி உறைந்து போன ரத்தத்தால் நிறைந்திருந்தது. அந்த காயத்தில் ஈக்கள் அமர்ந்து அதைப் பெரிதாக்கி, அதில் புழுக்கள் உருவாக ஏதுவானது. அது மிக மோசமாக கிருமிகளால் நிறைந்ததால், அழுகின மாமிச நாற்றம் போல நாற்றமெடுத்தது. அது சில நிமிடங்கள் குப்புறப்படுத்திருக்கையில் அது சுமந்து வந்திருந்த சிறு குட்டிகள், அதினுடைய குட்டிகளை வைக்கும் மதலைப் பையிலிருந்து வெளியே வந்துவிட்டன. அந்த ஓப்பசம் மிக பெலவீனமாக இருந்ததால் அதினுடைய மதலைப்பையை (pouch) நீண்ட நேரம் மூடிக்கொண்டிருக்க முடியவில்லை. அங்கே ஒன்பது சிறு குட்டிகள் இருந்தன. அது தன்னுடைய சிறு குட்டிகளுக்கு பாலூட்டி அவைகளைப் பாதுகாக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தது. ஓ, அதை நினைத்துப் பாருங்கள், சரியா! அது தன் மரித்துக் கொண்டிருக்கிற நிலையிலும் பலம் குறைகின்ற நிலையிலும் தன்னுடைய சிறு குட்டிகளுக்கு பாலூட்டி அவைகளைக் காப்பாற்ற முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தது. நான் லீயோ மற்றும் ஜீனிடம், “இங்கே பாருங்கள் இளைஞர்களே, இது தான் உண்மையான தாய். இது தன் குழந்தைகளை காப்பாற்ற தன்னுடைய கடைசி மூச்சு வரை பிரயாசப்படுகிறது. ஆனால் அந்த கறுப்பு இன பெண்ணோ தன்னுடைய குழந்தையை ஆற்றில் போட்டு விட்டாள். ஒரு தாய் தன் குழந்தைக்கு பாராட்டுகிற உண்மையான தூய்மையான அன்பு இங்குள்ளது” என்றேன்.

ஓ, என் இருதயம் மிகவுமாக தொடப்பட்டது! அது மறுபடியுமாக எழுந்து நிற்க முயற்சித்தது, நான் அதை விட்டு விட்டேன், அது எழுந்து என் வீட்டை நோக்கியிருந்த பாதையில் செல்ல ஆரம்பித்த போது நாங்கள் அங்கு நின்று அதை கவனித்துக் கொண்டிருந்தோம். அந்த ஓப்பசம் மிருகம் நேராக என்னுடைய வீட்டு முன் படிக்கட்டுப் படிகளில் சென்று சரிந்து விழுந்தது, அடுத்த அடியை அது எடுத்து வைக்கவே இல்லை. நாங்கள் அதனிடம் நடந்து சென்றோம், அப்பொழுது சகோதரன் மற்றும் சகோதரி உட்ஸ் வந்தார்கள். சகோதரி உட்ஸ் ஒரு கால்நடை மருத்துவம் தெரிந்தவர்களானபடியால் அவர்கள் என்னிடம், “அது பிழைக்க முடியாத அளவிற்கு மிக மோசமாக படுகாயமடைந்திருக்கிறது. ஆகவே சகோதரன் பிரன்ஹாமே நீங்கள் அதை கொண்டு போடத்தான் வேண்டும்” என்று கூறினார்கள். நானோ, “ஓ என்னால் முடியாது!” என்றேன். அதற்கு அவர்கள், “இது மரிக்கத்தான் போகின்றது, அதன் குட்டிகள் பட்டினியால் சாகப் போகிறது, ஆகவே அந்த குட்டிகளை எடுத்து அவைகளை சீக்கிரமாக கொண்டு விடுங்கள்” என்றார்கள். அவைகள் வேதனைப்பட விடுவதைப் பார்க்கிலும், அவைகளைக் கொண்டு விடுவது நலம் என்று என்னிடம் அவர்கள் உறுதியுடன் கூறினார்கள். ஆனால் ஓ, அவ்விதமாக என்னால் செய்ய முடியாது. ஆகவே அவர்கள் “சகோதரன் பிரன்ஹாமே, நீர் சென்று துப்பாக்கியைக் கொண்டு வந்து அந்த பரிதாபமான மிருகத்தை சுட்டுக் கொண்டு விடுங்கள்” என்று கூறினார்கள். “இல்லை, சகோதரி உட்ஸ், அவ்விதம் செய்ய வேண்டும் என்று நான் நம்பவில்லை. என்னால் அதைச் செய்ய முடியாது” என்றேன். அதற்கு அவர்கள், “நீங்கள் ஒரு வேட்டைக்காரர் தானே?” என்றார். அதற்கு நான், “ஆமாம், ஆனால் நான் கொலை செய்பவன் அல்ல” என்றேன். அதற்கு அவர்கள், “நல்லது, என் கணவர் அவ்விதம் செய்யும் படி கூறுங்கள்” என்றார்கள். அந்த ஏற்பாடும் எனக்கு சரியானதாக தென்படவில்லை. ஆகவே நான், “சரி, நாம் சற்று காத்திருப்போம்” என்றேன்.

நாளானது கடந்து கொண்டிருந்தது, அன்று மாலை நான் என் குடும்பத்துடன் வெளியே சென்றேன். நாங்கள் திரும்பி வந்த போது, ஓ, அந்த ஓப்பசம் இன்னுமாக இருக்கின்றதா என்று காண நான் சென்றேன். அது அங்கே இருந்தது, முன்பிருந்ததை விட மரணத்தை

அது நெருங்கி இருந்தது. அதற்கு சிறிது பலம் இருந்திருக்குமானால் இருட்ட ஆரம்பித்த உடனே அது புறப்பட்டுச் சென்றிருக்கும். ஏனெனில் அவை இரவில் நடமாடும் விலங்குகளாகும் என்பது எனக்குத் தெரியும் - ஆனால் அது அங்கே இன்னுமாக இருந்தது. அதன் குட்டிகள் பால் குடிக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தன. ஓ, காயம்பட்டு மரித்துக் கொண்டு படுத்திருந்த அந்த பரிதாபமான விலங்கிற்காக நான் மிகவும் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

அடுத்த நாள் காலை என் மகள் ரெபெக்காள் என்னிடமாக வந்தாள். அப்பொழுது சுமார் காலை ஆறு மணி இருக்கும், நான் கர்த்தர் பேரில் தியானிக்கத்தக்கதாக என்னுடைய அறைக்கு அப்பொழுது தான் சென்றிருந்தேன், அவள், “அப்பா, அந்த பாவமான தாய் ஓப்பசம் விலங்கை என் மனதிலிருந்து என்னால் எடுத்துப்போட முடியவில்லை” என்றாள். நான், “என்னாலும் அவ்விதமாகச் செய்யமுடியவில்லை பெக்கி” என்றேன். ஆகவே நாங்கள் அதைச் சென்று பார்க்க முடிவு செய்தோம், நாங்கள் அந்த அதிகாலை வேளையில் அங்கே நின்று அந்த மிருகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம், அதன் நிலைமை இன்னும் மோசமாகியிருந்தது - அதனுடைய சுவாசம் மிக குறைவாக இருந்ததால் அது சுவாசிக்கிறதா என்பதை கண்டுபிடிப்பதே அரிதாயிருந்தது. பெக்கி அழ ஆரம்பித்தாள். ஆகவே நாங்கள் உள்ளே சென்றோம். நான் அவளை திரும்பவும் படுக்கைக்கு அனுப்பினேன். நான் திரும்பி என் ஜெப அறைக்கு வந்து உட்கார்ந்து, “ஓ தேவனே, அந்த பரிதாபமானதாய் ஓப்பசம் எவ்வளவாக வேதனைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும் - அது எப்படியாக தன் குழந்தைகளை நேசிக்கிறது. அது கொல்லப்படுவதை நான் காணவேண்டிய அவசியம் இருக்காது என நான் நம்புகிறேன்” என்று நான் நினைத்தேன். நான் அங்கே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கையில் ஏதோ ஒன்று என்னிடம், “நேற்று அந்த மிருகத்தைக் குறித்து பிரசங்கித்துக் கொண்டிருந்தாயே, நீ உன் பொருளுக்கு அதை உவமானமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டாயே” என்று கூறினது. நான், “அது சரிதான்” என்றேன். “அது தான் உண்மையான தாய் என்று நீ கூறினாயே” நான், “அது சரி தான்” என்றேன், “ஆனால் நான் அதை உன் கதவண்டை அனுப்பியிருக்கிறேன், அது உன் கதவண்டை ஒரு சீமாட்டியைப் போல இருபத்து நான்கு மணி நேரமாக

தரித்திருந்து ஜெபிக்கப்படத்தக்கதாக தன்னுடைய தருணத்துக்காக காத்துக் கொண்டிருக்கிறதே, நீ இன்னும் ஒரு வார்த்தை கூட கூற வில்லையே.” நான், “நல்லது, நான்.....” என்றேன். நான் “யாரிடம் நான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன்?” எனக்கு நானே நான் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேனா?” என்று கூறினேன். நான் குதித்தெழுந்து, “ஓ, தேவனே, பேசுவது நீர் தானே?” என்றேன். நான் என் தலையைத் தாழ்த்தி “ஓ இரக்கமுள்ள தேவனே, அதை அறியாதிருக்கிற உம்முடைய தாழ்மையுள்ள ஊழியக்காரனை மன்னியும். அன்புள்ள தேவனே, நான் ஞானத்தில் குறைவுள்ள வனாகவும் புரிந்து கொள்வதில் மிகவும் மந்தமுள்ளவனாகவும் இருப்பதற்கு மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். அன்புள்ள தேவனே என்னை மன்னிக்க வேண்டுமென்று நான் ஜெபிக்கிறேன்” என்று அழுதேன். பிறகு நான் அந்த பரிதாபமான தாய் ஒப்பசத்திடம் ஓடி அந்த மிருகத்திற்கு அருகே முழங்காலிட்டு, அது திரும்பவும் குணமடைய, ஜெபிக்க, தேவனிடம் என் தலையை உயர்த்தினேன். ஏறக்குறைய ஜீவனே இல்லாத அந்த ஒப்பசத்தின் உடலின் மீது என் கையை வைத்து பயபக்தியுடன் ஜெபித்தேன். நான் மறுபடியாக காலூன்றி நிற்கையில் அதனுடைய சரீரத்தில் ஜீவன் புதிதாக வர ஆரம்பித்தது. அது குதித்தெழுந்து தன் குட்டிகளை ஒன்று சேர்த்து எடுத்துக்கொண்டு, “அன்புள்ள ஐயா, உமக்கு நன்றி” என்று கூறப்போவது போல என்னை நோக்கிப் பார்த்துவிட்டு பூல்வெளியைக் கடந்து வண்டிப் பாதையை அடைய புறப்பட்டது. அது வண்டிப் பாதைக்கு சென்று, பிறகு திரும்பி, அது வந்த விதமாகவே சாலைக்குச் சென்று காட்டுக்குள் சென்றது! நான் மிகவுமாக களிகூர்ந்தேன். ஓ, எப்படியாக நான் தேவனைத் துதித்தேன்! அந்த பரிதாபத்திற்குரிய ஒப்பசம் மிருகத்தை ஜெபத்திற்காக அவர் என் கதவண்டை வழி நடத்தினார். அதை ஜீவனுக்கென்று எழுப்பினார். பரிசுத்த ஆவி யானவர் வாசம் பண்ணத்தக்கதாக ஆத்துமா என்பதே இல்லாதிருக்கிற ஒரு மிருகம் - ஆனாலும் தேவன் தம்முடைய பலத்த கரத்தினால் அதை வழி நடத்தினார். எனக்குத் தெரிந்த வரையில் அது இன்றைக்கும் ஜீவித்து தன்னுடைய சிறு குடும்பத்தை எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறது.

தேவன், தம்முடைய பரிசுத்த ஆவியினாலே ஒரு சாதாரண ஊமையான ஒப்பசம் மிருகத்தின் ஜீவனானது காக்கப்படத்தக்கதாக,

ஜெபத்திற்கு என்னிடமாக வழி நடத்துகிறாரென்றால், ஒரு ஒப்பசம் மிருகத்தைக் காட்டிலும் நீங்கள் எவ்வளவாக மதிப்புடையவர்களாயிருப்பீர்கள்? என் அருமை சகோதரரே, நீங்களும் ஜெபத்திற்காக இன்றிரவு இங்கே வந்திருக்கிறீர்களா? ஒரு ஒப்பசம் மிருகத்தை தேவன் எழுப்புகிறாரென்றால், நிச்சயமாக உங்களையும் அவராலே எழுப்பமுடியும். ஓ, நாம் நம்முடைய முழு இருதயத்தோடும் அவரை நோக்கிப் பார்ப்போமாக! வியாதிப்பட்டு இங்கே படுத்திருக்கிறவர்களே, இராஜாதி இராஜா உங்களை நோக்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? கவலைப்படாதீர்கள், பயப்படாதீர்கள். “ஓ, நான் தேவனுக்கு முக்கியமில்லாதவன்” என்று நீங்கள் கூறலாம். ஆனால் நான் இதைக் கூறுகிறேன் - நீங்கள் அவருடைய பிள்ளை, நீங்கள் தேவனுக்கு தேவையாயிருக்கிறீர்கள், அவர் உங்களை நேசிக்கிறார். அவர் இவ்வளவாக உங்களில் அன்பு கூர்ந்ததினால் தான் அவருடைய அன்பானது வெளிக்காண்பிக்கப்பட்டபோது, எல்லையற்ற ஒப்புயர்வற்ற கிருபையானது அதனுடைய இடத்தை எடுத்துக்கொண்டு, உங்களை தம்மிடமாக திரும்ப மீட்பதற்காக ஒரு இரட்சகரை அனுப்பியது; இந்த இரட்சகரில் அவர் நம்முடைய மீறுதல்களினிமித்தம் அவர் காயப்பட்டார். ஏனெனில் அவர் உங்களை நேசித்தார். தேவன் தம்முடைய மக்களின் உபத்திரவங்களை அவர் கண்டார். ஆகையால் அவருடைய தழும்புகளால் நீங்கள் குணமாகிவிட்டீர்கள் - தேவனுடைய கிருபையானது ஒரு வழியை உண்டாக்குகிறது. ஏனெனில் அவருடைய அன்பிற்கு அது தேவைப்படுகிறது. ஆகவே அவருடைய அன்பானது அவருடைய உணர்வுகளை வெளிக் காண்பித்தபோது கிறிஸ்து தம்முடைய இடத்தை எடுத்துக் கொள்ள புறப்பட்டு வந்தார் - அந்த இடத்தை எடுத்துக்கொள்ள ஒரு காரியமானது தேவைப்பட்டது - அவருடைய அன்பானது உனக்காக தனியாக வந்தது, கிருபை உனக்காக ஒரு பலியை அளித்தது. இப்பொழுது நீங்கள் அதை விசுவாசிக்க மாத்திரமே கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறீர்கள், “அவரை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் கெட்டுப் போகாமல் நித்திய ஜீவனை அடைவான்” நீங்கள் அந்த காட்சியை பிடித்துக் கொள்ளுகிறீர்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

பதினோராவது கட்டளை, பத்தி எண் 9-12

★★★★★

குருடான மனிதன் பார்வையடைதல்

அடுத்த இரவில் மிகவும் வயது சென்றிருந்த சுருக்கம் நிறைந்த முகத்தைக் கொண்ட ஒரு மனிதனை என்னிடமாகக் கொண்டு வந்தார்கள். அந்த மனிதனுடைய துணிகள் மிகவுமாக கிழிந்த நிலையில் காணப்பட்டது. அந்த மனிதன் எனக்கு முன்பாக நின்று உருள் மணிகளைக் கொண்ட ஒரு ஜெப மாலையை எடுத்து ஜெபிக்க ஆரம்பித்தார். நான், “என் சகோதரனே அதை எறிந்து விடுங்கள், அது இப்பொழுது உங்களுக்குத் தேவைப்படாது” என்று கூறினேன். ஓ. எவ்வளவாக அந்த வயதான மனிதனை நான் நேசித்து அந்த மனிதனுக்காக வருத்தப்பட்டேன் - அப்பொழுது அந்த மனிதனுடைய மெலிந்த பாதத்தை நான் பார்த்தேன், அவை காலணிகள் இல்லா திருந்தன, அவருடைய கால் சட்டைகள் மிகவும் கிழிந்த நிலையில் இருந்தன. இப்படிப்பட்ட பரிதாபத்திற்குரிய நிலையில் அந்த மனிதன் காணப்பட்டார், இயற்கையும் கூட அந்த மனிதனுக்கு எதிராக செயல்பட்டது என்பதை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை - அந்த மனிதன் முற்றிலும் பார்வை இழந்த குருடராக இருந்தார்! இதை நான் கண்ட உடனே என் இருதயம் முழுவதுமாக கடலின் பேரலைப் போன்று அன்பும், இரக்கமும் பாய்ந்தோடியது, நான் மேலே தேவனை நோக்கி, “இயேசுவே இந்த வயது சென்ற குருடான தந்தையின் மீது தயவுகூர்ந்து இரக்கம் பாராட்டும். பிதாவே, நீர் இவருக்கு உதவக்கூடுமா?” என்று நான் கதறினேன். அப்பொழுது அந்த மனிதன், “மகிமை, அடியாஸ் (Adios)” என்று கூறினார். அவருடைய முழு பார்வையும் திரும்பவும் வந்தது. அது என்னவாயிருந்தது. அது தான் அவருடைய பாடுகளின் ஐக்கியத்துக்குள்ளாகச் செல்லுதல். நீங்களும் அதைச் செய்தாக வேண்டும்! நான் ஒருவருக்காக ஜெபித்து அது எனக்கு வெற்றியாக அமைந்திருக்குமென்றால், அது நான் அவர்களுடன் ஐக்கியத்திற்குள்ளாகி அவர்களுடைய பெலவீனங் களை உணர்ந்து, அவர்களுடைய நிலையை உணரும் போது தான்;

அப்பொழுது உங்களுக்குள் இருக்கின்ற ஒன்று உங்கள் சிந்தைக்கு அப்பால் இயங்கி வியாதியஸ்தருக்காக விசுவாச ஜெபத்தை ஏற்றுகின்றது; நீங்கள் அந்த மனிதனின் நிலையை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும், நீங்கள் அந்த மனிதனுக்காக பரிதபிக்க வேண்டும், நீங்கள் அந்த மனிதனுக்கு உதவுவதற்கு முன்னர் அந்த மனிதனுடன் நீங்கள் தரித்திருக்க வேண்டும்..... அப்பொழுது நீங்கள் ஒரு விதமான ஆழத்திற்குள் செல்கிறீர்கள்..... அது தான் மானிட அன்பைக் காட்டிலும் அதற்கு மேலாக இருக்கின்ற தேவனுடைய அன்பு.

பதினோராவது கட்டளை, பத்தி எண் 6

★★★★★

மரித்துப் போன குழந்தை உயிரடைதல்

அண்மையில் மெக்ஸிகோவில் ஒரு சிறு சம்பவம் நடந்தது. நான் நடத்தின கூட்டங்களில் ஒன்றில் தேவனால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட ஜெனரல் வால்டினா என்பவரின் பாதையில் வெளிச்சம் பிரகாசித்தது. அந்த சிறந்த கத்தோலிக்க வீரர், மெக்ஸிகோவில் அப்பொழுது உயர்ந்த பதவியில் இருந்த தளபதிகளில் ஒருவர், அவர் தாழ்மையுடன் பீடத்துக்கு வந்து பரிசுத்த ஆவியின் அபிஷேகத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். அவர் மெக்ஸிகோவுக்குத் திரும்பிச் சென்று, நான் அங்கு வர வேண்டுமென்று என்னை வருந்திக் கேட்டுக் கொண்டார். முடிவில் நான் அங்கு செல்ல தீர்மானித்தேன்; தேவன் என்னை அங்கு வழிநடத்தினார் - எனக்கு அதற்கான தரிசனம் கிடைத்தது. அதைக் குறித்து என் மனைவியிடம் கூறினேன். அங்கு நான் சென்றேன்.

அவர் முக்கிய தளபதிகளில் ஒருவராக இருந்த படியால் - நான்கு நட்சத்திரங்களையுடைய தளபதி - அவர் அனுமதி பெறுவதற்காக தலைமை அலுவலகத்துக்கு - அரசாங்கத்தினரிடம் - சென்றார். அவர்கள் பிராடெஸ்டெண்டுகளுக்கு விரோதிகள் என்று உங்களுக்குத் தெரியும். இது வல்லமையான கூட்டமாயிருக்கும் என்று அவர்கள் அறிந்திருந்தனர். அவர் அங்கு சென்று பாதுகாப்பிற்காக அதிகாரிகளைப் பெற்றார். கூட்டம் நடத்துவதற்கென ஒரு பெரிய

மைதானம் கொடுக்கப்பட்டது. அவர்கள் இந்த விதமாக என்னை அங்கு கொண்டு செல்ல எண்ணினர். அரசாங்க அழைப்பின் பேரில் அவர்கள் என்னை அங்கு கொண்டு சென்றனர்.

அங்கு ஒரு பேராயர் - கத்தோலிக்க சபையில் சிறந்து விளங்கிய பேராயங்களில் ஒருவர் - ஆளுநரிடம் சென்று, “ஐயா, கத்தோலிக்கர் அல்லாத ஒருவரை நீங்கள் கொண்டு வர எத்தனித்துள்ளதாக கேள்விப்படுகிறேன்” என்றார்.

அவர், “ஆம், அதனால் என்ன?” என்றார்.

பேராயர், “அப்படிப்பட்ட ஒருவரை நீங்கள் கொண்டு வரக்கூடாது. இதற்கு முன்பு இந்த அரசு அவ்வாறு செய்ததில்லை” என்றார்.

அவர், “ஆனால் இந்த முறை செய்துவிட்டோம். அவர் பிரபலமான ஒருவர். அவர் பேசுவதைக் கேட்க ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் வருவதாக கேள்விப்படுகிறேன். ஜெனரல் வால்டினா எனது நெருங்கிய நண்பர்” என்றார். ஜனாதிபதியே பிராடெஸ்டெண்டு என்று உங்களுக்குத் தெரியும். அவர் ஒரு மெதோடிஸ்டு. எனவே அவர், “எனக்குத் தெரிந்த வரையில் அவர் பிரபலமானவர். இங்குள்ள ஜெனரல் வால்டினா அவருடைய கூட்டத்தில் இரட்சிக்கப்பட்டார். அவர் பேசுவதைக் கேட்க ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் கூடி வருவார்கள் என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர்” என்றார்.

பேராயர், “ஐயா, அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்? படிப்பறிவில்லாதவர்கள் தான் அப்படிப்பட்ட ஒரு மனிதன் பேசுவதைக் கேட்க வருகின்றனர்” என்றார்.

ஜனாதிபதி, “நீங்கள் அவர்களை ஐந்நூறு ஆண்டுகளாக வைத்திருந்தீர்களே. பின்னை ஏன் அவர்கள் படிப்பறிவில்லாதவர்களாக இருக்கின்றனர்?” என்று கேட்டார். அவ்வளவு தான். அத்துடன் அது முடிவு பெற்றது. ஓ, என்னே! அது அவரை மடங்கடித்தது. ஆம், ஐயா! ஆம்!

மரித்துப் போன அந்த சிறு குழந்தை உயிர் பெற்றபோது, நான் அந்த மனிதனிடம் ஆள் அனுப்பினேன். அந்த பெண் ஸ்பானிய

மொழியில், “குழந்தை காலை 9.00 மணிக்கு மரித்து போனது” என்று கூறிக் கொண்டிருந்தாள். அடை மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு இரவும் ஏறக்குறைய பத்தாயிரம் பேர் இரட்சிக்கப்பட்டு, கிறிஸ்துவினிடம் கொண்டு வரப்பட்டனர்.

அன்று முன்தின இரவு, வயோதிப குருடர் ஒருவர் மேடையின் மேல் பார்வையடைந்தார். இந்த கூடாரத்தின் அளவுக்கு மூன்று அல்லது நான்கு மடங்கு, இவ்வளவு உயரத்தில் பழைய சால்வைகளும், தொப்பிகளும் அங்கு கிடந்தன.

அவர்கள் கயிற்றின் வழியாக என்னை உள்ளே இறக்கினார்கள். நான் அங்கு சென்று விசுவாசத்தினால் பிரசங்கிக்கத் தொடங்கினேன்.

பில்லி என்னிடம் வந்து, “அப்பா, அந்த பெண்ணுக்கு நீங்கள் ஏதாவது செய்ய வேண்டும். அங்கு முன்னூறு வாயிற்காப்போர் நின்றுகொண்டிருக்கின்றனர். அப்படியிருந்தும், நூறு பவுண்டு எடையுள்ள அந்த பெண்ணை அவர்களால் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை” என்றான். அவள் அழகான பெண். இவ்வளவு உயரமுள்ளவள். அது ஒருக்கால் அவளுடைய முதல் குழந்தையாக இருக்கலாம். அவளுக்கு இருபத்து மூன்று அல்லது இருபத்தைந்து வயதிருக்கும்.

அவள் அங்கு நின்று கொண்டிருந்தாள், அவளுடைய கூந்தல் அவிழ்ந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவள் கையில் குழந்தையை வைத்திருந்தாள். அவள் ஜெப வரிசைக்கு விரைந்து ஓடுவாள். அங்கு நின்று கொண்டிருந்தவர் அவளைப் பின்னால் தள்ளுவார். அவள் குழந்தையை இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு, அவர்கள் மேல் ஏறி, அல்லது அவர்களுடைய கால்களின் வழியாக புகுந்து வந்து விடுவாள். அவர்கள் அவளை மேடையிலிருந்து உதைத்து தள்ளுவார்கள். அவளுக்கு கொடுக்க அவர்களிடம் ஜெப அட்டை இல்லை.

பில்லி, “அப்பா, மழையிலும் வெயிலிலும் இரண்டு மூன்று நாட்களாக மற்றவர்கள் அங்கு நின்று கொண்டிருக்கும் போது, ஜெப அட்டை இல்லாமல், மரித்துப்போன குழந்தையை வைத்திருக்கும் இவளை, அவர்களைக் காட்டிலும் முன்னால் அனுமதித்தால், அது சண்டை விளைவிக்கும்” என்றான்.

நான், “அது உண்மை தான்” என்றேன். சகோ. மூர் அங்கிருந்தார். அவர் என்னைப் போன்ற வழக்கை தலையுடையவர். நான், “அனுப்பலாம்....” என்றேன். சில சகோதரர்கள்.... நமது கூடாரத்தை சேர்ந்த ககோதரர்களில் ஒருவர்... அவர் இப்பொழுது மகிமையில் பிரவேசித்திருக்கிறார். அவருடைய பெயர் ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை. அவர் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்தார். நான், “சகோ. மூர், நீங்கள் கீழே சென்று அந்த குழந்தைக்கு ஜெபம் செய்யுங்கள். அது யாரென்று - நீங்களா நானா என்று அவள் அறிய மாட்டாள். அவளுக்கு ஆங்கிலமும் பேசத் தெரியாது” என்றேன்.

சகோ, மூர், “சரி சகோ, பிரன்ஹாம்” என்றார்.

அவர் கீழே செல்லப் புறப்பட்டார். நான் அவரிடம், “நான் கூறின விதமாக கூறுங்கள்...” என்றேன். அப்பொழுது ஒரு மெக்ஸிகன் குழந்தை எனக்கு முன்னால் உட்கார்ந்து கொண்டு சிரிப்பதை நான் தரிசனத்தில் கண்டேன். நான் உடனே, “ஒரு நிமிடம் பொறுங்கள். அந்த பெண்ணை உள்ளே விடுங்கள்” என்றேன்.

பில்லி, “அப்பா, என்னால் முடியாது. அவள்....” என்றான்.

நான், “பில்லி, நான் தரிசனம் கண்டேன்” என்றேன்.

அவன், “ஓ, அப்படியானால் சரி” என்றான்.

எனவே நாங்கள் கூட்டத்தை விலக்கி, அவளை உள்ளே கொண்டு வந்தோம். அவள் கையில் ஜெபமாலையைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து முழங்கால்படியிட்டாள். நான், “எழுந்திரு” என்றேன்.

நான், “பரலோகப் பிதாவே, நீர் என்ன செய்யப்போகிறீர் என்று தெரியவில்லை. இந்த குழந்தைக்கு ஜெபம் செய்து, அந்த பெண்ணை திருத்திப்படுத்த வேண்டுமென்று நினைக்கிறீரோ என்னவோ தெரியாது. என்னவாயிருப்பினும், நான் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் இந்த குழந்தையின் மேல் என் கைகளை வைக்கிறேன்” என்றேன். - அன்றொரு நாள் மரித்து தரையில் கிடந்த சகோ. வேவுக்கு நான் செய்தது போல். அப்பொழுது அந்த கம்பளித்துணி உதைப்பினால் அசையத் தொடங்கினது. குழந்தை அலறி அழுதது. அது மீண்டும் உயிர்பெற்றது.

அந்த குழந்தை காலை 9.00 மணியளவில் மருத்துவமனையில் நிமோனியா ஜிரத்தினால் மரித்துப்போனது என்னும் உறுதிப்பத்திரத்தை வாங்குவதற்காக ஒரு ஆளை - சகோ. எஸ்பியோனாவை - அந்த பெண்ணுடன் மருத்துவரிடம் அனுப்பினேன். அப்பொழுது நேரம் இரவு 10 மணியாக இருந்தது. அவரும் மருத்துவரிடம் உறுதிப்பத்திரத்தை வாங்கி வந்தார்.

செய்திதாள்கள் இச்செய்தியை வெளியிடாமல் இருக்க முடியவில்லை. எனவே அவர்கள் வந்து என்னைப் பேட்டி கண்டனர். நிரூபர்களில் ஒருவர், “எங்கள் பரிசுத்தவான்களால் இதை செய்யமுடியும் என்று நினைக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார்.

நான், “அவர்கள் உயிரோடிருந்தால்” என்று விடையளித்தேன்.

அவர்கள், “மரிக்காமல் யாரும் பரிசுத்தவானாகிவிட முடியாதே” என்றனர், பார்த்தீர்களா? ஜனங்கள்...

**உன் வாழ்க்கை சவிசேஷத்திற்கு தகுதியாய் அமைந்துள்ளதா?,
ஜூன் 30, 1963, பத்தி எண் 108-118**

★★★★★

மரித்துப் போன மீன் உயிரடைதல்

அன்று லைல் படகில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். அதற்கு முந்தின நாள், “ஜீவனின் உயிர்த்தொழுதலைக்குறித்து ஏதோ ஒன்று நிகழப் போகின்றது” என்று அவரிடம் கூறப்பட்டது. அவர் உண்மையான யேகோவா சாட்சி. அன்று காலை அவர் படகில் உட்கார்ந்து கொண்டு மீன் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்.... அவரிடம் கென்டக்கி நாட்டார் உபயோகிக்கும் பெரிய தூண்டில் முள் இருந்தது, அதை ஒரு சிறிய மீன் விழுங்கினது. அவர் தூண்டிலை இழுத்தபோது, அந்த மீனின் செவுள்கள், குடல்கள் எல்லாமே வெளியே வந்துவிட்டன. அவர் அந்த மீனை தண்ணீரில் எறிந்து விட்டார். (சிறு சூரிய மீன்). அவர், “சிறியவனே, நீ கடைசி முறையாக தண்ணீருக்குள் போகிறாய்”

என்றார். அது தண்ணீரில் துடிதுடித்து இறந்தது. காற்று அதை லீலிக் குட்டைக்கு அடித்துச் சென்றது.

அதற்கு முந்தின நாள், நான் உட்கார்ந்து கொண்டு, “ஒரு சிறு பிராணி உயிரோடெழும்பப் போகிறது என்று பரிசுத்த ஆவியானவர் என்னிடம் உரைக்கிறார்” என்று கூறினேன். ஒருக்கால் நான் வீடு திரும்பின பிறகு, அது ஒரு பூனைக்குட்டியாக இருக்கலாம் என்று எண்ணினேன்.

நானும் சகோ. உட்டும் தூண்டில் இரைக்காக மண்ணைத் தோண்டிக் கொண்டிருந்தபோது (சகோ, உட் இன்றிரவு இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்). என் சிறிய மகள் - அவள் இப்பொழுது வாலிபப்பெண்ணாக இங்கு அமர்ந்திருக்கிறாள். அவள் இந்த உயர்ந்து மெலிந்த இராணுவ வீரனுக்கு விவாகத்துக்கென்று நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறாள். (அவனை நான் காண்கிறேன்) - என்னிடம் வந்து, “அப்பா... “ என்றாள். அவளும் அவளுடன் கூட இருந்த மற்ற பெண்ணும், “நாங்கள்... “ என்றனர். யாரும் தங்கள் விருப்பத்திற்கேற்ப எந்த மிருகத்தையாகிலும் வீட்டில் வளர்க்கலாம், ஆனால் எனக்கு பூனை என்றால் பிடிக்கவே பிடிக்காது. எனவே அவள்.... பிரான்ஹாமின் குடும்பத்தார் யாருக்குமே. எனவே நாங்கள்.... அவள், “அப்பா, நாங்கள் ஒரு பூனையைக் கண்டோம். அது ஏதோ ஒன்றை தின்றுவிட்டது. யாரோ அதற்கு விஷம் கொடுத்து விட்டார்கள். அதன் உடல் முழுவதும் வீங்கியுள்ளது. அப்பா, அது சாகப்போகிறது, நாங்கள் ஒரு பெட்டியைக் கொண்டு வந்து, அந்த பூனையை அதற்குள் சில நாட்கள் வைத்திருக்கலாமா?” என்று உத்தரவு கேட்டாள்.

“அந்த பூனையை நான் பார்க்கட்டும்” என்றேன். அவர் களிருவரும் சென்று பூனையைக் கொண்டு வந்தார்கள். என்ன நடக்கப் போகிறது என்று நான் அறிந்து கொண்டேன். எனவே அவளுக்கு ஒரு பெட்டியைக் கொடுத்தேன். அடுத்த நாள் காலை, அதில் ஏழு, எட்டு பூனைக்குட்டிகள் இருந்தன. உங்களுக்குத் தெரியும். என் சிறிய மகன், ஜோ அந்த பூனைக்குட்டிகளில் ஒன்றை கையிலெடுத்து, நசுக்கி, தரையில் போட்டான். அது அங்கே துடிதுடித்து சுற்றி சுற்றி வந்தது. அவன் அதை கொன்று போட்டான்.

நான் சகோ. உட்டின் சகோதரனான சகோ. லைலிடம், “ஒருக்கால் இந்த பூனைக்குட்டி உயிர் பெறலாம். கர்த்தர் இப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்வதை நாங்கள் கண்டிருக்கிறோம்” என்றேன்.

சகோ.லைல் இந்த வழிக்கு புதிதானவர். பரிசுத்த ஆவியானவர் அவரிடம் அவருக்கு விவாகமாகியுள்ளதென்றும், அவர் என்ன செய்திருக்கிறார் என்றும், அவர் புரிந்த பொல்லாங்கான செயல்கள் அனைத்தையும் கூறினார். சகோ.பாங்க்ஸ் இவைகளையெல்லாம் என்னிடம் ஏற்கனேவே கூறிவிட்டதாக அவர் எண்ணியிருந்தார். ஆனால் அவர் அதற்கு முந்தின இரவு என்ன செய்தார் என்று நான் அவரிடம் கூறினபோது, அவரால் அதை தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவருக்கு என்னவென்று புரியவில்லை.

அடுத்த நாள் காலை... நாங்கள் இரவு முழுவதும் மீன் பிடித்துக் கொண்டிருந்தோம். சிறு மீன்கள் அகப்பட்டன. சில மீன்களை நாங்கள் தூண்டில் இரைக்காக பிடித்தோம். அவர் அந்த சிறு மீனை தண்ணீரில் போட்டார். அது துடித்து இறந்து ஒரு பக்கம் சென்று விட்டது. அரைமணி நேரம் கழித்து நான், “சகோ. லைல், மீன் தன் குடல் வரைக்கும் முள்ளை விழுங்க நீர் விட்டுவிடுகிறீர், நீங்கள் தூண்டிலை மெள்ள இப்படி தண்ணீரில் போடுங்கள். மீன் முள்ளைத் தொட்டவுடனே, மெள்ள வெளியே எடுங்கள், அதை வேகமாக இழுக்க வேண்டாம், மீன் அதை விழுங்க விட்டு விடாதீர்கள், மீனைப் பிடியுங்கள்” என்று ஆலோசனை கூறினேன்.

அவர், “சரி...” என்றார். அவர் பெரிய, நீளமான தூண்டில் கயிற்றை வைத்திருந்தார். அது தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. “நாங்கள் இப்படி செய்வது தான் வழக்கம்” என்றார்.

அந்த நேரத்தில், ஏதோ ஒன்று மலையின் உச்சியிலிருந்து வருவதைக் கேட்டேன். அது சுழல் காற்று, அது சுழன்று கொண்டே வந்தது. தேவ ஆவியானவர் படகில் வந்து, “எழுந்து நில” என்றார். அவர், “செத்து போன அந்த மீனிடம் பேசி, ‘உனக்கு உயிரைத் திரும்ப அளிக்கிறேன்’ என்று சொல்” என்றார்.

அந்த சிறு மீன் செத்து போய் அரைமணி நேரமாக தண்ணீரில் கிடந்திருந்தது. அதன் குடல்கள் வாயிலும் செவுள்களிலும்

இருந்தன. நான், “சிறு மீனே, இயேசு கிறிஸ்து உனக்கு உயிரைத் திரும்ப அளிக்கிறார். இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தினால் உயிர்பெறு” என்றேன். அது உயிர்பெற்று, வேகமாக தண்ணீரில் நீந்தி சென்று விட்டது.

நான் கேள்விப்பட்டேன் இப்பொழுதோ காண்கிறேன், நவம்பர் 27,
1965 மாலை, பத்தி எண் 12-21

★★★★★

தன் தவறை அறிக்கையிட்ட பெண் சுகமடைதல்

அண்மையில், முதலாம் உலகப்போர் முதற்கொண்டு இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையில் இருந்த ஒரு ஸ்திரீ என்னிடம் வந்திருந்தாள். அவள், “ஓ, சகோ, பிரான்ஹாமே” என்றாள். அவள் மனநிலை நிபுணர்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கான டாலர்கள் செலவழித்து விட்டாள். அங்கு நான் உட்கார்ந்து கொண்டு அந்த அறையில் அவளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். மேடா அவளை இங்கு கொண்டு வந்திருந்தாள். அவள் அங்கு உட்கார்ந்து கொண்டு, கைக்குட்டையை தன் கையில் இப்படி பிசைந்து கொண்டு, “உலகம் வெடித்து விடப் போகிறது போன்ற உணர்வு எனக்கு உண்டாகிறது. நான்...” என்றெல்லாம் பிதற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

நான் அங்கு உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். நான் “இது ஏதோ ஒன்றுடன் சம்பந்தப்பட்டுள்ளது. உன் வாழ்க்கையில் எங்காவது ஏதாகிலும் நடந்ததுண்டா?” என்று கேட்டேன்.

அவள், “இல்லை, நான் ஒரு ஞாயிறு பள்ளி ஆசிரியை” என்றாள்.

நான், “சரி” என்றேன். அங்கு சிறிது உட்கார்ந்து கொண்டு அவளைக் கவனித்தேன். “நான் பச்சை நிறக் கார் ஒன்றைக் காண்கிறேன். நீ வெள்ளை தலைமயிர் கொண்ட ஒரு மனிதனுடன் அதில்

இருக்கிறாய். ஒரு ரயில் வண்டி ஏறக்குறைய அந்த காருடன் மோதி விட்டது” என்றேன்.

அவள், “அதை யாரிடமும் சொல்லாதீர்கள்” என்றாள்.

நான், “உன் கணவர் அப்பொழுது இராணுவத்தில் இருந்தார்” என்றேன்.

அவள் அழுது புலம்பி மேலே குதித்தாள். “அதை யாரிடமும் சொல்லாதீர்கள்” என்றாள். பாருங்கள்? அது அவள் உள்ளுணர்வில் குடி கொண்டிருந்தது. அவள், “நான் நீண்ட காலத்துக்கு முன்பே அதை தேவனிடம் அறிக்கை செய்துவிட்டேன்” என்றாள்.

நான், “ஒரு நிமிடம் பொறு, நீ தேவனுக்கு விரோதமாக தவறு செய்யவில்லை. உன் விவாகப்பொருத்தனைக்கு விரோதமாக நீ ஒரு பாவத்தைச் செய்திருக்கிறாய். நீ உன் கணவரிடம் சென்று அதை முதலில் சரி செய்துகொள்ள வேண்டும்” என்றேன்.

அவள், “அவர் என்னை விட்டுப் போய்விடுவார்” என்றாள்.

நான், “தேவன் எப்படியும் உன்னை விட்டு போய்விட்டார். இப்பொழுது, யார் உன்னை விட்டு போக வேண்டுமென்று நினைக்கிறாய்? உன் கணவரிடம் போ” என்றேன்.

அவள், “ஓ, நான் - நான் ... அவர் இதை செய்வார், எனக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள்” என்றாள்.

நான், “நல்லது, இவ்வளவு தான் நான் உன்னிடம் கூற முடியும். மனநிலை நிபுணர் அதை உனக்குள்ளிருந்து வெளியே கொண்டு வரவில்லை. ஆனால் பரிசுத்த ஆவியானவர் அதை வெளிப்படுத்தினார். உன்னை நான் என் வாழ்க்கையில் கண்டதே யில்லை” என்றேன். அவள், “அது முற்றிலும் உண்மையே. நல்லது, நான் அவரிடம் கூறமுடியாது” என்றாள்.

நான், “நல்லது, நான்... உன்னை சந்தித்ததில் எனக்கு மகிழ்ச்சி” என்று சொல்லிவிட்டு, அடுத்த அறைக்குச் சென்று விட்டேன். மேடா அங்கு வந்தாள்.

மோடா, “அவள் உங்களைக் காணவிரும்புகிறாள்” என்றாள்.

நான் அங்கு சென்று, “உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்றேன்.

அவள், “சகோ, பிரான்ஹாமே, அதை என் கணவரிடம் என்னால் கூற இயலாது” என்றாள்.

நான், “உன் கணவர் கறுப்பு தலைமயிர் கொண்டவர்” என்றேன்.

“ஆம்”

நான், “அதே விதமான ஒரு காரியத்தை அவர் உன்னிடம் அறிக்கை செய்ய வேண்டியவராயிருக்கிறார்” என்றேன்.

அவள், “ஓ, என் கணவர் அப்படிப்பட்டவர் அல்ல” என்றாள்.

நான், “நீ போய் அவரை இங்கு கூட்டிக் கொண்டு வா. ஒரு குறிப்பிட்ட ஸ்திரீ உனக்குத் தெரியுமா, அவள் ‘பிங்க்’ நிற ஆடை அணிவதுண்டு. அவள் ஒரு குறிப்பிட்ட மோட்டார் வாகன நிர்வாகத்தின் அலுவலகத்தில் வேலை செய்கிறாள்” என்றேன்.

அவள், “நிச்சயமாக” என்றாள்.

நான், “அவளை ஒரு குறிப்பிட்ட பெயரால் அழைக்கிறார்கள் அல்லவா?” என்றேன்.

“ஆம்”

நான், “இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பு அவர்கள் ஒரு ‘பீச்’ (beach) மரத்தின் அடியில் ஒரு பழுப்பு நிற ஷெவரலே காரில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தனர். அதன் லைசென்ஸ் நம்பர் இன்னின்னது. அவர்கள் அதே செயலில் ஈடுபட்டிருந்தனர்” என்றேன்.

அவள், “அது என் கணவராக இருக்காது” என்றாள்.

நான், “சரி, அவரை இங்கு கூட்டிக் கொண்டு வா” என்றேன்.

அவள் சென்றாள். சில நிமிடங்கள் கழித்து அவர்கள் இருவரும் வந்தனர். அவர், “அது உண்மை” என்றார்.

நான், “பார்த்தாயா? நீ போய் தேவனிடம் சொல்” என்றேன்.

ஆனால் முதலாவதாக, நீ பலிபீடத்தினிடத்தில் வரும் போது, குறை உண்டென்று கண்டால், நீ போய் அதை சரி செய். அந்த நபர் தன் மனைவியிடம் அதை கூறாமல் குற்றவாளியாயுள்ள வரைக்கும்... இந்த மனைவி தன்னை சுத்தப்படுத்திக் கொண்டாள். இப்பொழுது அது மற்ற பெண்ணையும் அவளுடைய கணவரையும் பொறுத்தது. இந்த மற்ற மனிதனும் அவருடைய மனைவியும் அதை சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். உன்னால் முடியாது... நீ என்ன செய்த போதிலும், நீ அதை சுத்தமாக கழுவிக்கொள்ளாவிட்டால், அது உன்னை உன் வாழ்நாள் முழுவதும் அலைக்கழித்துக் கொண்டேயிருக்கும். அதைச் செய்வதற்கு ஒரேவழியுண்டு; அதை அறிக்கை செய். அது உன் தோலை உரித்தாலும், அதை எப்படியும் செய். உண்மையைச் சொல். அப்பொழுது நீ அதை சரியாக பெற்றுக் கொண்டாய். ஆமென்!

கேள்விகளும் பதில்களும், (COD 2:20), ஆகஸ்டு 23 1964 மாவை, பத்தி எண் 90-92

★★★★★

ஒரு பெண் மணந்திரும்பி, சுகமடைந்து, பின் தேவன் அவளை வீட்டுக்கு அழைத்தல்

இப்பொழுது, மேடையிலுள்ள மற்றொரு யோனாவை இன்றிரவு உங்களுக்குக் காண்பிக்க விரும்புகிறேன்.

ஒரிரவு ஜனங்கள் இங்கு வந்திருந்தனர். அந்த ஸ்திரீ (அவளுடைய ஜனங்களில் சிலர்) இன்றிரவு இங்கிருக்கக் கூடும். எனவே நான் பெயரைச் சொல்லப் போவதில்லை. அது யாரென்று உங்களுக்கு ஒரு வேளை தெரிந்திருக்கும். அவர்கள் இங்கு வந்திருந்தனர், மிகவும் அருமையான ஜனங்கள், கென்டக்கியைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் அநேக ஆண்டுகளாக இங்கு வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

அவர்கள் எனக்கு நல் நண்பர்கள். ஆனால் அவர்கள்... எழுப்புதல் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது சபைக்கு வருபவர்கள், எழுப்புதல் முடிந்த பிறகு, பாரம் அதிகமாகும்போது, யாருமே இழுக்காத அத்தகைய வகையைச் சேர்ந்தவர்கள். நாம் வகுப்புகள் நடத்தும் போது, அவர்களுடைய பிள்ளைகள் அனைவரும் தொட்டில் பட்டியலில் (cradle roll) இடம் பெற்றிருந்தனர்.

ஒரு நாள் நான் வீட்டுக்கு வந்தேன், அது ஏறக்குறைய நான்கு அல்லது ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருக்கும், அப்படி ஏதோ ஒன்று, இந்த இளம் பெண் (அவள் தொட்டில் பட்டியலில் இடம் பெற்றிருந்த போது, அவளுக்கு ஏறக்குறைய எட்டு வயதிருக்கும்) விவாகம் செய்து, அவளுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தனர். அவள் மரணத் தருவாயில் இங்குள்ள மருத்துவமனையில் கிடந்திருந்தாள். அவள் நான்கு அல்லது ஐந்து மாத கர்ப்பிணியாயிருந்தாள். குழந்தை வயிற்றில் இறந்துவிட்டது. அவளுக்கு சிறுநீர் சேர்க்கையினால் இரத்தம் கெட்டிருந்ததால் (uremic) அவர்களால் அறுவை சிகிச்சை செய்து குழந்தையை வெளியே எடுக்க முடியவில்லை. எனவே அந்நிலையில் தாயும் மரித்துப்போக வேண்டும். அறுவை சிகிச்சை செய்ய முடியாது. பாருங்கள், அந்த குழந்தை தாயை கொன்று விடும். எனவே அவர்கள்... அவள் மரித்துக்கொண்டிருந்தாள், அவ்வளவு தான், அவள் பிழைப்பதற்கு வாய்ப்பே இல்லை.

அவளைக் காண நான் சென்றிருந்தேன். அவள் ஆள்விட்டு என்னை அழைத்திருந்தாள். நான் மருத்துவமனைக்குள் சென்றேன். அவள் அங்கு பிராணவாயு கூடாரத்தில் கிடத்தப்பட்டிருந்தாள். நான் கூடாரத்தின் துணியை சிறிது உயர்த்தி, அவளுடன் சிறிது பேசினேன். நான், “என்னை உனக்கு ஞாபகமிருக்கிறதா?” என்று கேட்டேன்.

அவள், “நிச்சயமாக, சகோ, பில், உங்களை எனக்கு ஞாபக மிருக்கிறது” என்றாள்.

நான், “எப்படி உனக்கு... நீ எவ்வளவாக வியாதிப்பட்டிருக்கிறாய் என்பதை அறிந்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்டேன்.

அவள், “நான் அறிந்திருக்கிறேன். அதற்காகத் தான் நீங்கள் வரும்படி ஆளனுப்பினேன்” என்றாள்.

நான்," நல்லது, உனக்கும் கர்த்தருக்குமிடையே எவ்வாறு உள்ளது?" என்று கேட்டேன்

அவள், "சகோ, பில் நான்.... நான் போக ஆயத்தமாயில்லை" என்றாள்.

நல்லது, நாங்கள் முழங்கால்படியிட்டு ஜெபித்தோம். அந்த அறையில் அவளுடைய தாயாரும் கணவரும், இன்னும் பலரும் இருந்தனர். அவளுடைய தாயாரும் கணவரும் அழித்தொடங்கினர். அதன் பிறகு அவளை நான் கேட்டேன். அவள் தேவனுடன் சரிசெய்து கொண்டாள் (அவள் திரும்பி வந்தால் அவளுடைய பொருத்தனைகளைச் செலுத்துவதாக தேவனுக்கு வாக்கு கொடுத்தாள்; அவள் மன்னிக்கப்பட்டிருந்தாள்; அவள் எவ்வளவாக அவரை நேசித்தாள்; அவள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த விதத்துக்காக, அவளுடைய பாவங்களுக்காக அவள் வருத்தம் தெரிவித்தாள். இப்படியாக அவள் மனஸ்தாபப்பட்டு அழுதாள். சற்று நேரம் கழிந்து நான் எழுந்து கட்டிடத்தை விட்டு வெளியே வந்தேன்.

அடுத்த நாள் காலையில் அவர்கள் என்னை தொலைபேசியில் கூப்பிட்டு, அங்கு மறுபடியும் வரும்படி அழைத்தனர். நான் என்ன கண்டு கொண்டேன் என்றால், அன்று காலை அவர்கள் சிறுநீரினால் இரத்த பாதிப்பு எவ்வளவாக அதிகரித்திருக்கிறது என்று காண பரிசோதனை நடத்தியபோது, அது ஒரு துளி கூட இல்லை என்பதை அவர்கள் கண்டுபிடித்தனர். அது முற்றிலும் போய்விட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு துளி சிறுநீர் விஷமும் அவளை விட்டுப் போயிருந்தது. மருத்துவர்கள் இதைக் கண்ட போது மிகவும் ஊக்கமடைந்து, "என்னே! இதை நாம்.... இது மிகவும் வினோதமான ஒன்று" என்று சொல்லிவிட்டு, "அவளை நாம் அறுவை சிகிச்சைக்காக ஆயத்தப் படுத்துவோம். அடுத்த நாள் காலை வரைக்கும் இதே நிலை நீடிக்குமானால்... அவளுக்கு நாம் பெனிசிலின் கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்து" அல்லது அவர்கள் கொடுத்த வேறெதாவதொரு மருந்து "தொற்று கிருமிகள் வராமல் தடுத்துக் கொண்டிருப்போம். வேறெதாவது உடலில் உண்டாவதற்கு முன்பு, நாம் அறுவை சிகிச்சை செய்து, இறந்த குழந்தையை வெளியே எடுத்து விடுவோம். அவளுடைய நிலை சரியாயிருந்தால், அப்பொழுது...." என்றனர்.

நல்லது, பகலில் அவர்கள் இரண்டு மூன்று முறை அவளை பரிசோதனை செய்தனர். மறுபடியும் நள்ளிரவில் அவர்கள் பரிசோதனை செய்து பார்த்தனர். எதுவுமே தவறாயிருக்கவில்லை, முற்றிலும் சரியாயிருந்தது. அவர்கள் அவளை ஆயத்தம் செய்தனர். அவளை பிராணவாயு கூடாரத்திலிருந்து வெளியே கொண்டு வந்தனர். எல்லாம் நன்றாக இருந்தது. அடுத்த நாள் காலையில் அவர்கள் அவளுக்கு அறுவை சிகிச்சை செய்து, குழந்தையை வெளியே எடுத்துவிட வேண்டுமென்றிருந்தனர்.

நல்லது, நான் அங்கு சென்றேன். அவளுக்கு பரிசோதனை நடத்தப்பட்டதால்... இப்பொழுது, அதை நான் அறியவேயில்லை, நான் அறியவேயில்லை, கர்த்தர் என்னிடம் அதைக் குறித்து எதுவுமே கூறவில்லை. நீங்கள் விரும்பினால், ஜனங்களைக் கேட்டுப்பாருங்கள். எனவே அவர்கள்... அவர்.... இப்படி நடக்கும் என்று அவர் என்னிடம் கூறவேயில்லை. ஆனால், ஓ, என்னே, அப்படிப்பட்ட ஒன்றைக் காண்பது! பாவியான அவளுடைய கணவர் என்னிடம் வந்து, “சகோ.பிரான்ஹாமே, என் ஜீவியத்தை நான் கர்த்தராகிய இயேசுவுக்கு அளிக்கப் போகிறேன்” என்றார்.

நான், “சரி, இங்கு முழங்கால்படியிட்டு, உங்கள் மனைவியின் கரத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள். இருவருமாக சேர்ந்து இந்த நேர் வாழ்க்கையில் நடவுங்கள்” என்றேன்.

தாய் என்னிடம் வந்து, “சகோ. பிரான்ஹாமே, உமக்குத் தெரியும், இதோ நானும் என் பிள்ளைகளும், நாங்கள் அனைவரும் இந்த கூடாரத்தில் உள்ளேயும் புறம்பாகவும், உள்ளேயும் புறம்பாகவும் இருந்து வந்திருக்கிறோம். நாங்கள் உட்காந்து நீர் பிரசங்கிப்பதைக் கேட்டு, பீடத்தண்டை சென்று திரும்பி வந்திருக்கிறோம். சகோ, பிரான்ஹாமே, நானும் பின் மாற்றமடைந்துள்ளேன். அவர் என் மகளுக்குச் செய்த நன்மையின் நிமித்தம், நான் கர்த்தராகிய இயேசுவிடம் திரும்பி வர உத்தேசிக்கிறேன்” என்றாள். நல்லது, பாருங்கள், அது மிகவும் அருமையானது தான், ஆனால் நீங்கள் அதன் காரணமாக கர்த்தராகிய இயேசுவிடம் வருவதில்லை.

நள்ளிரவு, பன்னிரண்டு ஒரு மணிக்கு, அவளுடைய தாயார் சிறிது உறங்கிவிட்டாள். அவள் தாயைக் கூப்பிட்டு, “அம்மா” என்றாள்.

தாய், “தேனே, உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டாள்.

மகள், “உங்களுக்குத் தெரியுமா, நான் மிகவும் சந்தோஷமாயிருக்கிறேன்” என்றாள்.

தாய், “நீ சந்தோஷமாயிருப்பது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது” என்றாள்.

மகள், “நான் தேவனிடம் சமாதானம் பெற்றிருக்கிறேன். ஓ, அது எவ்வளவு அருமையாயுள்ளது!” என்றாள்.

தாய், “அப்படியா?” என்றாள்.

மகள், “நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன்” என்றாள்.

தாய், “அது எனக்குத் தெரியும். ஆம், இனியவளே, மருத்துவர் நாளை குழந்தையை வெளியே எடுத்துவிடுவார். இன்னும் ஓரிரண்டு நாட்களில், கத்தியால் வெட்டின பாகங்கள் குணமானவுடனே, இங்கிருந்து வீடு சென்று, நீயும் உன் கணவரும் பிள்ளைகளும் சந்தோஷமாயிருங்கள். ஒரு கிறிஸ்தவளாக இருந்து, தேவனுக்காக வாழ்வாயாக” என்றாள்.

மகள், “அம்மா, நான் பரம வீட்டிற்கு போகிறேன் என்று தான் கூறுகிறேன்” என்றாள்.

தாய் “நிச்சயமாகவா, தேனே, பயணத்தின் முடிவுக்கு வந்து விட்டாயா?” என்று கேட்டாள்.

மகள், “இதுவே என் பயணத்தின் முடிவு” என்றாள்.

தாய், “ஓ, என்ன விஷயம்?” என்றாள்.

மகள், “பயணத்தின் முடிவு, ஆம், அம்மா, இன்னும் சில நிமிடங்களில் நான் போய் விடுவேன்” என்றாள்.

அவள் பயமடைந்து பிதற்றுவதாக தாயார் எண்ணினாள். தாய் நர்ஸைக் கூப்பிட்டாள். நர்ஸ் மூச்சை அளந்து பார்த்தாள். எல்லாமே சரியாக இருந்தது. ஐந்தே நிமிடங்களில் அவள் போய் விட்டாள். அவள் மரித்து போனாள்.

இது நடந்து ஓரிரண்டு வாரங்கள் கழித்து நான் வீடு திரும்பிய போது.... சகோ. கிரகாம் பெண்ணின் அடக்க ஆராதனையின்போது பிரசங்கித்தார் என்று நினைக்கிறேன். நான் வீடு திரும்பிய போது, அந்த பெண் அன்றிரவே மரித்துவிட்டதாக என் மனைவி என்னிடம் கூறினாள். என்னே, என்னால்....

நான் தாயைக் காண சென்றேன். ஆம்.

இதைச் செய்ய என்னை தூண்டியது எதுவென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நான், “கர்த்தராகிய தேவனே, இதற்கு நீர் எனக்கு விளக்கம் தர கடன்பட்டிருக்கிறீர். அங்கு நான் சென்று, அவளுடைய கணவரிடம் நான் சொல்லி, இவைகளை அவருக்கு நீர் செய்த பிறகு, அவர் கர்த்தரிடம் வந்து, இவைகளெல்லாம் நடந்த பிறகு, அந்த பெண்ணின் ஜீவனை எடுத்துக் கொண்டீரே, அதற்கு எனக்கு ஒரு விளக்கம் தர கடன்பட்டிருக்கிறீர்” என்றேன்.

அவ்விதம் ஏதாவதொன்றை நீங்கள் தேவனிடம் கேட்டால், நீங்கள் தனியே உட்காந்திருக்கும்படி அவர் விட்டு விடுவார். எனக்கு.... அவர் எனக்கும் ஒன்றும் கடன்பட்டிருக்கவில்லை, நான் தான் அவருக்கு கடன்பட்டிருக்கிறேன். நல்லது, சில நாட்கள் நான் உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொண்டிருக்கும்படி அவர் என்னை விட்டு விட்டார். இதற்குப் பிறகு மூன்று அல்லது நான்கு மாதங்கள் கழித்து, நான் ஆற்றங்கரையில் இருந்த போது, கர்த்தர் தரிசனத்தில் என்னோடு பேசி, “நீ தாயிடம் சென்று அவளிடம், ‘இதற்கு முந்தின ஆண்டில், மகள் ‘பிக்னிக்’ சென்றிருந்தபோது, ஆற்றில் அவள் மூழ்கிவிட இருந்த போது அவளுடைய நேரம் வரவில்லையா? அவள் அப்பொழுதே போய் விட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவள் போக ஆயத்தமாயிருக்கும்போது அவளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றிருந்தேன்’ ஆகையால் தான் இவையெல்லாம் நடந்தது. அதற்காகத் தான் அங்கு நீ சென்றிருந்தாய் என்று நான் கூறினதாகச் சொல்” என்றார்.

நான் முழங்கால்படியிட்டு கதறினேன். நான், “கர்த்தராகிய இயேசுவே, என்னை மன்னியும். மதியீனனான உம்முடைய ஏழ்மையான ஊழியக்காரன். நான் அப்படி சொல்லியிருக்கக் கூடாது” என்றேன்.

நான் அந்த ஸ்திரீயிடம் சென்றேன். அவள் மார்கெட் தெருவில் வசித்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் அவளிடம் சென்று, “உன்னை ஒரு கேள்வி கேட்கப் போகிறேன்” என்றேன்.

அவள், “சகோ. பில், கேளுங்கள்” என்றாள்.

நான், “இந்தப் பெண் ஏறக்குறைய மூழ்கினது உண்மையா?” என்று கேட்டேன்.

அவள், “சகோ, பில், அது உண்மை. அவளுடைய கணவரும் மற்றவர்களும் அவளை தூக்கி வெளியே கொண்டு வர வேண்டியதாயிற்று. அவர்கள் அழுத்தம் கொடுத்து செயற்கை சுவாச முறையை (artificial respiration) கையாண்டனர். அவர்கள் இயந்திரத்தின் உதவியைக் கொண்டு அவளுக்குள் இருந்த தண்ணீரை வெளியே ‘பம்பு’ (Pump) செய்தனர். அவள் குட்டை பாவாடையை அணிந்திருந்தாள். அவர்கள் ‘பிக்னிக்’ (picnic) சென்றிருந்தனர். அவள் ஆற்றுக்கு சென்று, மணலின் மேல் கால் வைத்த போது, தலைகீழாக வழக்கி விழுந்து தண்ணீரில் மாட்டிக்கொண்டாள். அவர்கள் அவளை கவனிக்கவில்லை. அவள் மேலே வருவதும் மூழ்குவதுமாக அவர்கள் கண்ட போது, அவர்கள் ஓடிப்போய் அவளைத் தூக்கியெடுத்துக் கொண்டு வந்தனர். அவள் ஏறக்குறைய மரித்துப் போனாள்” என்றாள்.

நான், “அவள் போக வேண்டிய நேரம் அதுவே” என்றேன்.

பாருங்கள், தேவன், தாம் என்ன செய்கிறார் என்பதை அறிந்திருக்கிறார். “ஆண்டவரே, அதைக்குறித்து எனக்குச் சொல்ல நீர் கடன்பட்டிருக்கிறீர்” என்னும் மனப்பான்மையை நான் உடையவனாயிராமல் இருந்திருந்தால், அவர் ஒரு வேளை எனக்கு அப்பொழுதே தெரியப்படுத்தியிருப்பார். அவர் எனக்கு எதுவுமே கடன்பட்டிருக்க வில்லை.

ஓரிரவு நான் ஒரு கூட்டத்துக்குச் சென்றிருந்தேன். அப்பொழுது வியாதிப்பட்டிருந்த ஒருவருக்காக ஜெபித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு சுவிசேஷகர், “தேவனே, இவருக்கு சுகமளிக்கும்படி உமக்கு கட்டளையிடுகிறேன்” என்றார். யார் தேவனுக்கு கட்டளையிடுவது? பாருங்கள், அது புத்தியுள்ள காரியமல்ல. ஏனெனில் தேவன், தாம் செய்ய விரும்புவதையே செய்கிறார்.

கனிமண் குயவனைப் பார்த்து, “என்னை ஏன் இப்படி வனைந்திருக்கிறாய்?” என்று கேட்க முடியுமா? பாருங்கள்? நிச்சயமாக முடியாது. தீர்க்கதரிசி அமைதியாக இருந்து, பதில்பெற கர்த்தரைத் தேடினால், நிச்சயமாக பதில் கிடைக்கும். பாருங்கள்?

சர்ப்பத்தின் வித்தின் பேரில் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் இந்நபரைப் போல, பாருங்கள். கவனித்துக் கொண்டேயிருங்கள். மிகவும் அவசரப்படாதீர்கள். கர்த்தரிடத்தில் அன்புகூருகிறவர்களுக்கு அவர் சகலமும் நன்மைக்கு ஏதுவாகவே நிறைவேறும்படி செய்வார்

தேவன் ஒரு மனிதனை முதலில் எச்சரிக்காமல் அவனை நியாயத் தீர்ப்புக்குள் கொண்டு வருவதில்லை, ஜூலை 24, 1963, பத்தி எண் 133-157

★★★★★

மெம்ஃபிஸ் பெண்ணின் மகன் சுகமடைதல்

சாட்டானாகா என்ற இடத்திலிருந்து ஓர் இரவு நான் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது நடந்தது எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. நான் பயணம் செய்த விமானம் டென்னஸியிலுள்ள மெம்ஃபிஸ் என்ற இடத்தில் தரையிறங்கியது. “இனி அடுத்த நாள் காலை ஏழு மணிக்குத்தான் உங்கள் விமானம் புறப்படும்” என்று என்னிடம் கூறி, அது வரைக்கிலும் நான் தங்கியிருப்பதற்காக எனக்கு ஒரு மிக அருமையான தங்கும் விடுதியை ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள்.

நான் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தபடியால், எனது நண்பர்களுக்கு சில கடிதங்களை எழுதியிருந்தேன். அவைகளை அஞ்சலில் சேர்க்கத்தக்கதாக நான் ஹோட்டலை விட்டு வெளியே வந்து, அவைகளை அஞ்சல் பெட்டியில் போட்டேன். அவ்வாறு நான்

நடந்து கொண்டு செல்லுகையில் பரிசுத்த ஆவியானவர் என்னிடம், “நடந்து கொண்டேயிரு” என்றார். நான் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டே சென்றிருந்தேன். அவ்வாறு நடந்து, கருப்பு இன மக்கள் வாழும் பகுதிக்குள் வந்துவிட்டேன்.

நான் அங்கே நின்று கொண்டு, எனக்குள், “என்னே! இங்கு பார். விமானம் புறப்பட நேரமாகிவிட்டதே” என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்.

பரிசுத்த ஆவியானவரோ, “தொடர்ந்து போய்க் கொண்டேயிரு” என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தார். அன்றொரு நாளில் அவர் காட்டில் “நடந்து கொண்டேயிரு” என்று சொன்னாரே, அதைப்போலவே இப்பொழுதும் சொன்னார். எனவே நான் நடந்து கொண்டே போனேன்.

அப்பொழுது நான் அங்கே உள்பகுதிக்குள் ஏழை கருப்பு இன் மக்கள் வாழும் மிகச் சாதாரணமான சிறிய வீடுகளில் ஒன்றினைப் பார்க்க நேர்ந்தது. அதன் வாயிலில் ஜெமீமா என்னும் பெயருடைய ஒரு வயதான பெண்மணி, தன் தலையில் பையன்கள் அணியும் சட்டை ஒன்றை தலையில் கட்டிக்கொண்டு சாய்ந்து கொண்டு நின்றிருக்கக் கண்டேன்.

நான் அங்கே இவ்வாறு பாடிக்கொண்டே போய் கொண்டிருந்தேன்.

நானும் அவர்களில் ஒருவன், நானும் அவர்களில் ஒருவன்,

நானும் அவர்களில் ஒருவன் என்று கூறிட முடிந்ததால் நான்

மிகவும் மகிழ்கிறேன்

(ஓ அல்லேலுயா!) (“நீர் என்ன விரும்புகிறீர் கர்த்தாவே” என்று கேட்டேன்)

அவர்களில் ஒருவன், நானும் அவர்களில் ஒருவன்

(ஆவியினால் நடத்தப்படுவதை நீங்களும் விசுவாசிக்கிறீர்களா? ஆம்)

நானும் அவர்களில் ஒருவன் என்று கூறிட முடிந்ததால் நான் மிகவும் மகிழ்கிறேன்.

இது நடந்தது 14 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக, அப்பெண்மணி வேலி ஓரமாக நின்று பார்த்துக்கொண்டே நின்றாள். நானோ தூரத்தில் வந்து கொண்டிருந்தேன். அந்த அம்மாள் என் மேலேயே கண்ணை வைத்து உற்று நோக்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் பாடுவதை நிறுத்திவிட்டு, தொடர்ந்து நடந்து கொண்டே சென்றேன். அந்த அம்மையாரிடம் நான் நெருங்கி விட்டேன். அப்பொழுது அவள் பருத்த கன்னங்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது. அவள் என்னை உற்றுநோக்கி, “காலை வணக்கம். போதகர் அவர்களே” என்றாள்.

நான் அந்த அம்மையாரை நோக்கி, “எப்படியிருக்கிறீர்கள், ஆன்ட்டி?” என்று கேட்டேன். என்னைப் பார்த்து மிகவும் சந்தோஷமாக புன்முறுவல் பூத்தாள். “நான் ஒரு பார்சன் என்று எப்படி அறிவீர்கள்?” என்று கேட்டேன். தெற்குப் பகுதியில், மக்கள் பிரசங்கியாரை “பார்சன்” என்று அழைக்கிறது வழக்கம், என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். “நான் ஒரு பார்சன் (போதகர்) என்று எப்படி நீங்கள் அறிவீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“நீங்கள் வரப்போகிறதாக முன்கூட்டியே நான் அறிந்து கொண்டேன்” என்று பதிலளித்தாள்.

“எப்படி அதை அறிவீர்கள்? என்னை உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று நான் கேட்டேன்.

“தெரியாது, ஐயா, நீங்கள் வரப்போவது எனக்குத் தெரியும். சூனேமியாளைப் பற்றிய கதை உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டாள்.

“ஆம், தெரியும்” என்றேன்.

“நான் அந்தவிதமானதொரு பெண்மணிதான்” என்று கூறினாள். அவள் மேலும் கூறினாள்; “கர்த்தர் எனக்கு ஒரு பிள்ளையைக்கொடுத்தார், நான் அவனை சரியானபடி வளர்ப்பேன் என்று அவரிடம் கூறினேன். நான் ஒரு ஏழைப்பெண்மணி. ஜீவனத்திற்காக நான் வெள்ளை நிறத்தவருக்கு வீட்டு வேலைகள்

செய்து கொடுக்கிறேன். ஆண்டவர் எனக்கு ஒரு பிள்ளையைக் கொடுப்பதாகச் சொன்னார். நான் அவரிடம், அவனை எனக்குத் தெரிந்த அளவுக்கு சிறப்பாக வளர்ப்பேன் என்று கூறினேன். அவ்வாறே நானும் அவனை எனக்குத் தெரிந்த அளவு சிறப்பாக வளர்த்து வரத்தான் செய்தேன். ஆனால் அவனோ, பார்சன் அவர்களே, தவறான கூட்டாளிகளோடு சேர்ந்துகொண்டு விட்டான். அவனுக்கு ஒரு வியாதியுண்டாயிற்று, அது அவனில் முற்றிப்போகிற வரைக்கிலும் நாங்கள் அது என்னவென்றே அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவன் இப்பொழுது அவன் படுக்கையில் மரித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் இப்பொழுது நினைவிழந்த நிலையில் உள்ளான். மருத்துவர் வந்து பார்த்து, அவனை வியாதியானது அவனுடைய இருதயத்தைக் கூட தின்று விட்டது, அதில் இரத்தத்தோடு வேறு கலந்து விட்டது. அதனால் மிகுந்த பாதிப்பை அவனில் அது ஏற்படுத்திவிட்டது என்று சொல்லிப் போனார். அவர்கள் கொடுத்த மருந்து ஒன்றும் அவனுக்கு உதவி செய்யவில்லை. அவன் இப்பொழுது மரித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவன் ஒரு பாவிடாக மரிப்பதை என்னால் காண சகிக்க முடிய வில்லை. நான் மீண்டும் மீண்டும் ஜெபித்துக் கொண்டேயிருந்தேன். இரா முழுவதும் ஜெபித்துக் கொண்டேயிருந்தேன். கடந்த இரண்டு நாட்களாக அவன் சுய நினைவிழந்த நிலையில் காணப்படுகிறான். அவனைச் சுற்றி நடப்பதொன்றையும் அவன் அறியாத அளவுக்கு அவன் நினைவிழந்து இருக்கிறான்” என்று கூறினாள்.

அவள் மேலும் கூறினாள்: “நான் ஜெபித்தேன்; ஆண்டவரே நீர் அந்தக் குழந்தையை எனக்கு கொடுத்தீர், அந்த சூனேமி யாளுக்குக் கொடுத்தது போல். எங்கே உமது எலியா? அவர் எங்கே இருக்கிறார்? எனக்கு உதவி செய்யக்கூடிய ஒன்று எங்கேயுள்ளது?” என்று.

“நான் முழங்காலில் நின்று ஜெபிக்கையில் உறக்கத்தி லாழ்ந்தேன். அப்பொழுது கர்த்தர் என்னோடு சொப்பனத்தில் பேசினார். அவர் “நீ போய் வாசலருகே நின்று கொண்டிரு. அங்கே ஒரு மனிதன் தன் தலையில் பழுப்புநிற தொப்பியணிந்து மங்கல் நிறமுள்ள சூட் அணிந்தவராய் வீதியில் வருவார். அவர் என்னிடம் பேசுவார்” என்று என்னிடம் கூறியிருந்தார்.

“நான் விடியற்கால முதற்கொண்டு இங்கேயே காத்து நின்று கொண்டிருக்கிறேன்” என்றாள். பனியினால் அவளது முதுகுப்பாகம் நனைந்திருந்தது. “நீங்கள் பழுப்புநிற தொப்பியணிந்து வருகிறதைக் கண்டேன். நீங்கள் ஒரு சிறிய பையைக் கூட உங்களுடன் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டுமே” என்று கேட்டாள்.

“நான் அதை எனது ஹோட்டலில் விட்டுவிட்டு வந்தேன்” என்றேன். “உங்களுக்கு மகனுக்கு சுகமில்லையா?” என்று கேட்டேன்.

“அவன் மரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்” என்றாள் அவள்.

“என்னுடைய பெயர் பிரன்ஹாம் என்பதாம். என்னை உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டேன்.

“இல்லை ஐயா, பாரச்சன் பிரன்ஹாம் அவர்களே, நான் உங்களைப் பற்றி கேள்விப்பட்டதேயில்லை”.

“நான் வியாதியஸ்தருக்காக ஜெபிக்கிறதுண்டு” என்று மேலும் கூறினேன். அவளோ அதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. அவள் தன் மகன் பாவியாக மரித்துவிடக் கூடாதே என்பதைப் பற்றித்தான் கவலையாயிருந்தாள்.

நான் வாயிற்கதவை தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தேன். அக்கதவை திறந்த பிறகு அது தானே திரும்பிப் போய் மூடிக்கொள்ளும், அவ்விதமான அமைப்பைக் கொண்டது அது.

வடக்கே உள்ளவர்களுக்கு அதைப்பற்றித் தெரியாது. இரண்டு அறைகளே கொண்ட ஒரு மிகச் சிறிய வீடாக அது இருந்தது. வரவேற்பறை, படுக்கை அறை எல்லாம் ஒரே இடத்திலேயே இருந்தது. சமயலறை பின்னால் இருந்தது. நான் உள்ளே நுழைந்த போது... சுவர்களில் வெள்ளையடிக்கப்பட்டிருந்தது. பக்கங்களில் மெல்லிய பலகைகளை வைத்து அடைக்கப்பட்டிருந்தது. கூரையில் தார் பூசப்பட்ட கனத்த அட்டையால் வேயப்பட்டிருந்தது. அது பனித் துளியினால் ஏற்பட்டதைப் போல், ஆங்காங்கே நீர்க்குமிழிகள் மேலே தொங்கிக்கொண்டிருந்தன.

நான் உள்ளே நுழைந்த பிறகு, கதவுக்கு அப்பால் உள்ளே சுவற்றில், “தேவன் எங்கள் இல்லத்தை ஆசீர்வதிப்பாராக” என்ற

வாக்கியம் தொங்கிக்கொண்டு இருந்தது. இந்த மூலையில் ஒரு பழைய கட்டில் காணப்பட்டது, அந்தப் பக்கம் இன்னொரு கட்டிலும் காணப்பட்டது. அங்கே தானே ஒரு பெரிய உருவம் படுத்திருந்தது. (தரை விரிப்புக்கூட இல்லை). நல்ல தோற்றமுடைய கட்டுமஸ்தான ஒரு பையன் படுத்திருந்தான். அவன் ஏறத்தாழ ஆறடி உயரமும், 170 அல்லது 180 பவுண்டுகள் எடையுள்ளவனாகவும் இருந்தான் என்று கருதுகிறேன். அவனுடைய கையில் துப்பட்டியை பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் “ஊ, ஊ” என்று மெதுவாக முனகிக் கொண்டு இருந்தான்.

அவள், “அம்மாவின் குழந்தையே” என்று அவனை அழைத்தாள்.

“இவள், ‘அம்மாவின் அருமாந்தப் பிள்ளையே’ என அழைக்கிறாளே” என்று வியந்தேன். ஆயினும் அவன் சிபிலிஸ் என்னும் சமூக வியாதியினால் வருந்தி மரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவள் அவனது நெற்றியில் முத்தமிட்டு, “அம்மாவின் மகனே” என்று அழைத்து அவனைத் தட்டிக் கொடுத்தாள்.

என்னுடைய இருதயம் பெரிதாக விரிவடைந்தது. “ஆம், நீ எவ்வளவு ஆழமாக பாவத்தில் ஆழ்ந்திருந்தாலும், நீ இன்னமும் அவளுடைய பையன்தான்” என்று எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன். பிறகு நான் எண்ணினேன்: “பார்த்தாயா, அவன் எவ்வளவு கெட்டவனாயிருந்தாலும் அக்கறையில்லை, அவன் அவனது தாய்க்கு இன்னமும் ‘அம்மாவின் குழந்தை’ தான். “தாய் தன் பிள்ளையை மறந்தாலும் நான் உன்னை மறப்பதில்லை. உன்னை என் உள்ளங்கைகளில் வரைந்திருக்கிறேன்” என்று ஆண்டவர் கூறியதைப் பற்றி நான் எனக்குள் எண்ணிப் பார்த்துக்கொண்டேன். பாருங்கள்? எப்படி முடியும்?

அந்த வயதான பரிசுத்தவாட்டி அங்கே நடந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். அவளுடைய வீட்டில் ஒன்றுமே இல்லை என்பதை நீங்கள் பார்த்ததும் கண்டு கொள்ள முடியும். சகோதரனே, ஆனால் அவளிடம், அவளுடைய வீட்டில், ஒரு காரியம் இருந்தது. அது இண்டியானாவிலும் மற்றும் ஏனைய பிரதேசங்களிலும் உள்ள

ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டிய ஒன்றாகும். அது தான் தேவன். அவள் வீட்டில் அவர் இருந்தார். ஆபாசமான, அருவருக்கத்தக்க, பாலுணர்வைத் தூண்டும்படி தோற்றமளிக்கும் பெண்களுடைய படங்கள் மாட்டப்பட்ட ஆடம்பரமான படாடோபமான வீடு ஒன்று எனக்கு இருப்பதைவிட, தேவனுடைய அப்படிப்பட்ட எளிய வீடு ஒன்றைப் பெற்றிருப்பதையே நான் விரும்புகிறேன். பழைய வேதாகமம் ஒன்று அங்கே திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதின் பக்கங்கள் உபயோகித்து கசங்கிப் போய் பழையதாகிப் போயிருந்தது.

நான் அவளை நோக்கிப் பார்த்தேன். அவள், “தேனே, பிரசங்கியார் உனக்காக ஜெபிக்க வந்திருக்கிறார்” என்றாள்.

அவன் தொடர்ந்து, “ஊ, ஹூ, இருட்டாயிருக்கிறது” என்று முனகிக்கொண்டேயிருந்தான்.

“அவன் என்ன கூறுகிறான்?” என்று நான் கேட்டேன்.

“அவன் கூறுவது என்னவென்று அவனுக்கே தெரியாது. மருத்துவர் அவன் தன் சுய புத்தியில் இல்லை என்று கூறிச் சென்றார். அவன் ஏதோ ஒரு கொந்தளிக்கும் ஆழ்கடலில் ஒரு படகை வலித்துக் கொண்டு போகையில், அவ்வலைகடலில் தான் சிக்கிக் கொண்டதுபோல் உணருகிறான். அதைத்தான் என்னால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை போதகரே. என் மகன் இழந்து போகப் பட்டவனாக, இரட்சிக்கப்படாமல் மரிக்கிறதை தான் என்னால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை, நீங்கள் எனக்கு உதவி செய்ய வருவீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன். ஏனெனில் கர்த்தர் என்னிடம் அவ்வாறு கூறினார்” என்று அவள் கூறினாள்.

“நான் அவனுக்காக ஜெபிப்பேன், ஒரு வேளை கர்த்தர் அவனை வியாதியிலிருந்து குணமாக்குவார்” என்று நான் சொன்னேன்.

வியாதியிலிருந்து மகன் குணமடைய வேண்டுமென்பதைப் பற்றி அவள் சற்றேனும் அக்கறைப்படவில்லை. மகன் எழும்பி நின்று, தான் இரட்சிக்கப்பட்டதாகக் கூற வேண்டும் என்பதைப் பற்றித்தான் அவள் விருப்பங்கொண்டவளாய் இருந்தாள்.

அவ்வளவுதான், அவன் இரட்சிக்கப்பட வேண்டும். அவன் குணமடைந்தாலும், என்றாகிலும் ஒரு நாள் அவன் போகத்தான் வேண்டும். ஓ, அவ்விதமான ஒரு மனோநிலையை மட்டும் நான் கொண்டிருந்தால் அது எப்படியிருக்கும்! தூரத்தில் நித்திய வீடு ஒன்றுண்டு என்றும், மகன் இரட்சிக்கப்பட்டிருந்தால், அவன் மரித்து விட்டாலும், தான் அங்கே போகும்போது மீண்டும் அவனோடு வாழ்வோம் என்பதையும் அவள் அறிந்திருந்தாள்.

“அவன் ‘இரட்சிக்கப்பட்டேன்’ என்று சொல்வதை நான் கேட்க முடிந்தால் நல்லது” என்று அவள் கூறினாள்.

நான், “நாம் தலைவணங்கி ஜெபிப்போம்” என்றேன். அவள் முழங்கால்படியிட்டாள். நான் அவனது பாதங்களை பற்றிக் கொண்டேன். அவனது பாதங்கள் குளிர்ந்து போய் பிசுபிசு வென்று இருந்தது. அவன் மேல் மெல்லிய துப்பட்டியை அவனது தாய் போர்த்தியிருந்தாள். அவன் அரைக்கால் நிக்கரை அணிந்திருந்த படியினால் துப்பட்டியை அகற்ற முடியவில்லை.

அவன் ஒரு படகில் இருந்துகொண்டு, படகை துடுப்பைக் கொண்டு வலிக்கிறது போல் எண்ணிக்கொண்டு அவ்வாறு கைகளை அசைத்துக்கொண்டிருந்தான். “இங்கு மிகவும் இருளாய் இருக்கிறது, ஊ ஊ மிகவும் இருளாய் இருக்கிறது” என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தான். எனவே அவனது தாய் அவனிடம் பேச முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவனோ தொடந்து, “இங்கே இருட்டாகவும், குளிராகவும் இருக்கிறது” என்று சொல்லிக்கொண்டே படகு வலிக்கிறவனைப்போல் செய்து கொண்டேயிருந்தான்.

பின்பு நான் அவளை நோக்கி, “ஆன்ட்டி, நீங்கள் நம்மை ஜெபத்தில் நடத்துவீர்களா?” என்று கேட்டேன்.

அவளும், “சரி, ஐயா” என்றாள்.

அந்த அறையில், அந்தத் தாயாரும், நானும், அந்தப் பையனும், பரிசுத்த ஆவியானவரும் மட்டும்தான் இருந்தோம். அந்த வயதான பரிசுத்தவாட்டி ஜெபித்தாள். என்னே! அவள் ஆண்டவரிடம் பேசிய பொழுது, ஏற்கனவே அவரிடம் பேசியிருந்தது தெரியவந்தது. ஆம், ஐயா! தான் யாரிடம் பேசுகிறோம் என்பதை அவள்

அறிந்தேயிருந்தான். “ஆண்டவரே, நீர் என்ன செய்யப்போகிறீர் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் யாவும் நீர் முன்னுரைத்த படியே இருந்து கொண்டிருக்கிறது” என்று ஜெபித்தான்.

ஓ, என்னே! ஆதியில் அப்பரிசுத்தவான்களுடன் இருந்த அதே இயேசு இப்பொழுதும் இருக்கிறார் என்பதற்காக நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இன்றைக்கும் அதே இயேசுவாக அவர் இருக்கிறார்.

நான் அந்த அம்மானை, அவள் பாப்டிஸ்ட்டா, அல்லது பெந்தெகோஸ்தேயினரா என்றெல்லாம் விசாரிக்கவில்லை. அது என்னுடைய வேலையாயிருக்கவில்லை. நான் பரிசுத்த ஆவியானவரின் நடத்துதலை பின்பற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அந்த அம்மையாரும் அதையே தான் செய்து கொண்டிருந்தாள். அவர் என்ன செய்யப்போகிறார் என்பதை நாங்கள் காண விரும்பினோம்.

எனவே நாங்கள் முழங்கால்படியிட்டோம். அந்த அம்மையார் ஜெபிக்க ஆரம்பித்தாள். அவள் ஜெபித்து முடிந்தபோது, எழும்பி, தன் மகளின் நெற்றியில் முத்தமிட்டு, “என் குழந்தையே, தேவன் உன்னை ஆசீர்வதிக்கக்கடவர்” என்றாள்.

“இப்பொழுது நீங்கள் ஜெபிப்பீர்களா, பிரசங்கியாரே” என்று என்னிடம் கேட்டாள்.

“சரி, அம்மா” என்றேன் நான். அப்பொழுது நேரம் எட்டரை மணியாகிவிட்டது. ஒரு வேளை ஒன்பது மணியாக இன்னும் காலம்ணிநேரம் இருந்திருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன். விமான நிலையத்திற்கு இரண்டு மைல் தொலையில் நான் இருந்து கொண்டிருக்கிறேன். என்னுடைய விமானமோ 7 மணிக்கு புறப்பட்டிருக்க வேண்டும். எப்பொழுது அங்கிருந்து கிளம்பிச் செல்ல போகிறேன் என்பதும் எனக்குத் தெரியவில்லை.

எனவே, நான் என்னுடைய கைகளை அவனுடைய பாதங்களில் மேல் வைத்தேன். நான், “பரம பிதாவே, இது என்னவென்று எனக்குப் புரியவில்லை. ஏறத்தாழ ஒன்றரை மணி நேரத்திற்கு முன்பாக நான் விமானத்தில் ஏறிப்போயிருந்திருக்க வேண்டும். நீர் “தொடர்ந்து நடந்து செல்” என்றுக் கூறிக்கொண்டே

யிருந்தீர். இது வரைக்கிலும் நான் இந்தக் காரியத்தைத் தான் கண்டிருக்கிறேன். நான் வருவதைக் குறித்து நீர் காண்பித்ததாகவும், நான் வருவதைக் கண்டதாகவும் அவள் கூறினாள். கர்த்தாவே, நீர்தான் அதைச் சொன்னீர் என்றால், எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியாது. நான் என்னுடைய கைகளை இந்தப் பையன் மேல் வைக்கிறேன்” என்று ஜெபித்தேன்.

அந்தப் பையன் கூறினான்: “ஓ, அம்மா, இந்த இடத்தில் இப்பொழுது வெளிச்சம் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது” என்று. சுமார் ஐந்து நிமிடங்களுக்குள்ளாக படுக்கையின் மேல் பக்கத்தில் அவன் அமர்ந்து கொண்டு தன் தாயாரை தன் கைகளினால் அணைத்துக் கொண்டான்.

அப்பொழுது நான் அங்கிருந்து மெதுவாக நழுவி வெளியே வேகமாக வந்து, ஒரு வாடகை காரைப்பிடித்துக் கொண்டு ஹோட்டல் அறைக்கு வந்து எனது சூட்கேஸை எடுத்துக்கொண்டு, விமான நிலையத்திற்கு விரைந்தேன். நான் எனக்குள் நினைத்தேன், நான் அங்குபோய் அடுத்த விமானத்தைப் பிடிக்க இரண்டொரு நாட்கள் காத்திருக்க நேரிட்டு விடும் என்று. ஏனெனில் அந்நாட்களில் அவ்வாறான நிலைமை இருந்து வந்தது. உலக யுத்தம் முடிந்ததற்கு பிறகு, உடனே அக்காலத்தில் அங்கெல்லாம் ஒரு விமானத்தைப் பிடிக்க வேண்டுமென்றால் மிகவும் கடினமான காரியமாக இருந்தது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். “நான் இரண்டு நாட்கள் காத்து இருக்க வேண்டியதாகுமோ” என்று எனக்குள் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

நான் அங்கே போய்ச் சேர்ந்ததுமே, “ஃப்ளைட் எண்: 196 லூயிவில் கெண்டக்கிக்கு இப்பொழுது புறப்படப் போகிறது” என்று அறிவிப்பாளர் அறிவித்துக்கொண்டிருந்தார். அவ்வாறாக தேவன் அவ்விமானத்தை எனக்காக தாமதிக்க வைத்திருந்தார். ஓ, அதை நான் விசுவாசிக்கிறேன்.

அந்த சம்பவம் நடந்து இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து, நான் இரயில் வண்டியில் அரிலோனாவுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். சகோதரன் ஷாரிட் அவர்கள் ஏற்பாடு செய்திருந்த ஒரு கூட்டத்திற்காக நான் போய்க்கொண்டிருந்தேன். வழியில் நான் சகோதரன் மூர் மற்றும் ஏனையோரோடும் சேர்ந்து கொண்டேன். வழிப்பிரயாணத்தில்

மெம்ஃபிஸில் இரயில் வண்டி நின்றது. மேற்கு நோக்கி செல்லும் வண்டிகள் எவ்வாறு அதற்கென உள்ள ‘டர்ன் டேபிளில்’ போய் சுற்றி திரும்பி நின்று கொள்ளும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். (டர்ன் டேபிள் - இரயில் வண்டிகள் வந்த திசையிலிருந்து திரும்பி வேறு ஒரு திசைக்குப் போவதற்காக வண்டிகளைத் திருப்பிவிடுவதற்காக வசதியாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் வட்ட வடிவமான இரயில் பாதை - மொழிபெயர்ப்பாளர்). அதற்காகத்தான் மெம்பிஸில் வண்டி நின்றது.

சாண்ட்விச்சுகளை இரயிலில் வாங்கினால் ஒரு துண்டுக்கு 60 செண்டுகள் செலவிட வேண்டியிருக்கும். ஆனால் வெளியில் வாங்கினால் 10 அல்லது 15 செண்டுகள் தான் அதன் விலை. எனவே சாண்ட்விச்சுகள் வாங்குவதற்கு வண்டி நிற்பதற்காக நான் காத்திருந்தேன். பையில் அரைவாசி அளவுக்கு ஹாம்பர்கள் வாங்கி, பயணத்தில் நிச்சயம் படு குஷியடைய எண்ணினேன். எனவே நான் வண்டி நின்றதும், வண்டியைவிட்டு குதித்து இறங்கி விரைவாக ஓடிப்போய் ஹாம்பர்கள் வாங்க கடைகளைத் தேடினேன். அங்கே வண்டி 30 நிமிடங்கள் நிற்கும்.

எனவே ஹாம்பர்கள் வாங்க நான் ஆரம்பித்தபோது யாரோ ஒருவன், “ஹெல்லோ, இதோ அங்கே பார்சன் (பிரசங்கியார்) நின்று கொண்டிருக்கிறார்” என்று கூறும் சத்தம் கேட்டது. நான் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். அங்கே சிவப்பு நிறத்தொப்பி வைத்த ஒருவன் நின்று கொண்டு கண்ணை சிமிட்டிக் கொண்டு என்னையே பார்த்து, “உங்களுக்கு என்னைத் தெரியுமல்லவா?” என்றான்.

“மகனே, நீ யார் என்று தெரியவில்லையே” என்றேன்.

“வாருங்கள், வந்து என்னை நன்றாகப் பாருங்கள்” என்றான் அவன்.

“உன்னை எனக்குத் தெரியும் என்பதை நான் நம்பவில்லை” என்றேன்.

“உங்களை எனக்குத் தெரியும், நீங்கள் பிரசங்கியார் பிரன்ஹாம்” என்று கூறினான்.

“ஆம், அது சரிதான். நீ எப்பொழுதாவது என்னுடைய கூட்டமொன்றில் கலந்து கொண்டிருக்கிறாயா?” என்று கேட்டேன்.

“இல்லை, ஐயா. நீங்கள் ஒரு நாள் காலையில் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தீர்களே. என் தாயார் கூட....” என்றான் அவன்.

“ஓ, அந்தப் பையனாக நீ இருக்க முடியாது” என்றேன்.

“ஆம், நான்தான் அவன், நான் தான் அவன். பார்சன் (போதகரே), நான் சுகமானேன். நல்ல ஆரோக்கியத்துடன் இருக்கிறேன். அது மாத்திரமல்ல, நான் இப்பொழுது ஒரு கிறிஸ்தவனாகவும் ஆகியிருக்கிறேன். கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம்” என்று கூறினான்.

தியத்தீரா சபையின் காலம், டிசம்பர் 8, 1960, பத்தி எண் 157-213

★★★★★

ஒரு சிறுமி ஹாட்ஜ்கின் வியாதியிலிருந்து சுகமடைதல்

உயர்நிலைப்பள்ளியில் படிக்கும் ஒரு சிறுமி அண்மையில் அங்கு வந்திருந்தாள். அவளுடைய தாயார் தொலைப்பேசியில் என்னிடம், “என் பெண்ணுக்கு ‘ஹாட்ஜ்கின் வியாதி’ உள்ளது” என்றாள். (அது புற்றுநோய் வீக்கல் போல் வருவது) அவளுடைய தொண்டையிலிருந்த ஒரு வீக்கத்திலிருந்து ஒரு துண்டை எடுத்து மருத்துவர்கள் பரிசோதித்ததில், அது ஹாட்ஜ்கின் வியாதி என்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

எனவே மருத்துவர், “அடுத்த வீக்கம் ஒருக்கால் இருதயத்தில் தோன்றலாம். அப்படி நேர்ந்தால், அவள் மரித்துவிடுவாள். அது நேரிடும் வேகத்தைக் காணும்போது, அவள் இன்னும் மூன்று மாதங்கள் மாத்திரமே உயிர் வாழ்வாள்” என்றார்.

தாய், “நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? அவளை பள்ளிக்கு அனுப்பலாமா?” என்று மருத்துவரைக் கேட்டாள்.

மருத்துவர், “அவள் போய்க்கொண்டிருக்கட்டும். அவள் திடீரென்று மரித்துவிடுவாள். அவள் பள்ளிக்குப் போய், சாதாரண வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டிருக்கட்டும். அவளிடம் இதைக் குறித்து ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம்” என்றார்.

எனவே அந்தத் தாய் என்னிடம், “நான் என்ன செய்ய வேண்டும்” என்று கேட்டாள்.

நான், “அவளைக் கொண்டுவந்து ஜெபவரிசையில் நிறுத்துங்கள். நீங்களும் அவளுடன் வாருங்கள்” என்று கூறினேன். எனக்கு வினோதமான ஒரு உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

அந்த சிறுபெண் அன்று காலையில், சாயம் தீட்டியதால், நீல நிற உதடுகளுடன் - அவர்களுடைய பள்ளி அதை நியமித்துள்ளது. அந்த சிறுமி அங்கு வந்தாள் (அவள் யாரென்று எனக்குத் தெரியாது. என்னுடன் தொலைப்பேசியில் தான் அவர்கள் பேசினார்கள்). நான் அவள் கைகைப் பிடித்து, “காலை வணக்கம், சகோதரியே” என்றேன். அது அவள் தான். ஒரு சில நிமிடங்களில், அவர்களிருவரும் தேவனற்றவர்களாய் கிறிஸ்துவற்றவர்களாய் இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். நான் “இந்த நிலையில் நீங்கள் எப்படி சுகத்தை எதிர்பார்க்கமுடியும்? நீங்கள் இயேசு கிறிஸ்துவை உங்கள் சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக்கொள்வீர்களா? இந்த குளத்திற்கு வந்து, உங்கள் பாவமன்னிப்புக்கென்று இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தினால் ஞானஸ் நானம் பெற்றுக்கொள்வீர்களா?” என்று கேட்டேன்.

அவர்கள், “நாங்கள் அப்படியே செய்வோம்” என்றனர்.

ஓ, என்ன நேர்ந்தது தெரியுமா? ஒருக்கால் அந்த ஸ்திரீ இன்று காலை இங்கு அமர்ந்திருக்கலாம். உங்களில் அநேகருக்கு அந்த ‘கேஸ்’ (case)ஸைக் குறித்து தெரியும். இங்குள்ள தர்மகர்த்தாக்களில் ஒருவரான சகோ. மைக் ஈகன் இந்த ‘கேஸ்’ஸை நேரடியாகப் பார்த்தார். அது நான்கு. ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நடந்தது. அந்த பெண் மறுபடியும் மருத்துவரிடம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள். ஹாட்ஜ்கின் வியாதி சிறிதளவுகூட அவளில் காணப்படவில்லை.

இதுவரை சண்டையிட்டவைகளில் மிகப்பெரிய யுத்தம், மார்ச் 11, 1982, பத்தி எண் 96-103

கெண்டக்கியில் எண்ணெய் கண்டுபிடிப்பதைப் பற்றிய தரிசனம்

அண்மையில் ஒரு கூட்டம் பேர் என்னிடம் வந்து கூறினார் - அவர்களில் சிலர் இன்றிரவு கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர்..... அவர்களிடம் நான், “கெண்டகிக்குச் செல்லுங்கள், அங்கு எண்ணெய் உள்ளது” என்று கூறிக்கொண்டேயிருந்தேன், அங்கு எண்ணெய் உள்ளதென்று எனக்குத் தெரியும். அதை நான் தரிசனத்தில் கண்டேன்.

நல்லது, சகோ. டீமாஸும் மற்றவர்களும் நீண்ட காலமாக செல்லவேயில்லை. பிறகு, முடிவில், அவர்கள்... (டெக்ஸாஸ் நிர்வாகம் அங்கு சென்ற பின்பு)... அவர்கள், “இப்பொழுது நாங்கள் போகிறோம்” என்றனர்.

நான், “நீங்கள் நீண்ட காலத்துக்கு முன்பே சென்றிருக்க வேண்டும்” என்றேன். அவர்கள் அப்படி செய்யவில்லை.

டீமாஸ், “சகோ. பிரான்ஹாமே, அப்படி செய்யாததனால் பெருந்தவறு செய்து விட்டேன்” என்றார்.

“நீங்கள் அப்பொழுதே போயிருந்தால், எல்லாவற்றையும் பெற்றிருப்பீர்கள்” என்றேன்.

அவர்கள் அதற்கு செவிக்கொடுக்கவில்லை, முதலாவதாக... அன்றிரவு நாங்கள் அவ்விடம் விட்டுச்செல்லும் முன்பு (நாங்கள் பகல் உணவு அருந்தின இடம்), பரிசுத்த ஆவியானவர் பூமியில் ஒரு பெரிய பிளவை எனக்குக் காண்பித்தார். அதில் எண்ணெய் நிறைந்திருந்தது. கெண்டக்கியில் மேலே வந்து கொண்டிருப்பது எண்ணெய் உள்ள சிறு படிவங்கள். அதிலிருந்து அவர்கள் ‘பம்பு’ செய்து எண்ணெய் எடுக்கின்றனர். ஆனால் இதுவோ மூல ஊற்றிலிருந்து வந்த எண்ணெய். நான், “சகோ. டீமாஸ். அது அங்குள்ளது” என்றேன்.

அவர்கள் அதை தேடிக்கொண்டு சென்றனர். அவர்கள் “அங்கு சென்று, எண்ணெய் கிணறு எங்கே உள்ளது என்று எங்களுக்கு சொல்லும்” என்றனர்.

நான், “ஓ, முடியாது! முடியாது! முடியாது!” என்றேன்.

பாருங்கள், தேவனுடைய வரத்தை நாம் வர்த்தகத்துக்காக உபயோகிப்பதில்லை. இல்லை! இல்லை! அது எங்குள்ளதென்று அவரால் என்னிடம் கூறமுடியும். ஆனால் அது எனக்கு தேவையில்லை. அவரைக் கேட்பதற்கு கூட எனக்கு போதிய விசுவாசம் இராது. பாருங்கள்? அது எனக்குத் தேவையா யிருக்குமானால், அவரை நான் கேட்டால், அவர் என்னிடம் கூறுவார் என்னும் நம்பிக்கை எனக்குண்டு. ஆனால் முதலாவதாக, பாருங்கள், உங்கள் நோக்கங்களும் குறிக்கோள்களும் சரியாயிருக்க வேண்டும். அதற்கு காரணங்களை நீங்கள் உடையவர்களாயிருக்க வேண்டும். நீங்கள் கேட்பதனால் தேவன் அதை உங்களுக்கு கொடுக்க மாட்டார். அதற்கான உண்மையான நோக்கம் இல்லாமல், அது தேவனுடைய சித்தத்தின்படி இல்லாமல், உங்களால் விசுவாசித்து கேட்க முடியாது. எனவே நீங்கள் சுகமாயிருக்க வேண்டுமென்றால், எதற்காக நீங்கள் சுகமாயிருக்க வேண்டும்? நீங்கள் சுகமாக்கப்பட வேண்டும் என்றால், நீங்கள் சுகமாக்கப்பட வேண்டுமென்று விரும்பும் காரணம் என்ன? நீங்கள் தேவனிடம் என்ன கூறுகின்றீர்கள்? நீங்கள் சுகமடைந்த பின்பு, உங்கள் வாழ்க்கையை குறித்து என்ன செய்யலாம் என்றிருக்கிறீர்கள்? பாருங்கள்... நீங்கள் ஒரு நோக்கத்தையும் குறிக்கோளையும் உடையவர்களாயிருக்க வேண்டும். அவை தேவனுடைய சித்தத்தின்படி சரியாயிருக்க வேண்டும். பிறகு அந்த விசுவாசம் உங்களுக்கு வெளிப்படுமானால், தேவன் தம்முடைய இராஜாதிபத்திய கிருபையினால் அந்த விசுவாசத்தை அங்கு வைக்கிறார். பிறகு எல்லாம் முடிவு பெறுகிறது. பாருங்கள்? இப்பொழுது பார்த்தீர்களா?

அந்த வார்த்தை உண்மையென்று காண்பிக்க, அந்த சகோதரர் அங்கு சென்றபோது, அவர்கள் வாங்கினர்... ஒருவர் அங்கு சென்று சில இடங்களை வாங்கி, அவைகளை குத்தகைக்கு விற்று, மற்றவரை இப்படி ஏமாற்றினார். நான், “பாருங்கள், அது நடக்காது” என்றேன். ஆனால் தீர்க்கதரிசனத்தை உறுதியாக்க இந்த மனிதர்கள், தோண்டிக்

கொண்டிருந்த கிணற்றிலிருந்து நூறு கெஜம் தூரத்திற்குள் வேறு மனிதர்கள் பீச்சிக் கொண்டு வெளிவரும் ஒரு பெரிய எண்ணெய் ஊற்றை கண்டுபிடித்தனர். அது அங்குள்ளது, அரை நாளில் அது ஆயிரத்து நூறு பீப்பாய் எண்ணெய் தருகின்றது - அது போன்று எத்தனையோ பீப்பாய்கள். அது இன்னமும் தந்து கொண்டிருக்கிறது, அந்த மூல ஊற்றிலிருந்து. அந்த தீர்க்கதரிசனம் - அது அங்குள்ளது என்று கூறப்பட்ட அந்த வார்த்தையின்படியே, அது அங்கிருந்தது. மற்ற கிணறுகள் அனைத்துமே, கென்டக்கியில் எல்லாவிடங்களிலும் உலர்ந்துவிட்டன. அவை சிறு குளங்கள். அவர்கள் சிறிது காலம் 'பம்பு' செய்து எண்ணெய் எடுத்தவுடன் அவை போய்விடுகின்றன. அவை மூல ஊற்றிலிருந்து வெளியே ஊற்றப்படுபவை (Overflows). பாருங்கள்?

சுயநலம் அவர்கள் மத்தியில் நுழைந்த காரணத்தால், அவர்களுடைய குறிக்கோள்கள் தவறாகிவிட்டன. "அது இப்படித்தான் இருக்கும்" என்று எண்ணி, அவர்கள் கையொப்பமிட்டு சில இடங்களை குத்தகைக்கு எடுத்தனர். அவர்கள் தேவனுடைய ராஜ்யத்துக்காக செய்வதாக வாக்களித்தபோதிலும், அது அவர்களுக்காகவே என்பது போல் காணப்பட்டது. பாருங்கள்?

நான் கேள்விப்பட்டேன் இப்பொழுதோ காண்கிறேன், நவம்பர் 27,
1965 மாலை, பத்தி எண் 58-68

★★★★★

சகோதரி. ஹாட்டி ரைட்டின் மகன்கள் இரட்சிக்கப்படுதல்

இப்பொழுது ஜெபர்ஸன்வில்லில் கேட்டுக்கொண்டிருப்பது, ரைட் என்னும் பெயர் கொண்ட ஒரு குடும்பம். சகோ. உட்டும் நானும் அவர்களை காணச் சென்றிருந்தோம். அவர்கள் சபை இராப்போஜனத்துக்கு திராட்சைரசம் தயாரிப்பவர்கள். சிறிய ஈடித் அறையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் ஊனமுள்ள (crippled) ஒரு

சிறுபெண், தன் வாழ் நாள் முழுவதும் வியாதியாயிருந்தாள், அவளைச் சுகப்படுத்த வேண்டுமென்று நாங்கள் எப்பொழுதுமே தேவனிடம் முறையிட்டதுண்டு. அவளுடைய சகோதரி ஒரு விதவை. அவளுடைய கணவர் கொல்லப்பட்டார். அவளுடைய பெயர் ஹாட்டி, மிகவும் தாழ்மையுள்ள ஸ்திரீ. நானும் சகோ. பாக்ஸும் அவளுக்காக ஒரு முயலை வாங்க சென்றிருந்தபோது, அவர்கள் உணவு சமைத்து நாங்கள் சாப்பிட வேண்டுமென்று கேட்டு கொண்டனர்.

நாங்கள் எல்லோரும் மேசையைச் சுற்றிலும் உட்கார்ந்து கொண்டு, சில நாட்களுக்கு முன்பு நடந்த இந்த சம்பவத்தைக் குறித்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம். நான் மேசையினருகே உட்கார்ந்து இதைக் குறித்து பேசிக்கொண்டிருந்த போது, திடீரென்று நான், “என்ன நடந்திருக்க முடியும்? சகோ. ரைட், நீங்கள் வயோதிபர். உங்கள் வாழ் நாள் முழுவதும் நீங்கள் அணில் வேட்டையாடியிருக்கிறீர்கள். சகோ. ஷெல்பி, அணில் வேட்டையாடுவதில் நீர் நிபுணர். சகோ. உட், நீங்களும் அப்படித்தான். நானும் என் சிறுவயது முதற்கொண்டே அணில் வேட்டையாடி வந்திருக்கிறேன், நீங்கள் எப்பொழுதாவது அணில் காட்டத்திமரப் புதரிலும் வேலமரப் புதரிலும் கண்டதுண்டா?” என்று கேட்டேன்.

“இல்லை, ஐயா” என்றனர்.

நான், “அவை அங்கிருக்கவில்லை. எனக்குத் தெரிந்த ஒன்றே ஒன்று, அது அதே தேவன். ஆபிரகாமுக்கு ஆட்டுக்கடா தேவைப் பட்டபோது, அவர் யேகோவாயீரேவாக இருந்தார். அவர் தமக்கென்று ஒன்றை அளிக்க முடிந்தது. அதே காரியம் நிகழ்ந்தது என்று நான் விசுவாசிக்கிறேன்” என்றேன்.

அங்கு உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த அந்தசிறு ஹாட்டி, “சகோ. பிரான்ஹாமே, அது உண்மையேயன்றி வேறொன்றுமில்லை” என்றாள்.

அவள் சரியானபடி கூறினாள். அவள் அதைக் கூறின போது, பரிசுத்த ஆவியானவர் அந்த வாய்க்காலுக்குள் மறுபடியும் வந்தார். அங்கிருந்த ஒவ்வொருவரும், அதை உணர்ந்தனர். நான் எழுந்து நின்று, “சகோதரி ஹாட்டி, **கர்த்தர் உரைக்கிறதாவது**, நீ அந்த சீரோபேனிக்கியா தேசத்து ஸ்திரீயைப் போல் சரியான வார்த்தையைக்

கூறினாய். பரிசுத்த ஆவியானவர் என்னிடம் இப்பொழுது பேசி, உன் இருதயத்தின் வாஞ்சையை உனக்கு அருளும்படி கூறுகிறார். நான் தேவனுடைய ஊழியக்காரனாயிருந்தால், அது நிறைவேறும். நான் தேவனுடைய ஊழியக்காரனாக இல்லாமற் போனால், நான் ஒரு பொய்காரன், அது நிறைவேறாது, நான் வஞ்சகன். இது தேவனுடைய ஆவியா இல்லையா என்று சோதித்துப் பார்” என்றேன்.

அவள், “சகோ, பிரான்ஹாம்” என்றாள். (எல்லோரும் அழுதனர்). அவள், “நான் என்ன கேட்பது?” என்றாள்.

நான், “ஊனமுள்ள உன் சகோதரி இங்கு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்” என்றேன்.

அவள் நன்கொடையாக அளித்த இருபது டாலர்களை அவளிடம் திருப்பிக் கொடுப்பதற்காக என் ஜேபியில் வைத்திருந்தேன். அந்த ஸ்திரீ அவளுடைய எளிய சிறுபண்ணையிலிருந்து ஆண்டொன்றுக்கு இருநூறு டாலர்கள் வருமானம் கூட பெறுவதில்லை. அவளுக்கு இரண்டு பையன்கள் இருந்தனர். அவர்கள் பள்ளிக்கூட நாட்களில், ‘ரிக்கி’களாக இருந்து, அவர்களுடைய தாயை துன்புறுத்தி வந்தனர் - பதினைந்து, பதினாறு வயதுடையவர்கள், அவர்கள் அங்கு நின்று கொண்டு நான் கூறுவதைக் கேட்டு கேலியாக சிரித்தனர்.

நான், “உனக்கு வயோதிப பெற்றோர் உள்ளனர். உன்னிடம் பணம் இல்லை. நீ பணத்தைக் கேட்டு, அது உன் மடியில் வருகிறதா என்று பார். உன் சகோதரியின் சுகத்தைக் கேள். அவள் எழுந்து நடக்கிறாளா இல்லையாவென்று பார்” என்றேன். ஆவியின் ஊக்கம் வரும்போது, அதை அறிந்து கொள்ள முடியுமென்று யோபைப் போல் நானும் அறிந்திருந்தேன். நான், “இதோ இங்கு பத்து பேர்களுக்கு முன்பாக நான் நின்று கொண்டிருக்கிறேன். இது நிறைவேறவில்லையென்றால், நான் ஒரு கள்ளத் தீர்க்கதரிசி” என்றேன்.

அவள், “நான் என்ன கேட்பது?” என்றாள்.

நான், “நீ செய்யப் போகும் தீர்மானம் உன்னைப் பொறுத்தது. உனக்காக நான் தீர்மானம் செய்ய முடியாது” என்றேன்.

அந்த ஸ்திரீ சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். திடீரென்று அவள், “சகோ, பிரான்ஹாமே, என் இருதயத்திலுள்ள மிகப் பெரிய வாஞ்சை என் இரு பையன்களின் இரட்சிப்பே” என்றாள்.

“இயேசுகிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே, உன் பையன்களை உனக்குத் தருகிறேன்” என்றேன். அங்கு சிரித்து, கேலி செய்து கொண்டிருந்த அந்த பையன்கள், அவர்களுடைய தாயின் மடியில் விழுந்து, தங்கள் வாழ்க்கையை தேவனுக்கு அர்ப்பணித்து, அந்த நேரத்திலேயே பரிசுத்த ஆவியினால் நிறைக்கப்பட்டனர். அந்த நேரத்திலேயே!

ஏன்? இது உண்மை. இது தவறாயிருக்குமானால் இந்த தேசத்திலுள்ள ஜனங்களுக்கு முன்பாக என்னைக்கொன்று போட தேவனுக்கு அதிகாரமுண்டு. இங்குள்ள உங்களில் அநேகரும், ஜெபர்ஸன்வில்லில் உள்ளவர்களும்; ஜெபர்ஸன்வில் கூடாரம் “ஆமென்” என்று இப்பொழுது ரீங்காரம் செய்வதை என்னால் கேட்டுழகிறது. ஏனெனில் அவர்கள் அங்கு உட்கார்ந்து கொண்டு இதைக்கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். இது உண்மை! அது என்ன? தேவன் தமது இராஜாதிபத்திய கிருபையினால் அருளும் போது, அது நிறைவேறுகிறது. அதற்கு புறம்பே அது நிறைவேறுவதில்லை.

**நான் கேள்விப்பட்டேன் இப்பொழுதோ காண்கிறேன், நவம்பர் 27,
1965 மாலை, பத்தி எண் 151-165**

★★★★★

அணில்கள் சிருஷ்டிக்கப்படுதல்

இதைக் கூறுவதால் மன்னிக்கவும். அன்றொரு நாள் அந்த காடுகளில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த போது (தேவன் என் நியாயாதிபதி, நான் தவறுரைத்தால் இந்த பிரசங்க பீடத்திலேயே விழுந்து மரிக்கக் கூடும்). அந்த வேதவாக்கியம். என் வாழ்நாள் முழுவதும் புதிராக இருந்தபோது.... அன்று காலை அந்த காடுகளில் நான் உட்கார்ந்து கொண்டு அதைக்குறித்து சிந்தனை செய்து கொண்டிருந்த போது, அந்த சமயம் என்னுடன் பேசினது. அவர்,

“அந்த வேதவாக்கியம், மற்றெல்லா வேதவாக்கியங்களைப் போல் உண்மையானது” என்றார்.

நான், “அது எப்படி இருக்க முடியும்?” என்று நினைத்தேன்.

அவர், “நீ...” என்றார். நான் சொன்னேன்....அவர், “பேசு அது அப்படியே நிறைவேறும். சந்தேகப்படாதே” என்றார்.

நான் காடுகளில் உட்கார்ந்து கொண்டு அவரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். மூன்று நாட்களாக அணில்கள் ஒன்றும் அங்கில்லை, ஒரு அணிலும் இல்லை. நான் காட்டத்திமரம் அடர்த்தியாக வளர்ந்துள்ள இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன், அணில்கள் அங்கு வருவதேயில்லை.... அணில் வேட்டையாடும் எவரும், அவை காட்டத்திமரத்தில் இருப்பதில்லை என்பதை அறிவர், நான் அங்கு உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன், காற்று பலமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது, அது காலை சுமார் பத்து மணியாக இருந்தது, நான் மறுபடியும் யோசித்தேன்.

அப்பொழுது அந்த சத்தம், “நீ வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கிறாய், ஆபிரகாமுக்கு ஆட்டுக்கடா தேவைப்பட்டது போல, உனக்கு அணில்கள் தேவைப்படுகின்றன” என்றது.

“அந்த சத்தம் எப்பொழுதுமே என்னிடம் உண்மையைக் கூறி வந்துள்ளது. ஆனால் இது விசித்திரமாயுள்ளதே” என்று எண்ணி, நான் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த இடத்திலிருந்து எழுந்து, “என்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த நபர் எங்கே?” என்று சுற்று முற்றும் நோக்கினேன், அங்கு ஒன்றுமே காணப்படவில்லை. காற்று மாத்திரம் பலமாக அடித்துக்கொண்டிருந்தது. “நான் ஒருக்கால் உறங்கப் போய், சொப்பனம் கண்டேனா?” என்று எண்ணினேன். இல்லை, நான் உறங்க வில்லை. நான் மரத்தின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். நான் காலை பத்து மணியளவில் சகோ. உட், சகோ. சாத்மன் அவர்களை அங்கு சந்திக்க வேண்டியவனாயிருந்தேன். அங்கு விவசாயிகள் வேலை செய்து கொண்டு, சோளத்தை சேகரித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

அந்த சத்தம் மறுபடியும், “நீ வேட்டையாடிக் கொண்டுக்கிராய், உனக்கு வேட்டை பொருள் அவசியம். உனக்கு எத்தனை வேண்டும்?” என்றது.

நான் அதிகமாக கேட்க கூடாதென்று நினைத்து - நான் மூன்று அணில்கள் கேட்கப்போகிறேன் என்று மனதில் எண்ணி, “எனக்கு மூன்று சிவப்பு நிற இளம் அணில்கள் வேண்டும்” என்றேன்.

அவர், “அப்படியானால், அதைக்குறித்து பேசு” என்றார்.

“நான் மூன்று சிகப்பு நிற இளம் அணில்களைப் பெறப் போகிறேன்” என்றேன்.

அவர், “எந்த வழியாக அவை வரவேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

“நல்லது, நான் இத்தனை தூரம் சென்று விட்டேன். ஏதோ ஒன்று என்னிடம் இங்கு பேசிக்கொண்டிருக்கிறது” என்று எண்ணினேன் - நான் பேசுவதை நீங்கள் கேட்பது போல், பரலோகத்தின் தேவன், இந்த வேதாகமம் என் இருதயத்தின் மேல் இருக்கும் இந்நேரத்தில், அது உண்மையென்று அறிவார். அவர்... நான், “நல்லது...” என்று நினைத்து, ஒரு கேலித்தனமான இடத்தை தேர்ந்தெடுத்தேன். அது தொங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு உலர்ந்துபோன கிளை (என் துப்பாக்கி உள்ள இடத்திலிருந்து சுமார் ஐம்பது கெஜதூரம்).

நான், “முதலாம் அணில் அங்கிருக்க வேண்டும்” என்றேன். அது அங்கிருந்தது.

என் கண்களை நான் துடைத்துக்கொண்டு திரும்பிப் பார்த்தேன். (என் தலையைத் திருப்பினேன்). “ஒரு தரிசனத்தை நான் கூட விரும்பவில்லை” என்று நினைத்தேன். நான் மறுபடியும் திரும்பிப் பார்த்தேன், அந்த அணில் அங்கு உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தது. நான் ஒரு தோட்டாவை துப்பாக்கிக்குள் போட்டு குறி வைத்தேன். அந்த சிகப்பு சிற இளம் அணிலின் கறுப்பு கண்ணை என்னால் காண முடிந்தது. “நான் ஒருக்கால் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறேனா, இன்னும் சில நிமிடங்களில் நான் எழுந்து விடுவேன். நான் அதைக்குறித்து

சொப்பனம் கண்டு கொண்டிருக்கிறேன்” என்று நினைத்தேன். நான் துப்பாக்கியை சரிமட்டமாக வைத்து, அணிலைச் சுட்டேன். அது கிளையிலிருந்து கீழே விழுந்தது. “எனக்குத் தெரியவில்லையே. அதை சென்று பார்க்க வேண்டுமா?” என்று நினைத்தேன். நான் அங்கு நடந்து சென்றேன். அந்த அணில் அங்கு கிடந்தது. அதை நான் கையிலெடுத்தேன். இரத்தம் அதிலிருந்து வடிந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு தரிசனத்துக்கு இரத்தம் வடியாது என்று உங்களுக்குத் தெரியும். அதை நான் கையிலெடுத்தேன். அது ஒரு அணில். என் உடல் முழுவதும் மறத்துப்போனது.

நான் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். “தேவனே, அது நீர்தானா?” என்றேன். நான், “இதற்காக உமக்கு நன்றி. நான் சென்று...” என்றேன்.

அவர், “நீ சொன்னாய்! நீ சொன்னதை சந்தேகப்படுகிறாயா? உனக்கு மூன்று வேண்டும் என்று கூறினாய். அடுத்தது எங்கிருந்து வர வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

“நான் சொப்பனம் கண்டு கொண்டிருந்தால் தொடர்ந்து சொப்பனம் காண்பேன்” என்று எண்ணினேன்.

நான் சொன்னேன்... நான் மரத்தின் அருகிலுள்ள ஒரு பழைய கம்பத்தை தேர்ந்தெடுத்தேன். அதன் மேல் விஷமுள்ள பசங்கொடி ஒன்று படந்திருந்தது. அதில் ஒரு அணிலையும் நீங்கள் ஒருக்காலும் காணமுடியாது. நான் “அடுத்த அணில் விஷமுள்ள அந்த கொடியிலிருந்து வரவேண்டும்” என்றேன். அப்பொழுது ஒரு சிகப்பு நிற இளம் அணில் அங்கு உட்கார்ந்து கொண்டு, என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. நான் துப்பாக்கியை கீழே வைத்துவிட்டு என் கண்களைப் பிசைந்தேன். நான் மறுபடியும் திரும்பிப் பார்த்தேன். நான் நினைத்தேன்... அது தலையை பக்கவாட்டில் சாய்த்த வண்ணம் அங்கு உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்த அணிலை சுட்டு வீழ்த்திவிட்டு, வீடு செல்லப் புறப்பட்டேன்.

அப்பொழுது அவர், “நீ ‘மூன்று’ கேட்டாயே, நீ சொன்னதை சந்தேகிக்கிறாயா?” என்றார்.

நான், “இல்லை, ஆண்டவரே, நான் சொன்னதை சந்தேகிக்க வில்லை. ஏனெனில் நீர் அதை உறுதிப்படுத்துகிறீர்” என்றேன்.

இந்த ஒரு வேதவாக்கியம் எனக்குப் புதிராயிருந்தது: “‘நான் சொன்னால்’ என்றல்ல, ‘நீ சொன்னால்’ ” இயேசு சொன்னால் என்றல்ல, நீயே அதை சொன்னால்.

“எப்படியோ அந்த வாய்க்காலுக்குள் நான் நுழைந்து விட்டேன். அவர் இங்கிருக்கிறார் என்றறிவேன். எனக்கு பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது போல இருக்கிறது. இதை இன்னும் அதிக கேலித்தனமாக்குகிறேன்” என்றேன்.

நான், “ஒரு சிகப்பு அணில், அந்த மலையிலிருந்து கீழே இறங்கி இந்த வழியாக வந்து, என் அருகில் வந்து, இங்கிருந்து புறப்பட்டு சென்று அந்த கிளையின் மேல் உட்கார்ந்து அந்த விவசாயியை நோக்க வேண்டும்” என்றேன். நான் உரைத்தப்படியே, அது மலையிலிருந்து கீழே இறங்கி வந்து, இங்கிருந்து புறப்பட்டு அங்கு சென்று உட்கார்ந்து, அந்த விவசாயியை நோக்கினது. அதை நான் சுட்டேன்.

சாத்தான் என்னிடம், “உனக்குத் தெரியுமா, காடு இப்பொழுது அணில்களால் நிறைந்துள்ளது” என்றான். நான் பன்னிரண்டு மணி வரைக்கும் அங்கு உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். வேறு ஒரு அணிலையும் நான் காணவில்லை. அது எதைக் காண்பிக்கிறதென்றால், தேவன்... அவரே வானத்தையும் பூமியையும் சிருஷ்டித்த கர்த்தர்.

**நான் கேள்விப்பட்டேன் இப்பொழுதோ காண்கிறேன், நவம்பர் 27,
1965 மாலை, பத்தி எண் 129-150**

★★★★★

திருடு போன கார் ஒரு தரிசனத்தின் மூலம் திரும்பக் கிடைத்தல்

அங்கே பின்பாக நான் சகோதரன் ஈவான்ஸுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். சிறிது காலத்திற்கு முன் அவர் இங்கே வருகின்றபோது (இவ்வளவு தூரம் அவர் காரோட்டிக் கொண்டு வருகின்றார்); அவருடைய கார் தொலைந்து போனது. அங்கே மில்லர் கடையின் அருகில் சாவியுடனே காரை நிறுத்திச்சென்று விட்டார். யாரோ ஒருவன் வந்து அதைத் திருடிச்சென்று விட்டான். அவர் எல்லா பொருளையும் காருக்குள்ளாக வைத்திருந்தார். அவர் வந்தார். (அவர், மற்றும் சகோதரன் ஃபிரட், சகோதரன் டாம் மற்றும் சிலரோடு என் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார்). அவர் வந்து என்னிடம் கூறினார்... ஆம், ஒரு சிறு பிள்ளை தன்னுடைய மிட்டாயை யாரோ ஒருவர் பிடுங்கிவிடும் போது எப்படி காணப்படுகின்றதோ அது போல அவர் காணப்பட்டார்; மிகவும் நொந்து போன நிலையில் அவர் இருந்தார் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா. அவர், “என்ன செய்வ தென்று எனக்குத் தெரியவில்லையே” என்றார்.

நான் “சரி....” என்றேன்.

இப்பொழுது, அது என்னவாயிருந்தது? இப்பொழுது அவர்கள் வருகின்றனர். முதலாவதாக காரியம் என்ன? வார்த்தையிடம் செல்வது, பிதாவிடம் கேட்பது, “நீங்கள் என்னிலும், என் வார்த்தைகள் உங்களிலும் நிலைத்திருந்தால், நீங்கள் கேட்டுக் கொள்வதெதுவோ,” என்ன? வார்த்தையுடன் தரித்து நில்லுங்கள்; சரியாக வார்த்தையுடன் அப்படியே தரித்து நில்லுங்கள்.

“சரி நாம் ஜெபிக்கலாம்” என்று நான் கூறினேன். நாங்கள் தரையில் முழங்காலிட்டு ஜெபிக்க ஆரம்பித்தோம். அப்போது நான், “பிதாவே, நான் உம்மிடத்தில் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் வருகிறேன். இவர் ஒரு வாரத்தில் சில நாட்களே வேலை செய்கின்ற ஒரு சகோதரன். இதோ இங்கே இருக்கின்றார் (அந்த பழைய நொறுங்கின நிலையில் உள்ள கார்களை சரி செய்து பொருத்தும் வேலையைத் தொடர்ந்து செய்து அவருடைய கைக ளெல்லாம் மிகவும் தேய்ந்த நிலையில் இருந்தது) ஒவ்வொரு

ஞாயிற்றுக் கிழமையும் கூட்டத்திற்கு வருவதற்கான பயண காசுக்காகக் கடுமையாக உழைக்கும் ஒரு சகோதரன். போஷிக்கப்படத்தக்கதாக அவருக்கு சிறு பிள்ளைகளும் உள்ளன. சபைக்கு வருவதற்கான பயண செலவுக்கு மட்டும் சுமார் ஐம்பது அல்லது எழுபத்தைந்து டாலர்கள் அவருக்குச் செலவாகும். (ஆம்? அது சரியே!) நாங்கள் வார்த்தைக்காக தைரியமாகப் போராட பிரயத்தனம் செய்ய முயற்சிக்கையில் அந்த வார்த்தையைக் கேட்பதற்காக அவர் இங்கே வருகின்றார்.” என்று ஜெபித்தேன். மேலும் நான், “இப்பொழுது, யாரோ ஒரு தீய நபர் இவருடைய காரை திருடிச் சென்றுவிட்டான்” என ஜெபித்தேன். அது என்னவாயிருந்தது? நான் “இப்பொழுது, கர்த்தாவே இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் இவருடைய காரை இவரிடம் திரும்பத் தருமாறு நான் உம்மிடம் ஜெபத்தை ஏற்றெடுக்கிறேன்” என்று ஜெபித்தேன்.

நான் என்ன செய்தேன்? நான் வார்த்தையை, அந்த வாக்குத் தத்தத்தை தேவனுக்கு முன்பாக நான் வைத்து, இயேசுவின் நாமத்தில் அதை முத்திரையிட்டு, அந்த வார்த்தையை நான் அனுப்பினேன். அது நேராக சாலையில் சென்று, சரியாக எந்த இடத்திலிருந்து திருடு போனதோ அங்கிருந்து ஆரம்பித்துச் சென்றது. ஒரு வேட்டை நாய் முயலின் தடம் பற்றிச் சென்று வேட்டையாடுவது போல. பாருங்கள்? இதோ அவர் கூக்குரலிட்டுக் கொண்டே சாலையில் சென்றார். கெண்டக்கியிலுள்ள பெளலிங் கிரீனிற்கு அரை மைல் தூரத்திற்கு சென்றடைந்தார். என்ன சம்பவித்தது? வார்த்தை அவனைக் கண்டுபிடித்தது.

அப்பொழுதே ஒரு தரிசனம் என்னிடம் வந்தது; ஒரு மனிதனை நான் கண்டேன், மஞ்சள் நிறம் போல் காணப்பட்ட சட்டையை அவன் அணிந்தவனாக அவன் அந்த காரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான், அவன் ஒரு வாலிபன், ஒரு காலத்தில் அவன் ஒரு கிறிஸ்தவனாக இருந்தவன், அந்த வார்த்தை அவனை அடித்து, “நீ தவறு செய்கின்றாய்!” என்றது. வார்த்தை அவனைப் பிடித்தது. அவர் தம்முடைய வார்த்தையை அனுப்பினார் (பாருங்கள். பாருங்கள்?) அவனைப் பிடித்தார். “நீ ஒரு நாளிலே இக்காரியத்திற்காக பிடிப்

படப்போகின்றாய், இந்த காரியத்தை செய்ததற்காக சட்டம் உன்னைப் பிடிக்க போகின்றது. திரும்பு, இந்த காரை அங்கே எடுத்துச்செல்.”

வார்த்தை அவனைப் பிடித்தது, ஒரு காலத்தில் அவன் ஒரு கிறிஸ்தவனாக இருந்தான். அவன் அந்தக் காரை அந்த இடத்திற்கு கொண்டு வந்து தெரு ஓரமாக அவன் நிறுத்துவதை நான் பார்த்தேன். அப்பொழுது நான், “சகோதரரே, நீங்கள் அந்த குறிப்பிட்ட வழியில் செல்லுங்கள். அங்கே உங்கள் கார் இருப்பதைக் காண்பீர்கள். அவன் அந்த இடத்திற்கு வரும் வரைக்கும் இங்கே காத்திருங்கள். சரி, காரில் எரிபொருள் முழுவதுமாக நிரப்பப்பட்டிருந்ததா?” என்றேன்.

அதற்கு அவர், “ஆம்” என்றார்.

நான், “எந்தப் பொருளும் எடுக்கப்படவில்லை, ஆனால் பாதி எரிபொருள் மட்டுமே இருக்கும்; ஏனெனில் பௌலிங் கிரீன் இடத்திற்கு செல்ல பாதி தூரத்திற்கே. சுமார் 100 மைல் தூரம் செல்வதற்கு பாதி எரிபொருள் செலவாகும்” என்று கூறினேன். அவர் சென்று பார்த்த போது, கூறப்பட்ட பிரகாரமாகவே அந்தக் கார் அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தது. அது முற்றிலும் சரியாக அப்படியே நின்றிருந்தது. அது என்னவாயிருந்தது? வார்த்தை சென்று அவனைப் பிடித்தது. திரும்ப வந்து கூறினார்...

சிறிது காலத்திற்கு முன்னர் ஒரு மனிதன் அவனுக்கு கார் வாங்கிக் கொடுக்கையில், அவன் அதற்கான பணத்தைக் கொடுக்காமல் காரை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டான். பாருங்கள்? அவர் கூறினார், “சகோதரன் பிரான்ஹாம், நான்....”

“பாவம் இந்தமனிதன்” என்று நான் நினைத்தேன் (இவருக்கு அவன் 400 டாலர்கள் கடன் கொடுக்க வேண்டியவனாக இருந்தான்). அதற்கு நான், “நான் ஜெபிக்கிறேன்” என்றேன். நான் வார்த்தையை அனுப்பினேன். அந்த வார்த்தை அவன் சென்ற பாதையில் சென்று அவனைக் கண்டுபிடித்தது. நாங்கள் அந்த மனிதனைக் காணச் சென்றபோது, அவன் ஒரு கிறிஸ்தவன் அல்ல என்று நாங்கள் அறிந்துக் கொண்டோம். பாருங்கள்? அவன்... அவன்... அவன் சிரித்தான்... ஒரு சமயம் அவனை ஒரு சபைக்குச் செல்லும் படிக்குக் கூறினார்கள். அதற்கு அவன், “உம், அந்தப் பிரசங்கி பிரசங்கம்

செய்கையில் நான் அழகான பொன் மேனியுடைய இளம்பெண்கள் இருக்கிறார்களா என்று பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன்” என்றான். ஆகவே (நீங்கள் பாருங்கள்?) உங்களால் அதை... ஆமாம், அது... அது... அது பிசாசாகும், அது... பாருங்கள்?

ஆகவே வார்த்தையில் அவனிடம் நேரடியாகத் தொடர்பை வைக்க முடியவில்லை. ஆனால் வார்த்தை என்ன செய்தது? அவனை கண்காணித்துக் கொண்டேயிருந்தது. பாருங்கள்? அது மாத்திரம்... சகோதரன் வெல்ச் நம்பிக்கையை உறுதியாகப் பற்றியிருந்தார். “எல்லாம் சரியாகிவிடும், எல்லாம் சரியாகிவிடும்” என்று கூறினார். அந்த வார்த்தை அவனைத் தொடந்து சென்று கொண்டேயிருந்தது. “நீங்கள் என்னிலும், என் வார்த்தைகள் உங்களிலும் நிலைத்திருந்தால், நீங்கள் கேட்டுக் கொள்வதெதுவோ,” பாருங்கள்? வார்த்தை அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றது. முதலாவதாக காரியம் என்னவென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா, அவருடைய பையன்களில் ஒருவன் அங்கே சாலையில் காரோட்டிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அது அங்கே இருந்தது. அந்தக் காரில் ஒரு மனிதன் இருப்பதைக் கண்டு, அவனுடைய எண்ணைக் குறித்துக் கொண்டு, சகோதரன் உட்டிடம் (Wood) வந்து அதைக் தெரிவித்தான். அது எங்கே இருக்கிறதென்று கண்டுபிடிக்க அவர்கள் தொலைபேசியில் அழைத்தனர். அவன் பௌலிங் கிரீனில் இருந்தான்.

பரலோகத்தின் தேவன் அதை அறிவார். அதைக்குறித்து ஒரு வார்த்தை கூட நான் கேள்விப்படவில்லை, அதைக் குறித்து ஒன்றுமே எனக்குத் தெரியாதிருந்தது.

கடந்த ஞாயிறு மதியவேளையில், (ஒரு வாரத்திற்கு முன்னர்), நாங்கள் பிரசங்கத்தை முடித்தப் பிறகு அங்கே சென்று என்னுடைய உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு, சகோதரன் வெல்ச்சின் இடத்தில் அடுத்த நாள் இரவு கூட்டத்திற்காக ஃபிளாரிடாவிற்கு புறப்பட ஆயத்தமானேன். நான் காருக்குள்ளாக சென்றவுடனே அந்த மனிதனை நான் பார்த்தேன். அப்பொழுது நான் கூறினேன், “சகோதரன் வெல்ச்...” (அப்பொழுதே என்னால் அதை அவரிடம் கூறக்கூடாதிருந்தது. அவரே காரியத்தைக் குறித்து பேசவேண்டியவராயிருந்தார். பாருங்கள், அங்கே மேடா தன்னுடைய தீர்மானத்தை

செய்ய வேண்டியிருந்தது போல, பாருங்கள்?) நான், “நாம் பௌலிங்கிரீன் வழியாக செல்லப் போகிறோம்” என்று கூறினேன்.

அவர், “அது வழியிலிருந்து முப்பது மைல் தூரமிருக்கும்” என்றார்.

சாலையில் சென்றுக் கொண்டிருந்தோம்; அப்பொழுது நான் “ஓ, இவர் - இவர் இதைப் புரிந்து கொள்வார் (பாருங்கள்?), இவர் அறிந்து கொள்வார். இவர் கண்டிப்பாக அதை அறிந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும்” என்று நினைத்தேன்.

சகோதரி ஈவான்ஸ் மற்றும் நானும் இவருடன் கூட பிரயாணித்துக் கொண்டிருந்தோம். சிறிது நேரம் கழித்து அவர் என்னிடம், “என்ன சகோதரன் பிரான்ஹாம், எனக்கு ஒன்றுமே புரிந்து கொள்ள முடியாது என்று எண்ணுகிறீரா? சற்று முன்னர் நீர் பௌலிங்கிரீன் என்று கூறினீரே” என்றார்.

“ஆமாம்”

அவர் மேலும், “என்னுடைய பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிப்போன அந்த மனிதனைத் தெரியுமா?” என்றார்.

“ஆமாம்”

“அந்த மனிதன் பௌலிங்கிரீனில் தான் இருக்கின்றான், அதைக் குறித்து நான் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன். நான் அந்த இடத்திற்குள் போய் அவன் எங்கே இருக்கின்றான் என்று கண்டு பிடிக்கப் போகிறேன். ஆகவே நான் போகப் போகிறேன்...”

அதற்கு நான், “நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? நீங்கள் அங்கே சென்று உங்கள் பணத்தை அவனிடமிருந்து வாங்கப் போகிறீர்களா?” என்றேன்.

இப்பொழுது, (பாருங்கள்), நான் அவரிடம் அதை கூறு வேனானால் அப்பொழுது அவர்...பாருங்கள்? அவர் தாமாகவே ஒன்றைச் செய்ய வேண்டியவராக இருந்தார். பாருங்கள்? அவர் ஒன்றைச் செய்ய வேண்டியவராக இருந்தார். இப்பொழுது நான் அதைக்கூறினால், சரியாக நான் கண்டிருந்த தரிசனத்தின் போக்கு

சரியாக அமையாமல் அதை உடைத்துவிடும், பாருங்கள்? ஆகவே நான் அப்படியே சற்று விட்டுவிட வேண்டியிருந்தது...

பாருங்கள்? அது... ஏன் இயேசு அங்கே நின்று கொண்டு மரியாள் மற்றும் மார்த்தாளிடம், “கல்லை எடுத்துப் போடுங்கள்” என்று கூற வேண்டியிருந்தது? அவர் தேவன். அவர், “கல்லே, நீ இல்லாமல் போகக் கடவாய்” என்று கூறியிருப்பாரென்றால், அப் பொழுதே அது இல்லாமல் போயிருக்கும். ஆனால் அவள் செய்ய வேண்டியது ஒன்று இருந்தது.

அவர் ஏன் அங்கே நின்று கொண்டு அறுவடையைப் பார்க்க வேண்டியதாக இருந்தது? (அவர் அறுப்புக்கு எஜமான் என்று நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்களா?) அவர் தம்முடைய சீஷர்களை நோக்கி, “ஆதலால், அறுப்புக்கு எஜமான் தமது அறுப்புக்கு வேலையாட்களை அனுப்பும்படி அவரை வேண்டிக்கொள்ளுங்கள்” என்று கூறினார். வேறு விதமாகக் கூறுவோமானால், “நான் என்ன செய்யப் போகின் றேனோ அதை நான் செய்யும்படிக்கு நீங்கள் என்னைக் கேளுங்கள்” என்பதேயாகும்.

பாருங்கள்? நாங்கள் நண்பர்கள் ஆவர், நாங்கள் - நாங்கள் - அது ஒரு சபையாகும். நாங்களாகவே செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் தனித்தனியே எங்களுக்கு உண்டு. நீங்கள் செய்ய வேண்டிய காரியங் களும் உங்களுக்கு உண்டு. இதோ சுவிசேஷம் இங்கே இருக்கின்றது. அதை நான் அறிவேன். ஆனால் நீங்கள் இங்கே அப்படியே உட்கார்ந்திருக்க மாத்திரம் செய்து சுவிசேஷத்தை பிரசங்கிக்கவில்லை என்றால், அது எந்தவித நன்மையை உங்களுக்கு பிறப்பிக்கும்? நீங்கள் ஏதாவதொன்றைச் செய்ய வேண்டியவர்களாக இருக்கிறீர்கள். நீங்கள்... “சரி, தேவனால் சுகமாக்க முடியும் என்று நான் நம்புகிறேன். ஆனால் எனக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை” என்று நீங்கள் கூறலாம். எழுந்து நின்று அந்த வார்த்தை உங்களுடைய வார்த்தையாக மாறட்டும். அதை விசுவாசியுங்கள். அதை மூளையைக் கொண்டு யோசிக்காதீர்கள்; அதை அப்படியே விசுவாசியுங்கள்.

நான் கூறினேன், “சரி...” (அவர் போகவில்லையெனில் தன்னுடைய பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளாமல் இழக்கப்போகின்றார் என்பது எனக்குத் தெரியும்). நான், “அது நானாக இருக்குமென்றால்,

அது நானாக இருக்குமென்றால், சரியாக இப்பொழுதே நான் சென்று என்னுடைய பணத்தைத் திரும்பப் பெறுவேன்” என்று கூறினேன். ஆகவே அவர் சென்றார். அவர் சென்று கட்டிலில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த அந்த மனிதனை எழுப்பும்போது அவன் சிறிது பணத்தை வைத்திருந்தான். பிறகு அவன் பக்கத்து வீட்டு நபரிடம் பணம் பெற்று மீதமுள்ள தொகையையும் அவன் திரும்பக் கொடுத்தான். அது என்ன? அதுதான் வார்த்தையாகும். பாருங்கள். அது இடத்தைக் கண்டுபிடிக்குமானால், அது சூழ்நிலையையே திருப்புகின்றதாக இருக்கிறது.

இப்பொழுது, தெய்வீக சுகமளித்தலைக் குறித்தும் அதே தான். இப்பொழுது, சகோ. வெல்சு, “சரி, என்னால் அங்கே செல்ல முடியாது என்று நினைக்கின்றேன். வேறு வழியாக நாம் சென்று விடலாம் என்று நான் நினைக்கின்றேன்” என்று கூறியிருப்பாரானால் எப்படியிருக்கும். அந்த மனிதனும் “சரி நானும் அங்கே போகக் போவதில்லை. என்ன, இந்த கார்...” என்று கூறியிருந்திருப்பாரானால் எப்படியிருக்கும். பாருங்கள்? அது நடந்தே இருக்காது. ஆகவே நீங்கள் விசுவாசித்தாக வேண்டும். அதை நீங்கள் விசுவாசித்துத்தானாக வேண்டும். அப்பொழுது... அந்த விசுவாசம் என்னும் ஒரு சூழ்நிலைக்குள் விழுகின்றது. அப்பொழுது அது காரியத்தைப் பிறப்பிக்கத்தான் வேண்டியதாயிருக்கிறது. அது காரியத்தைப் பிறப்பிக்கத்தான் வேண்டும். ஓ, அது...

மரித்துப் போயிருக்கின்ற ஒருவர் உயிரோடெழுப்பப்படும்போது என்ன சம்பவிக்கின்றது என்பதைக் குறித்து நீங்கள் எப்பொழுதாவது நினைத்துப் பார்த்ததுண்டா? ஃபின்லாந்து தேசத்தில் மரித்துப் போயிருந்த அந்த சிறு பையன் உயிரோடெழுப்பப்பட்டதைக் குறித்து நீங்கள் நினைத்துப் பார்த்ததுண்டா? அவனுடைய ஆவி அவனை விட்டுப் போயிருந்தது. ஆகவே வார்த்தையானது விண்வெளிக்கு அப்பால் சென்று அந்த சிறு ஆத்துமாவை எடுத்து, அதை நேராக அந்த இடத்திற்கு திரும்பிக் கொண்டு வர வேண்டியதாக இருந்தது. பாருங்கள்? எப்படி அதனால் அதைச் செய்ய முடியும்? அது அந்த வார்த்தையாகும்: அது வியாதியஸ்தரை சுகப்படுத்துகின்றது. மரித் தோரை உயிரோடெழுப்புகின்றது. பாருங்கள்? எப்படி அவர் அதைச் செய்யப் போகின்றார்? அது தண்ணீர் பாய்ச்சப்பட்ட வார்த்தை

யினாலே மாத்திரம் தான் வரவேண்டியதாயிருக்கின்றது. அவர் தரிசனத்தை காண்பித்திருக்கிறார். ஆகவே அது நடந்தேயாக வேண்டும். அந்தப் பையன் அங்கே மரித்துக் கிடந்தான்; இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் அவர் கூறியிருந்தபடியே எல்லா காரியமும் ஒரு துளியும் மாறாமல் அப்படியே அங்கே அமைந்திருந்தது. அங்கே அது இருந்தது. மலையிலிருந்து இறங்கி வந்த கரடியைக் குறித்தும், மற்றும் என்னவாயிருந்தாலும் அதைக் குறித்து நான் கூறுவதுண்டு. அது நடந்தேயாக வேண்டும், அந்த விதமாகவே அது இருந்தேயாக வேண்டும். பாருங்கள்?

அது என்ன செய்கின்றது? ஒரு வார்த்தை. நான், “பரலோகப்பிதாவே, என்னுடைய தேசத்தில் நான் இருக்கும் போது, இந்த சிறு பையன் மரித்த நிலையிலிருந்து உயிரோடெழுந்திருப்பான் என்று இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னரே நீர் என்னிடம் கூறியிருந்தீர். ஆதலால் உம்முடைய வார்த்தையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, உம்முடைய வாக்குத்தத்தத்தை... முதலாவதாக “விசுவாசிக் கிறவர்களை அந்த அடையாளங்கள் பின் தொடரும்” என்று வார்த்தை கூறியுள்ளது. நீர் உம்முடைய சீஷர்களை முன்பாக அனுப்பி, வியாதியஸ்தர்களை சுகமாக்கவும், மரித்தோரை உயிரோ டெழுப்பவும், பிசாசுகளைத் துரத்தவும் அவர்களுக்குக் கூறினீர். பிறகு, நான் என்னுடைய தேசத்தில் இருக்கும்போது ஒரு தரிசனத்தின் மூலமாக இந்தச் சிறிய பையன் திரும்பவும் உயிர் பெற்று ஜீவிக்கப்போகிறான் என்று எனக்கு காண்பித்தீர் அல்லவா. ஆகவே மரணமே, நீ இன்னுமாக இவனை பிடித்து வைத்திருக்க முடியாது. நான் கர்த்தருடைய வார்த்தையைக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று கூறினேன். நானல்ல, நான் அந்த வார்த்தையல்ல, அவர்தான் அந்த வார்த்தையாவார். பாருங்கள்? நான் வார்த்தையாக இருந்திருந்தால்...

வார்த்தையாக இருக்கக்கூடிய நபர் ஒருவர் தான் உண்டு. அவர் இயேசு. ஒரு கன்னிப் பிறப்பின் மூலமாக வந்த தேவனுடைய உரைக்கப்பட்ட வார்த்தை அவராவார். நான் ஒரு தாறுமாறாக்கப் பட்டவன். பாருங்கள்? என் தந்தையும் தாயும் சேர்ந்ததினால் ஏற்பட்ட ஒரு விளைவே நானாவேன். நானாகிய இது மரிக்க வேண்டும். (பாருங்கள்?) சரீரம் மரிக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் இயேசுவைப்

பொறுத்த வரையில் அப்படிக்கிடையாது; அவர் வார்த்தையாக இருந்தார். ஒரு கன்னிப் பிறப்பில் அவர் பிறந்தார். சகோதரனே, எந்த ஒரு பெண்ணுக்கும், ஆணுக்கும் அல்லது வேறெந்த ஒன்றும் அவருடைய பிறப்பினோடு எந்த விதமான ஒரு தொடர்பும் கிடையாது. அந்தப் பெண் ஒரு ஈனும் கருவியாக (Incubator) மாத்திரமே இருந்தாள். அவர் அவளிடமிருந்து பால் அருந்தினார். அது எல்லாமே உண்மையானது தான். ஆனால் ஒன்றை நான் உங்களுக்குக் கூறட்டும்; அவர் தேவனாக இருந்த அதே தேவன் தான்! அந்த பிறப்பில் பாலுணர்வுக்கான எந்த ஒரு காரியமும் இல்லை. அந்த இரத்தத்தின் மூலமாக ஜீவனைக் கொண்டு வர வேண்டியிருந்ததால் அவர் பாலுணர்வுக்கு அப்பாற்பட்டதாக அவருடைய பிறப்பு இருக்க வேண்டியதாயிற்று. இன்னும் சில நிமிடங்களில் அதை நாம் பார்ப்போமாக.

ஆகவே சற்றுப் பாருங்கள். அவர் அந்த வார்த்தையாக இருந்தார். ஆனால் கர்த்தருடைய வார்த்தையானது... தீர்க்கதரிசிகள் அந்த வார்த்தையாக இருக்கவில்லை. ஆனால் கர்த்தருடைய வார்த்தை தீர்க்கதரிசிகளுக்கு வந்தது. வார்த்தை அவர்களிடம் வந்தது. இன்றைக்கும் அந்த விதமாகத்தான் நடக்கின்றது. அந்தச் சிறு பையனுக்காக வார்த்தை வந்தது. அது என்ன? ஒரு தரிசனம். அந்தக் கரடியைக் குறித்தென்ன? அது மற்ற காரியங்களை அப்படியே காத்துக் கொள்கின்றது.

இப்பொழுது முதலாவதாக அது பேசப்பட வேண்டும். “மரணமே, அவனை திரும்பக் கொடு! இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தில், அந்த வார்த்தையை நான் அனுப்புகிறேன்.” திருடப்பட்டக் காருடன் பௌலிங்க் கிரீனில் சென்று கொண்டிருந்த அந்த பையனை அது பிடித்தது போல உடனடியாக அது பிடித்துக் கொள்ளும். இதோ அது சென்று அதை மறுபடியுமாக பிடித்துக் கொள்கின்றது. அது என்ன செய்கின்றது? அந்த சிறு ஆவியை அது பிடித்து அதைத் திரும்பி நேராக இங்கே கொண்டுவந்து, அவ்வாறு செய்யும் என்று வார்த்தை கூறியிருந்தபடியே, அந்த ஆவியைக் கொண்டு வந்து சரீரத்திற்கு அதை அளிக்கின்றது. புரிகின்றதா. அதைச் செய்வது என்ன? விசுவாசம், அறிவு அல்ல.

விசுவாசமும் அதற்கெதிரான அறிவுக்கூர்மையும், ஏப்ரல் 1, 1962,
பத்தி எண் 278-305

★★★★★

கரடியையும் கலைமானையும் பற்றிய தரிசனம் நிறைவேறுதல்

இன்று காலை சபையோரின் மத்தியில் எங்கோ, என் மிகவும் விலையேறப்பெற்ற நண்பர் சங்கை எட்டி பிஸ்கலும் அவருடைய மனைவியும் பிள்ளைகளும் உள்ளதைக் குறித்து நான் மகிழ்ச்சி யடைகிறேன். அவர்கள் இன்று காலை கூட்டத்திற்கு வந்துள்ளனர் என்று நினைக்கிறேன். எட்டி, நீங்கள் இங்கு இருக்கிறீர்களா? நான் நினைத்தேன். நீங்கள் ... நல்லது, ஒருக்கால் வரவில்லை போலும். சகோதரனே, ஓ, ஆமாம், அங்கே... எட்டி, அதுவல்ல “ஆமென்” இடம். நீங்கள் வரவிரும்பினால், போதகர்களாகிய எங்களுடன் மேடையில் அமர்ந்து கொள்ள உங்களை வரவேற்கிறோம். அதன் பிறகு நாங்கள்...

கர்த்தர் எனக்கு கரடியையும் கலைமானையும் குறித்த தரிசனத்தைக் காண்பித்த போது சகோ. எட்டி என்னுடன் இருந்தார். அது... அதை நான் உங்களுக்குக் கூறினது எத்தனை பேருக்கு ஞாபகமுள்ளது? சரி. அவர் அங்கிருந்தார். சகோ. எட்டி பிஸ்கல் தான் கட்டம் போட்ட ஷர்ட் அணிந்திருந்த வாலிபன். அவர் அங்கு நின்று கொண்டிருந்தார்... நான் கேட்டேன்.... அவர்களில் யாராகிலும் கட்டம் போட்ட ஷர்ட் அணிந்துள்ளனரா என்று கேட்டேன். “இல்லை”, யாருமே அணிந்திருக்கவில்லை, நான் “நல்லது, அது ஒருக்கால்... அது கட்டம் போட்ட ஷர்ட்டாக இருக்க வேண்டும். அங்கு வெள்ளி முனை கொண்ட ஒரு பெரிய சாம்பல் நிறக் கரடியும் கொம்புகள் இப்படி நாற்பத்திரண்டு அங்குலம் நீளமுள்ள ஒருவிதமான மிருகமும் இருக்கும். அது காண்பதற்கு மானைப் போல் இருந்தது” என்றேன். இது நடப்பதற்கு ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பே இதை இங்கு

உரைத்தேன் என்று உங்களுக்குத் தெரியும்; ஓ, அதற்கும் முன்பாக, இந்த ஆண்டின் துவக்கத்தில்...

அதன் பிறகு வேட்டைக்குச் செல்வதற்காக இந்த மனிதனிடமிருந்து அழைப்பைப் பெற்றேன். நான் அந்த மலைப்பிரதேசத்திற்கு முன்பு சென்றிருக்கவில்லை, நாங்கள் சென்ற அந்த இடத்திற்கு. இதை நான் கூறினேன். நாங்கள் சென்ற சிறு பாதை அலாஸ்கா நெடுஞ்சாலையில் உள்ளது. அங்கு மரங்களும் மலைகளும் மிருகங்களும் தவிர வேறொன்றுமில்லை. அன்றிரவு நான் இணைக்கப்பட்ட வண்டியில் (trailer) சகோபிஸ்கலிடமும் சகோ.சவுத்விக்கிடமும் இதைப் பற்றி கூறினேன். அவர், “நல்லது, நான் - நான்... நாம் ஆடுகள் உள்ள மலைப்பிரதேசத்துக்கு சென்று கொண்டிருக்கிறோம். அது அங்கிருக்காது” என்றார்.

நான், “அது இருக்கும். என்னுடன் இருந்த வாலிபர் ஒருவர் கட்டம் போட்ட ஷர்ட் அணிந்திருந்தார்” என்றேன். அப்பொழுது யாருமே கட்டம் போட்ட ஷர்ட் அணிந்திருக்கவில்லை. சகோ. பிஸ்கல் அணிந்திருக்கவில்லை. மற்றவர்கள் யாருமே அணிந்திருக்கவில்லை.

இரண்டாவது இரவு, மலையில், மரங்கள் வளரும் வரிசைக்கு மேலே, ஒரு ஆட்டுக்கடா எங்கள் கண்களில் பட்டது. அது மிகவும் உயரமான இடத்தில், அங்கு மரங்கள் வளருவதில்லை. அந்த இடத்தில் கலைமான்களும் ஆடுகளும் தவிர வேறொன்றும் இருக்காது. அவைகளில் சிலவற்றை நாங்கள் வழியில் கண்டோம். அன்று பிற்பகல் பாதையில் வந்து கொண்டிருந்தபோது, சகோ. பிஸ்கல் தடுக்கி தண்ணீரில் விழுந்து உடைகளை நனைத்துக் கொண்டார்.

அடுத்த நாள் நாங்கள் நேரத்தோடு எழுந்து, ஆட்டுக் கடாக்கள் எங்களுக்கு கிடைக்கும் என்று நினைத்து அவைகளைத் தேடிச் சென்றோம். அவருடைய... நாங்கள் அங்கு எழுந்து... நாங்கள் பகல் உணவு அருந்தினோம். எங்களுக்கு ஆட்டுக் கடாக்கள் கிடைக்கவில்லை. சகோ. பிஸ்கல் அப்பொழுது ஒரு கலைமானைச் சுட்டார். நான் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். பிறகு நாங்கள் மேலேறிச் சென்றோம். சகோ. சவுத்விக் என்னிடம், “நான் நினைக்கிறேன், நாம்... சகோ. பிரான்ஹாமே, நீங்கள் இன்னும் நடக்க விரும்பினால், நாம் இந்த மலையின் மேலேறி அந்த பள்ளத்தாக்கில் இறங்குவோம்.

ஆட்டுக்கடாக்கள் அங்கு சென்றிருக்க வழியுண்டு” என்றார். அது நீண்ட தூர நடை. ஆனால் சீக்கிரம் இருட்டடைவதில்லை, பத்து அல்லது பதினோரு மணியளவில் தான் இருட்டடைவது வழக்கம்.

அது கற்பாறை நிறைந்த மலைகளில் நீண்ட நடை. எனக்கு நடக்கப் பிரியம். நாங்கள் அங்கு ஒருவரொருவர் தோளின் மேல் கைப் போட்டு நின்று கொண்டிருந்தோம். எங்கள் இருவரின் தாடிகளும் நரைத்திருந்தன. நான், “சகோ. பட் (Bud Southwick) என்றாகிலும் ஒரு நாள், ஆயிர வருட அரசாட்சியில் அங்குள்ள மலைகள் அனைத்தின் மேலும் நடப்பேன் என்று நம்புகிறேன்” என்றேன்.

அவர், “சகோ, பிரான்ஹாமே, அப்பொழுது நான் உங்களுடன் இருப்பேன் என்று நம்புகிறேன்” என்றார். நாங்கள் நின்று கொண்டு கர்த்தரில் களிகூர்ந்து கொண்டிருந்தோம். எனக்கு மலைகள் என்றால் மிகவும் பிரியம்.

அதன் பிறகு நாங்கள் கீழே, இறங்கினோம். அப்பொழுது தான் சகோ. பிஸ்கல் அங்கு கலைமானைச் சுட்டார். அவர் இந்தியர்களுக்கு மிஷனரியாதலால், இதைக் கொண்டு அவருடைய இந்தியர்களைப் போஷிக்க விரும்பினார். எனவே நாங்கள் கீழே சென்று, பகல் உணவு அருந்தி, கலைமானை வெட்டிச் சுத்தம் செய்து, திரும்பி வந்தோம்.

‘பட்’டும் நானும் மலையைக் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தோம். நாங்கள் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபோது, என் தூரப் பார்வை கண்ணாடியின் மூலம், தூரத்தில், நான் உங்களுக்கு இங்கு கூறியது போன்று, தரிசனத்தில் கண்ட அந்த மிருகத்தை தூரக் காட்சியில் கண்டேன். அங்குள்ள சகோ. பிஸ்கல் எங்கள் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார். நான், “அதோ அந்த மிருகம்” என்றேன்.

அவர் தூரப்பார்வை கண்ணாடியை கண்களின் மேல் வைத்து, “அது பெரிய, முதிய, பிரம்மாண்டமான ஆண் கலைமான்” என்றார்.

நான், “இப்படிப்பட்ட ஒன்றை நான் கண்டதில்லை, இவைகளுக்கு பலகை போன்ற பரந்த கொம்புகள் (panel horns) இருக்கும் என்றல்லவா எண்ணினேன்” என்றேன். ஆனால் இந்த மிருகத்திற்கு ஆணி போன்ற நீண்ட கொம்புகள் இருந்தன. நான்

தரிசனத்தில் கண்ட விதமாகவே அது காண்பதற்கு வினோதமான ஒன்றாக இருந்தது. இதற்கு முன்பு நான் கலைமானைச் சுட்டதில்லை.

அவர், “நல்லது, கர்த்தர் உங்களுக்கு இதை கொடுத்திருப்பாரானால் அது...” என்றார்.

நான், “ஆம், அது அதுவாகத் தான் நிச்சயம் இருக்க வேண்டும். ஆனால் கட்டம் போட்ட ஷர்ட் யாரும் அணிந்திருக்க வில்லையே என்பதைக் குறித்து தான் நான் வியக்கிறேன்” என்றேன். நான் சுற்றிலும் பார்த்த போது, சகோ. எட்டி - அவருடைய மனைவி அதை அவருடைய பையில் போட்டிருக்க வேண்டும், அவள் அவருடன் வந்திருந்தாள். முந்தின நாள் அவர் தண்ணீரில் விழுந்து நனைந்த போது, அவர் ஷர்ட்டை மாற்றிக் கொண்டார். அது கட்டம் போட்ட ஷர்ட்டாக இருந்தது. நான், “இதுதான்” என்றேன்.

நான் சற்று தூரம் சென்று அந்த கலைமானைச் சுட்டபோது, பட் என்னிடம், “சகோ, பிரான்ஹாமே, இந்த கொம்புகள் நாற்பத்திரண்டு அங்குலம் இருக்கும் என்றா சொல்லுகிறீர்கள்?” என்றார்.

“அவை அந்த அளவாகத் தான் இருக்கும்” என்றேன்.

அவர், “அவை தொண்ணூற்றி இரண்டு அங்குலம் இருக்கும் என்பது போல் எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்றார்.

நான், “இல்லை, அவை நாற்பத்திரண்டு அங்குலம் மட்டுமே இருக்கும்” என்றேன்.

பட் என்னிடம், “நீங்கள் என்னிடம் கூறின பிரகாரம், நாம் கட்டம் போட்ட ஷர்ட் அணிந்துள்ள இந்த இளைஞர் எட்டியை அடையும் முன்பு அவர்கள் மலைக்கு கீழே எங்களைச் சந்திக்கக் காத்திருந்தனர், இரண்டு மைல் தூரம்) நீங்கள் சாம்பல் நிறக் கரடியை சுட்டுக் கொல்ல வேண்டும்” என்றார்.

நான், “அது கர்த்தர் உரைக்கிறதாவது” என்றேன்.

அவர் “சகோ, பிரான்ஹாமே, அந்த கரடி எங்கிருந்து வரும்? என்னால் ஐம்பது மைல் வரை சுற்றிலும் காண முடியும். அது தென்படவில்லையே” என்றார்.

நான், “அவர் இன்னமும் யோகோவாயீரேயாக இருக்கிறார். கர்த்தர் தமக்கென்று உண்டாக்கிக் கொள்ள முடியும். பாருங்கள். அவரால் அணில்களை சிருஷ்டிக்க முடியும். அவர் ஆபிரகாமுக்காக ஒரு ஆட்டுக்கடாவை சிருஷ்டிக்க வல்லவராயுள்ள போது, அவர் ஒரு கரடியைக் குறித்து உரைத்திருப்பாரானால், அந்த கரடி தோன்ற வழியுண்டு” என்றேன்.

நாங்கள் வேட்டைப் பொருளாகப் பெற்ற அந்த கனமுள்ள கலைமானை மலைக்குக்கீழே கொண்டு வர முயற்சி செய்தோம். சிறிது நேரம் நான் துப்பாக்கியை கையில் பிடித்துக் கொண்டேன், சிறிது நேரம் அவர் பிடித்துக் கொண்டார். இப்படியாக மாறி மாறி பிடித்துக் கொண்டோம். நாங்கள் ஒரு பெரிய பனிக்கட்டி ஆற்றை அடைந்தோம். நாங்கள் அங்கு சென்றோம். அப்பொழுது சற்று உஷ்ண மாயிருந்தது. எனவே உஷ்ணத்தைப் போக்கிக் கொள்ள நாங்கள் பனிக்கட்டி ஆற்றுக்குச் சென்று சிறிது நேரம் உட்கார்ந்தோம். அப்பொழுது பட், “சகோ. பிரான்ஹாமே, நாம் அந்த இரு வாலிபர்கள் எட்டியும் பிளேய்னும் உள்ள இடத்திலிருந்து ஏறக்குறைய ஒரு மைல் தொலைவில் உள்ளோம். அந்த கரடி தென்பட்டால் நலமாயிருக்கும்” என்றார்.

நான், “பட், நீங்கள் அதை சந்தேகிப்பதாக எண்ணுகிறேன்” என்றேன்.

அவர், “சகோ, பிரான்ஹாமே, என் சகோதரன் அநேக ஆண்டுகளாக வலிப்பு நோயால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தான். முதன் முறையாக நாம் வேறொரு இடத்துக்கு வேட்டைக்காக சென்றிருந்த போது, காண்பதற்கு அவன் எப்படியிருப்பான் என்று நீங்கள் என்னிடம் கூறினீர்கள்” என்றார். கர்த்தர் அந்த தரிசனத்தை எனக்கு அருளின போது, எட்டி என் பக்கத்தில் குதிரை மேல் சவாரி செய்து வந்தார். அந்த பையனுக்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று அவர்களிடம் கூறினேன். அப்பொழுது வலிப்பு நின்றது. எனவே பட், “ஆகவே இதை என்னால் சதேகிக்க முடியாது” என்றார்.

நான், “பட், அந்த கரடி எங்கிருந்து வருகிறது என்று எனக்கு தெரியாது” என்றேன். அந்த தரிசனத்தை நான் கண்டபோது எனக்கு ஏறக்குறைய ஐம்பது வயது, இப்பொழுது எனக்கு ஐம்பத்தைந்து வயது

ஆகின்றது. எனவே அது ஏறக்குறைய மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு. அப்பொழுது எனக்கு ஐம்பத்திரண்டு அல்லது ஐம்பத்து மூன்று வயதிருக்கும். நான் அவரிடம், “தரிசனம் ஒரு முறையாவது தவறினதை நான் கண்டதில்லை. அந்த வாலிபர் உள்ள இடத்தை நாம் அடையும் முன்பு, தேவன் எனக்கு அந்த சாம்பல் நிறக் கரடியைத் தருவார்” என்றேன். நாங்கள் மரம் வளருகின்ற பகுதியை ஏறக்குறைய அடைந்தோம். அங்கு சிறிய ஊசியிலை மரம் வளர்ந்திருந்தது.

நாங்கள் மலையில் சிறிது கீழே இறங்கின போது, அடர்த்தியான மரங்களுக்குள் சென்றோம். பட் அங்கு உட்கார்ந்தார். அவர் தான் வேட்டை பொருளை சுமந்து கொண்டு வந்தார். நான் துப்பாக்கியைப் பிடித்திருந்தேன். அவர், “அந்த கரடி தென்பட்டால் நலமாயிருக்கும், இல்லையா?” என்றார்.

நான், “அது தென்படும். கவலைப்படாதீர்” என்றேன்.

அவா, “நான் ஒவ்வொரு மலையையும் பார்த்துவிட்டேன்” என்றார்.

நான். “நான்... ஆனால் நான் வாக்குத்தத்தத்தைக் காண்கிறேன்” என்றேன். பாருங்கள்? பாருங்கள், அவர் வாக்குத்தத்தம் செய்தார். நான், “அவர் உரைத்த எதுவும்...” என்று சொல்லி விட்டு, “பட், அங்கு உட்கார்ந்திருப்பது என்ன?” என்று கேட்டேன்.

அவர் பார்த்துவிட்டு, “அது பெரிய வெள்ளி முனைக் கொண்ட சாம்பல் நிறக் கரடி. அது தான்” என்றார். நாங்கள் அந்த கரடியைச் சுட்டுவிட்டு திரும்பி வந்த போது... நான் உங்களிடம் உரைத்த அந்த தரிசனத்தில், அந்த துப்பாக்கியைக் குறித்து பயந்தது எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. அது சிறிய .270 துப்பாக்கி, சிறிய தோட்டாக்கள், பாருங்கள், அது ஒலிநாடாவில் பதிவு செய்யப் பட்டுள்ளது. தரிசனம் உரைத்த விதமாகவே, ஏறக்குறைய ஐந்நூறு கெஜ தூரத்தில் அந்த கரடியை சுட்டுவீழ்த்தினேன். பட் என்னிடம் “நீங்கள் அந்த கரடியின் முதுகில் சுடுங்கள். இதற்கு முன்பு நீங்கள் சாம்பல் நிறக் கரடியை சுட்டு கொன்றிருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார்.

நான், “இல்லை” என்றேன்.

அவர், “அவைகளுக்கு மரணம் என்றால் என்னவென்று தெரியாது” என்றார். அதைக்குறித்து நான் பிறகு அறிந்து கொண்டேன். அவர், “அவை அதிர்ச்சியை தாளமாட்டா. எனவே நீங்கள் அதை சுட்டுக் கொண்டு போட வேண்டும்” என்றார்.

நான், “அந்த தரிசனத்தின்படி அதை நான் இருதயத்தில் சுட்டேன்” என்றேன்.

அவர், “தரிசனம் அவ்வாறு உரைத்திருந்தால், அதை நான் ஆதரிக்கிறேன்” என்றார்.

நான், “இதோ நாம் செல்வோம்” என்று சொல்லி விட்டு, நாங்கள் சிறிது அருகில் சென்றோம். நான் துப்பாக்கியை உயர்த்தின போது, கரடி என்னைக் கண்டது. என்னைத் தாக்க அது தான் அதற்கு தேவையாயிருந்தது. நான் கரடியைச் சுட்டேன். அது காயப்பட்டது போல் கூட எனக்குத் தோன்றவில்லை. அது என்னை நோக்கி வந்தது. துப்பாக்கியில் நான் வேறொரு தோட்டாவை நிறைப்பதற்கு முன்பு, அது ‘பட்’டுக்கு ஐம்பது கெஜ தூரத்தில் செத்து விழுந்தது.

‘பட்’டின் முகம் வெளுத்தது. அவர், “சகோ, பிரான்ஹாமே, அது என் மடிக்கு வந்து தாக்குவதை நான் விரும்பியிருக்க மாட்டேன்” என்றார்.

“நானும் கூட” என்றேன்.

பட், “நீங்கள் அதை சுட்டுக் கொன்றதாக அந்த தரிசனம் உரைத்ததற்காக எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. இப்பொழுது அந்த கலை மானின் கொம்புகள் நாற்பத்திரண்டு அங்குலம் இருக்குமானால்” - அவர் சொன்ன விதமாக அதைக் கூறுகிறேன் - “நான் அலறுவேன்” என்றார்.

நான், “இப்பொழுதே அலறுங்கள், ஏனெனில் அதன் நீளம் அதுவாகத் தான் இருக்கும்” என்றேன்.

நாங்கள் சகோ. எட்டியை அடைந்தபோது அவரிடம் சொன்னேன்... நாங்கள் குதிரைகளைக் கட்டிப் போட்டோம். அவைகளுக்கு கரடி என்றால் பயம். ஓ, என்னே, அவை கரடியின் மணத்தை முகர்ந்து விட்டன. அதிக நேரமாகி விட்டதால் கரடியின் தோலை

எங்களால் உரிக்க முடியவில்லை. அதற்காக அடுத்த நாள் நாங்கள் வரவேண்டியதாயிற்று. கட்டப்பட்ட குதிரைகளின் கயிறு பத்து முறை அறுந்து விட்டது. குதிரைகள் எல்லாவிடங்களிலும் ஓடின. நாங்கள் அங்கு அடைந்த போது, பட் சொன்னார்... அவர் சென்று தன் பையிலுள்ள அளவு நாடாவை (tape measure) எடுத்து, “பிளேயின்” என்று கூப்பிட்டார்.

நான் சகோ, எட்டியிடம், “அந்த சிறு கையை கவனியுங்கள்” என்றேன். அது பில்லி பாலின் சிறு கை கொம்பின் அருகில் அளவு நாடாவை பிடித்திருப்பது போல் எனக்கு தோன்றினது. நான், “அந்த சிறு கையை கவனியுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு சகோ. எட்டியை விளையாட்டாகக் குத்தினேன். நாங்கள் பின்னால் காலடி வைத்தோம். அவன் அளவு நாடாவை இப்படி பிடித்த போது, அது சரியாக நாற்பத்திரண்டு அங்குலமாக இருந்தது. பாருங்கள், சரியாக. இயேசு ஒரு போதும் தவறுவதில்லை. அந்த வார்த்தை தேவனிடத்திலிருந்து வரும் வரைக்கும், அது தவறவே முடியாது.

அவருடைய வார்த்தையை நிரூபித்தல், ஆகஸ்டு 15, 1964, பத்தி எண் 11-43

★★★★★

சகோ.பிரன்ஹாமின் உறவினர் வியாதிப்படுக்கையிலிருந்து சுகம் பெற்று எழும்புதல்

சில நாட்களுக்கு முன்பாக ஒரு நாள் இரவில், பில்லி... அல்லது எனது மருமகள் நடுநிசியில் என்னை தொலைபேசியில் கூப்பிட்டு, மருத்துவமனையில் மரித்துக்கொண்டிருக்கிற நிலையில் எனது உறவினர் ஆண்டி ஹெர்மன் என்ற பெயருள்ளவர் இருக்கிறார் என்று கூறினார். நான் போய் அவரைப் பார்த்தேன். அவருக்கு மிக அதிகமாக மயக்க மருந்து கொடுத்திருந்ததால், அவர் ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருந்தார், எனவே என்னால் அவருடன் பேச முடிய வில்லை. அடுத்த நாள் காலையில்... நான் அவரிடம் பேச இயலுகிற வரையிலும் அவரை உயிரோடு வைத்திருக்கும்படி நான் தேவனிடம்

வேண்டினேன். “அட்,” அவர் ஒரு நல்ல மனிதர், ஆனால் அவர் ஒரு கிறிஸ்தவர் அல்ல. அவர் எனது அங்கிள் அல்ல, ஆனால் எனது உறவினர் ஒருத்தியை அவர் விவாகம் செய்திருந்தார்.

அப்பொழுது அங்கே நின்று கொண்டிருந்த ஹாட்டி அதை அவர்கள், “பில்லி, இவர் தன்னுடைய இந்த எண்பது வருட வாழ்க்கை முழுவதும் தேவனை சேவிக்கவில்லை. சில வாரங்களுக்கு முன்பாக வீட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்து...” அவர் எண்பது வயதுள்ளவர். இயல்பாகவே அவர் அதிகமாக உடல் உழைப்புச் செய்வதில்லை.

அவர் அந்த அம்மாளை அழைத்து, “ஹாட்டி, உனக்கு ஒரு காரியம் தெரியுமா? சில நிமிடங்களுக்கு முன்பாக கிறிஸ்து எனக்கு முன்பாக வந்தார்” என்றார்.

அவள் அவரை நோக்கிப் பார்த்து, “என்ன விஷயம்” என்று கேட்டாள்.

அவர் கூறினார், “இல்லை அவர் இங்கே எனக்கு நேர் முன்பாக நின்று, ஒரு காரியத்தை என்னிடம் அவர் கூறினார்.”

“அவர் என்ன கூறினார்” என்று கேட்டாள்.

“நீர் நினைக்கிறதைவிட நேரம் பிந்திவிட்டது” என்று.

அப்போதிலிருந்து சில வாரங்களுக்குப் பிறகு, இரண்டு மூன்று வாரங்களுக்குப் பின்பு அவருக்கு “ஸ்ட்ரோக்” ஏற்பட்டு, பக்கவாதம் வந்து மருத்துவமனையில் மரிக்கிற நிலையில் கிடந்தார். அதை ஹாட்டியிடம், “நீர் என்னையோ அல்லது வேறு யாரையுமோ, இப்பொழுது அவர் வந்தெட்டியிருக்கும் இந்த நிலையில், அவரது இருதயத்தை சரியான நிலைக்கு உட்படுத்துவதற்காக, அழைக்காமலிருந்ததற்காக நீங்கள் வெட்கப்பட வேண்டும்” என்று நான் கூறினேன்.

அடுத்த நாள் காலையில் நான் கர்த்தரிடம் வேண்டினேன். அப்பொழுது நான்... அவரால் என்னோடு பேச முடியவில்லை. எனவே நான் அவரிடம், “அங்கிள் ஆண்டி அவர்களே, நான் பேசுவது உங்களுக்குக் கேட்கிறதா?” என்று கேட்டேன். அப்பொழுது அவர் தன் தலையை சிறிதளவு அசைத்தார். தன் தாடையையும் அசைத்தார்.

நான் அவருக்காக ஜெபித்து, அவர் தன்னுடைய பாவங்களை தேவனுக்கு முன்பாக அறிக்கையிடும் படி செய்தேன். நான் அவருக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுக்க விரும்பினேன்; அத்தை ஹாட்டியும் அவர் ஞானஸ்நானம் பண்ணப்பட விரும்பினார்கள்.

பிறகு நான் ஹாலுக்குச் சென்று, அங்கே சுற்று வட்டாரத்தில் வாழ்ந்து வந்த ஒரு இளம்பெண்ணை சந்திக்கச் சென்றேன். அவர்கள் அவளை மனநோய் மருத்துவ நிலையத்திற்கு அனுப்புவதற்காக இருந்தார்கள். கர்த்தர் அப்பெண்மணிக்கு ஒரு பெரிய காரியத்தைச் செய்தார். அதினால் அவள் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தாள்.

பிறகு, சாலையிலே, கருப்பு நிறத்தவரான ஒரு சகோதரியைச் சந்தித்தேன். அவள், “நீங்கள் சகோதரன் பிரான்ஹாம் அல்லவா?” என்றாள்.

“நான்தான்” என்றேன் நான்.

“உங்களுக்கு என்னை நினைவிருக்கிறதா? நான் தான் திருமதி. ட்ரை” என்று கூறினாள்.

நான், “ஆம், ஞாபகமிருக்கிறது என்று எண்ணுகிறேன். பீட்டரையையும் மற்றோரையும், ஆம் உங்களையும் ஞாபகமிருக்கிறது” என்றேன். அவள் அறையினுள் எட்டிப் பார்த்தாள். அவள் ஏன் அதைக் கூறினாள் என்று நான் வியந்து கொண்டிருந்தேன். அங்கே அங்கிள் ஆண்டி தன் வியாதிப் படுக்கையில் இருந்து குணமடைந்து எழுந்திருந்தார். அவர் தன் கை கால்களை எவரையுமே போல் இயல்பாக அசைத்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த வியாதிப்படுக்கையை விட்டு நீங்கியிருந்து, அங்கிருந்து போய்விட அவர் விரும்பினார். இப்பொழுது அவரும் அவருடைய மனைவியும், கர்த்தராகிய இயேசுவின் நாமத்தினாலே ஞானஸ்நானம் பெற்றுக் கொள்ள வரப்போகிறார்கள்.

தானியேலின் எழுபது வாரங்கள், ஆகஸ்ட் 6, 1961, பத்தி எண்

32-36

சகோ.பிரன்ஹாம் தம்முடைய பேரப்பிள்ளைகளின் பிறப்பைக் குறித்து தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தல்

குழந்தைகளை பிரதிஷ்டை செய்வதைக் குறித்து, என்னுடைய சிறிய பேரப்பிள்ளையையும் இக்கூட்டத்தில் பிரதிஷ்டை செய்ய வேண்டி இருந்தது. சிறிய டேவிட் (David) ஐ பிரதிஷ்டை செய்ய எனக்கு நேரமில்லை. நான் இப்பொழுது இரண்டாவது முறையாக தாத்தாவாக இருக்கிறேன். மிஸ்டர் மே (Mr. May) இந்த இரவு இங்கிருப்பாரானால், நான் வெகு விரைவில் உபயோகப்படுத்த வேண்டும் போல் அவர் எனக்கு ஒரு பிரம்பு கைத்தடியை கொடுத்தார். ஆகவே...

நான் பில்லியை பார்த்து, “நீங்கள் பலுகிப் பெருகி, பூமியை நிரப்புங்கள் என்று வேதம் கூறியிருப்பது உண்மை தான். ஆனால் முழு பாரமும் உன்மீது வைக்கப்படவில்லை” என்று கூறினேன். இந்தப் பேரப்பிள்ளைகள் வேகமாக தோன்றுகிறார்கள்.

என்னுடைய மருமகள் முதலில் மலடியாக இருந்தாள். அவளுக்கு பிள்ளைகள் இருந்திருக்க முடியாது. ஒரு நாள் கூட்டத்தை விட்டு செல்லும்போது, “லாய்ஸ், நீ ஒரு குமாரனைப் பிறப்பாய். கர்த்தர் உன்னை ஆசீர்வதித்திருக்கிறார். உன்னுடைய பெண்மைக்குரிய குறைவு நீங்கி விட்டது.” என்று கர்த்தர் என்னிடம் கூறினார். ஒன்பது மாதங்கள் கழித்து சிறிய பால் பிறந்தான்.

இந்தக் குழந்தை பிறப்பதற்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன், ஒரு, ஒருநாள் காலை, காலை உணவை மேஜையில் அருந்திக் கொண்டிருந்தேன். லாய்சும், பில்லியும் மேஜையில் எனக்கு முன்பாக உட்கார்ந்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது லாய்ஸ் ஒரு குழந்தையை இளஞ்சிவப்பு அல்லது நீல நிற கம்பளியால் சுற்றியிருக்கும் ஒரு சிறு குழந்தைக்கு பால் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதை நான் கண்டேன். பில்லி ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்துக் கொண்டு சிறிய பால் (Paul) க்கு உணவு ஊட்டிக் கொண்டிருந்தான். நான் பில்லியைப் பார்த்து, “பில்லி, நீல நிற கம்பளியினால் சுற்றப்பட்டிருக்கும் ஒரு குழந்தைக்கு லாய்ஸ்

பால் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதை இப்பொழுது தான் ஒரு தரிசனத்தில் கண்டேன்” என்றேன்.

அதற்கு அவன், “நான் வேட்டையாட போக வேண்டி இருக்கும். அதற்கு இப்பொழுதிலிருந்து இன்னும் ஒன்பது மாதங்கள் இருக்கின்றன” என்று கூறினான்.

பதினொரு மாதங்களுக்குப் பிறகு சிறிய டேவிட் பிறந்தான். நான் இன்னும் அவனை கர்த்தருக்கு பிரதிஷ்டை செய்ய முடியவில்லை. நாங்கள் மீண்டும் வரும்வரை அதை செய்ய முடியாது. ஆகவே, அது நாங்கள் எந்த நிலைமையில் இருக்கிறோம் என்பதை நீங்கள் அறிந்துக் கொள்ள செய்கிறது.

யார் இந்த மெல்கிசேதேக்கு?, பிப்ரவரி 21, 1965, பத்தி எண் 14-16

★★★★★

மார்லின் மன்றோவின் மரணத்தைக் குறித்த தரிசனம் நிறைவேறுதல்

சில வாரங்களுக்கு முன்பு நான் மலைக்குச் சென்றிருந்தேன். நான் வீடு திரும்பும்போது நாங்கள் (நானும் என் குடும்பமும்) சிறிது இளைப்பாற அங்கு சென்றிருந்தோம். கர்த்தருக்கு சித்தமானால், அடுத்த வாரம் மீண்டும் அங்கு செல்வோம். அங்கு ஒரு இரவு நான் தரிசனம் கண்டேன். அந்த தரிசனத்தில் ஒரு அழகான பெண் ஓடுவதைக் கண்டேன். அவள் கையை இங்கு வைத்திருந்தாள். அவள் விழுந்து மரித்துப் போனாள். கர்த்தருடைய தூதன் என்னிடம், “இதை குறித்து நீ கேள்விப்படும்போது, அவள் தற்கொலை செய்து கொண்டதாக அவர்கள் கூறுவார்கள். ஆனால் அவள் மாரடைப்பினால் இறந்தாள். இப்பொழுது ஏறக்குறைய 4.00 மணி. நீ 4 மணி என்று சொல்” என்று சொல்லி, என்னை விட்டுப் போய்விட்டார்.

அந்த மாட்டு முகாமில் தங்கியிருந்த என் குடும்பத்தை (மாடு மேய்ப்பவர் தங்குமிடம், அங்கு தான் நாங்கள் புல்மேயும் மாடுகளை வளைத்து ஓட்டிக் கொண்டு வருவது வழக்கம்) நான் அப்பொழுது

எழுப்பவில்லை. அவர்கள் காலை வரைக்கும் உறங்கும்படி விட்டு விட்டு, அன்று காலை அவர்களிடம், “ஒரு அழகான பெண், மிகக் கவர்ச்சியுள்ளவள் மாரடைப்பினால் இறந்து விடுவாள்” என்றேன். இரண்டு நாட்கள் கழித்து நாங்கள் சாலையில் சென்று கொண்டிருந்த போது, வானொலியில், குமாரி (அவள் பெயர் எனக்கு ஞாபகம் வரவில்லை) மன்றோ, திருமதி மன்றோ. அது அவள் நடிப்புக்காக வைத்துக் கொண்ட புனைப்பெயர் (stage name) வேறெதோ ஒன்று. அவள் இறந்து போனாள். அவள் தற்கொலை செய்து கொண்டதாக அவர்கள் கூறினர்.

நான் எவ்வளவு கூறினாலும் உபயோகமிராது. அவர்கள் அப்பொழுதும் அவள் தற்கொலை செய்து கொண்டதாகத் தான் கூறுவார்கள். ஆனால் அந்த பெண் தற்கொலை செய்து கொள்ள வில்லை. அவள் மாரடைப்பால் இறந்து போனாள். நீங்கள் கவனித் திருப்பீர்களானால், அவள் கை - தொலைபேசியின் அருகில் செல்ல முயன்றாள். தொலைபேசி அவள் கையிலிருந்தது. அவளுக்கு மாரடைப்பு ஏற்பட்டது. தூக்க மாத்திரைகள் அங்கிருந்ததாக அவர்கள் கூறினர். அவள் அந்த மாத்திரைகளை ஒரு மாத காலமாக (பாருங்கள்) அல்லது அதற்கும் அதிகமாக உட்கொண்டு வந்திருக்கிறாள். அவள் மாரடைப்பினால் இறந்து போனாள். 4 மணி அடிக்க நான்கு அல்லது ஐந்து வினாடிகளுக்கு முன்பு அவள் இறந்து போனாள்.

அவளுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை ஒரு பத்திரிக்கையில் படித்தேன். அவள் எப்படி... அவள் முறை தவறிப் பிறந்தவள். அவள் தன் ஜீவனுக்காக பாத்திரங்களைக் கழுவினாள். அவளுடைய தாய் பைத்தியக்காரக் விடுதியில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தாள். அவள் ஆவல் கொண்டாள் (அவள் உலகிலேயே மிகச் சிறந்த உடலமைப்பை கொண்டிருந்தவள் என்று நினைக்கிறேன்) - பணத்தால் விலைக்கு வாங்க முடியாத ஏதோ ஒன்றைப் பெற அவள் விழைந்தாள். “ஓ, அவளை நான் சந்தித்திருந்தால் நலமாயிருக்கும். அவளுடைய தேவை என்னவென்று எனக்குத் தெரியும்” என்று எண்ணினேன். பார்த்தீர்களா?

ஒருக்கால் புகழ் பெற்ற, சிறந்த சபைகளின் அங்கத்தினர்கள் - எல்லா பளிங்கும் பகட்டும் கொண்ட ஹாலிவுட்... அவர்கள் அப்படிப்

பட்டவர்களைக் கண்டுள்ளனர்... அவளைக் காட்டிலும் வித்தியாசமான வாழ்க்கை சபை அங்கத்தினர்கள் வாழ்வில்லை என்பதை அவள் கண்டாள். உங்கள் வாழ்க்கை மற்றவர்களில் பாதிப்பை உண்டாக்க வேண்டும். இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலின் வல்லமை ஜனங்களிடையே காணப்பட்ட, மற்றவர்கள் கிறிஸ்துவை தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஏதோ ஒரு விக்ரகமாக காணாமல், அவர் பரிசுத்த ஆவியின் ரூபத்தில் இருக்கின்ற ஜீவிக்கின்ற ஒன்றாக அவர், மனத்திருப்தியையும், சந்தோஷத்தையும் அளிக்கிறார் என்பதை அவர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். ஓ, அந்த இளம் பெண் இவ்வுலகத்தை விட்டுப் போவதற்கு முன் நாம் மாத்திரம் அவளை சந்தித்திருந்தால்!

வேறொருவரால் விளையும் பாதிப்பு, அக்டோபர் 13, 1962, பத்தி
எண் 52-56

★★★★★

ஒரு மனிதன் புற்று நோயிலிருந்து சுகமடைதல்

அன்றிரவு நான் ஒரு இடத்துக்கு அழைக்கப்பட்டேன். ஒரு வாலிபன். நீங்கள் சூப்பர் மார்கெட் என்றழைக்கும் இடத்தில் நான் அவனிடம் பேசினேன். அநேக வருடங்களுக்கு முன்பாக அந்த மனிதனிடம் நான் பேசியிருக்கிறேன். அவன் ஒரு குடிகாரனாக மாறியிருந்தான். அவன் ஒரு நல்ல மனிதன்தான், ஆனால் பாவியாயிருந்தான். அவனுடைய தாய்தான் என்னை அழைத்திருந்தார்கள், அவர்கள் பலதடவை மருத்துவருக்காக தொடர்பு கொண்டு பின்பு என்னிடம் தொடர்பு கொண்டார்கள். அவர்கள் பில்லியைக் கூப்பிட்டார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன்... நான் அந்த அழைப்பைப் பெற்றபோது, உண்மையாகவே நான் கூறுகிறேன், இந்த வாலிபனிடத்திற்கு நான் வந்து சேர ஏற்பட்ட போராட்டம் போல் என் ஜீவியத்தில் எப்பொழுதும் ஏற்பட்டதில்லை.

நான் அங்கு போய்ச் சேர்ந்த பொழுதோ, அந்த பரிதாபமான வாலிபன் என்னை நினைவுப்படுத்திக்கொள்ளும் சூழ்நிலைக்கு அப்பாலிருந்தான். அங்கே அவன் சுயநினைவின்றி படுத்திருந்தான். 51

வயது நிரம்பியிருக்கும் அவனுடைய தகப்பனார் தன் மகனை தோளில் தட்டி, “என் தேனே, அமர்ந்திரு” என்று கூறினார். அவன் எழுந்திருக்க முயற்சித்தான். அவனுடைய கைகள் இதைப் போன்றிருந்தன. அந்த வாலிபனின் முழு சரீரமும் அவனுடைய அவயங்கள் யாவும் புற்று நோயால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தது. அவனுடைய இரத்தத்திலும் கூட புற்றுநோய் நிறைந்து காணப்பட்டது. அவன் எழுந்துகொள்ள முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தான்.

நான் அவனுடைய கையைப் பிடித்து, “ஆட்ரோ, ஆட்ரோ நான் தான் பிரான்ஹாம்” என்று கூறினேன்.

அப்பொழுது அவனுடைய தகப்பனார், “ஆட்ரோ, சகோ. பிரான்ஹாமை உனக்குத் தெரியாதா? இதோ அவர் வந்திருக்கிறார்” என்றார்.

அதற்கு அவன், “ஆ...ஆ...ஆ...” என்று முனகினான்.

அப்பொழுது அவனுடைய தகப்பனார் என்னை பார்த்து “பில்லி, நீங்கள் சற்று தாமதமாய் வந்து விட்டீர்கள்” என்று கூறினார். அப்பொழுது நான், “ஒரு போதும் நான் தாமதமாய் வரவில்லை ஐயா, இயேசு இங்கிருக்கிறார்; இதற்காக நான் போராட வேண்டியிருந்தது” என்று கூறினேன்.

அங்கு அநேக பாவிகளான வாலிபர்களும், சொந்தக் காரர்களும் நின்று கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது நான், “வாலிபர்களே கவனியுங்கள். உங்களை ஆயத்தம் செய்து கொள்ளுங்கள். ஏனெனில் இந்த நிலைக்கு நீங்களும் ஒரு நாள் வரவேண்டியிருக்கும். பாருங்கள்? ஒரு வேளை இப்படிப்பட்ட புற்றுநோயின் மூலமாக, அல்லது மாறாக ஒரு வேளை நீங்கள் சாலையிலே விபத்தினால் இரத்தம் சிந்தி மரிக்கத்தக்கதாக இந்நிலைமைக்கு வரவேண்டியிருக்கும். நீங்கள் இந்நிலைக்கு வந்தாக வேண்டும்,” என்று கூறினேன். நாங்கள் அவர்களிடத்தில் பேசினோம்.

நான் அங்கு சற்று நேரம் ஆவியானவர் எதைச் செய்ய சொல்வார் என்று கவனித்துக் காத்திருந்தேன். நடந்த முதல் சம்பவம், எனக்கு ஒரு அசைவு ஏற்பட்டு, “உன் கைகளை அவன் மேல் வை” என்ற சத்தம் கேட்டது.

அப்பொழுது நான், அங்கு நடந்து சென்று, “நீங்களெல்லாரும் தலை வணங்குங்கள்” என்று கூறினேன். அவர்களெல்லாரும் அவ்விதமே செய்தார்கள். இரண்டு மூன்று வாலிபர் அங்கிருந்தனர்.

நான் என் கைகளை அவன் மேல் வைத்து, “தேவனாகிய கர்த்தாவே, தான் என்ன செய்யப் போகிறான் என்பதை அறியும் படிக்கு இந்த வாலிபனுக்கு சுயநினைவைத் தந்தருளும். ஏனெனில் இவன் இக்காரியத்தை சந்திக்க வேண்டியவனாயிருக்கிறான். பிசாசா னவன் இவனைக் கட்டி வைத்திருக்கிறான். மரணம் நேரத்தக்கதாக இவன் குடித்திருக்கிறான். இதோ இந்நிலைமையில் நீர் இவன் மேல் கிருபையாயிருக்கும்படி இவனுக்காக வேண்டிக்கொள்கிறேன்” என்று ஜெபித்தேன். நான் அவனுக்காக ஜெபித்த பின்பு, அடுத்த நாள் காலையில், அவன் உட்கார்ந்தவனாய் தன் தகப்பனோடு பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

ஓர் பரிபூரண மனிதனின் வளர்ச்சி, அக்டோபர் 14, 1962 காலை,
பத்தி எண் 422-430

★★★★★

ஒரு பையன் கீல்வாத ஜ்வரத்திலிருந்து சுகமடைதல்

சில நாட்களுக்கு முன்பு, நான் இப்பொழுது தங்கியிருக்கும் அரிசோனா (Arisona) பட்டினத்தில் இருந்தபோது, ஒரு சிறு பையன் கீல்வாத ஜ்வரத்தினால் (Rheumatic fever) அவதியுறுகிறான் என்றும், அது அவனுடைய இருதயத்தைப் பாதித்துள்ளது என்றும் எனக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. அவனுடைய பெற்றோர் எனது ஆப்த நண்பர்கள். அவர் நம் சபையில் ஒரு மூப்பராக இருக்கிறார். சகோ. காலின்ஸ் (Bro. Collins). அவர் சிறிய பையன், மிக்கி (Mikie) (அவன் ஜோவின் விளையாட்டுத்தோழன்) இருதய கீல் வாத ஜ்வரத்தினால் அவதியுற்றான். வைத்தியர்கள் அவனை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்து, அவன் படுக்கையிலேயே படுத்திருக்க வேண்டுமென்றும், தண்ணீர் குடிப்பதற்குங் கூட அவன் எழுந்திருக்கக் கூடாதென்றும், ஒரு வைக்கோல் குழாய் (Straw) வழியாய் அவன் தண்ணீர் குடிக்க வேண்டுமென்றும்

பெற்றோருக்கு உத்தரவிட்டிருந்தனர். அவனுடைய நிலைமை அவ்வளவு மோசமாயிருந்தது. அவன் பெற்றோர் நம் கூடாரத்திற்கு வரும் விசுவாசிகள்.

சில நாட்களுக்கு முன்னர், ஞாயிறன்று சுகமளிக்கும் ஆராதனை ஒன்று நடத்தப்போவதாக உங்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் உங்கள் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்க வேண்டுமெனக் கருதி சுகமளிக்கும் ஆராதனை நடத்த வேண்டாமென்று நாங்கள் முடிவு செய்தோம்.

ஆனால் ஒரு சிறு விஷயத்தை மாத்திரம் என் இருதயத் துக்குள் நான் வைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அந்தப் பையனின் பெற்றோர் என்னிடம் வந்து, அவனை கூடார அறைக்குள் கொண்டு வரலாமா என்று கேட்டனர். அவன் அங்கு கொண்டு வரப்பட்ட போது அவன் சுகமடைந்து விட்டதாக பரிசுத்த ஆவியானவர் அறிவித்தார்.

ஆகவே, பரிசுத்த ஆவியானவர் கூறியதை பெற்றோர் விசுவாசித்து, சிறுவனை பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பினார்கள்.

வைத்தியர் அதை அறிந்தார். அது அவருக்கு அதிருப்தியை உண்டாக்கியது. அவர் தாயாரிடம், சிறுவன் படுக்கையிலிருக்க வேண்டுமென்று மறுபடியும் கூறினார். அந்த அம்மாள் வைத்தியரிடம் நடந்ததை விவரமாகக் கூறினாள். அந்த வைத்தியர் ஏழாம் நாள் ஆசரிப்பு ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று நினைக்கிறேன். அவர் தாயாரிடம், 'சிறுவனை நான் பரிசோதித்தாவது பார்க்கட்டும்' என்றார்.

அவளும் 'மிக நல்லது' என்று கூறினாள்.

அந்த இருதய கீல்வாத ஜூரம் எங்குள்ளது என்று பரிசோதிக்க அவனை இரத்த பரிசோதனைக்காகக் கொண்டு சென்றனர். வைத்தியர் மிகவும் அதிசயமுற்றார் என்று நான் அறிகிறேன். என்ன செய்வதென்றே அவருக்குத் தெரியவில்லை. அந்தச் சிறு பையன் முற்றிலும் குணமடைந்து விட்டான். ஒன்றும்...?... காணப் படவில்லை.

இப்பொழுது சகோதரன் காலின்ஸ், சகோதரி காலின்ஸ் இங்கு உள்ளனரா? நான் ஒருவேளை அதை தவறாகக் கூறியிருக்கலாம். நான்

விரும்புவது... சகோதரி காலின்ஸ், அது சரியா? ஆம். சரி, ஆம். அதோ, அந்த ஏழு வயது சிறுவனான மிக்கி காலின்ஸ்,

மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு அது இந்த அறையில் சம்பவித்தது. ஓ! அவர்கள்... அந்த அறையில் மனிதரைத் தவிர வேறு யாராவது இருக்கவேண்டும். அவர்தான் தம் வார்த்தையை கௌரவிக்க அங்கு வரும் மகத்தான வல்லமையுள்ள யெகோவா. அது சரி. இந்த சாட்சியைக் கேட்டதற்காக நான் நன்றியுள்ளவனாயிருக்கிறேன். பாருங்கள்?

நான் மாத்திரமல்ல, நீங்கள் எல்லோருமே நன்றியுள்ளவர்களாயிருக்கிறீர்கள். ஏனெனில், அது உங்கள் சிறுவனாயிருந்தால் என்ன, அல்லது என்னுடைய சிறுவனாய் இருந்தால் என்ன?

ஐந்தாம் முத்திரை, மார்ச்சு, 22, 1963, பத்தி எண் 10-18

★★★★★

சகோ.பிரன்ஹாம் புயலுக்கு கட்டளையிட்டவுடன் அது மறைந்து போதல்

நான் கொலராடோவின் மலையின்மேல் இருந்தபோது, அங்கு உலர்ந்திருந்தது. வேட்டை பொருள் சொற்பமாக இருந்தது. சகோதரன் வீலரை கர்த்தர் ஆசீர்வதித்து ஒரு நல்ல பரிசு அளித்தார். அதுவே அவர் முதன் முறையாக காட்டில் வேட்டையாடுவது. கர்த்தர் அவரை ஆசீர்வதித்தார். அதன் பின்பு நானும் இருபது ஆண்டுகாலமாக எதிர்பார்த்திருந்த ஒரு பெரிய பரிசை சுட்டேன். வெகுகாலமாக நானும் சகோதரன் பாங்க்ஸும் அதை பின்தொடர்ந்து வந்தோம். என்னுடைய துப்பாக்கியை உஷ்ணப்பிரதேசத்தில் உபயோகித்து விட்டு, குளிர் பிரதேசத்திற்குக் கொண்டு வரும்போது அதன் கண்ணாடி சற்று பெரிதாகி விடுகின்றது. அதன் விளைவாக, குறி சில அங்குலங்கள் தவறிப்போய், மரங்களின் நடுவே இருந்த அந்த மிருகத்தின் மேல், படக்கூடாத இடத்தில் குண்டு பட்டுவிட்டது. அது சற்று கீழே பாய்ந்திருக்குமானால், ஒரு நொடியில் எவ்வித வலியுமின்றி அந்த

மிருகத்தைக் கொன்றிருக்கும். அது சற்று உயரப் பாய்ந்ததால், மிருகம் குதித்துக் கீழே விழுந்தது.

பில்லி அப்பொழுது என்னுடன் இருந்தான். “அந்த குண்டு அதைக் கொன்று விட்டது” என்றான் அவன். நானும் அப்படித் தான் நினைத்தேன். ஆனால் நாங்கள் அங்கு சென்றபோது, அதைக் காணோம். பில்லி, “நீங்கள் மரத்தை தான் சுட்டிருக்கிறீர்கள்” என்றான். அப்பொழுது ஒரு எச்சரிக்கை சிக்னல் (Warning Signal) கொடுக்கப் பட்டது. நாங்கள் இருந்த இடத்திற்கு சற்று உயரத்தில் ஏறக்குறைய நூறு பேர் இருந்தனர். சகோதரன் பாமரும் மற்றவர்களும் அதற்கு சாட்சிகள். சகோதரன் ஈவான்ஸ் அங்கிருந்தார். சகோதரன் வெல்ஷ் ஈவான்ஸும் அவருடைய மகன் ரானியும் (சற்று முன்பு அவனை நான் கூட்டத்தில் கூப்பிட்டேன்) ‘பசு பாளையம்’ (Cow Camp) என்று அழைக்கும் இடத்திற்கு அநேகர் சென்றிருந்தனர். அங்கு மாடு மேய்ப்பவர்கள் தங்கி, சவாரி செய்து, தங்கள் மாடுகளை ஒருபுறம் ஒதுக்கி வைப்பார்கள். நான் கூட முன்பு அப்பாளையத்தில் தங்கி யிருந்து, மாடுகளை ஓட்டி, ஒருபுறம் ஒதுக்கி வைப்பதுண்டு.

அங்கு ஏறக்குறைய நூறுபேர் இருந்தனர். அங்கு ‘பனிப்புயல்’ (Blizzard) உண்டாகும் என்று அறிவிக்கப்பட்டு ‘எச்சரிக்கை சிக்னல்’ கொடுக்கப்பட்டதால், அங்கிருந்து உடனே புறப்பட்டுச் சென்று விட வேண்டுமென்று எல்லோருக்கும் தெரியும். எனவே, சகோதரன் பாமரும் மற்றவர்களும் உடனே புறப்பட்டு சென்று விட்டனர். ஏனெனில் அவர்கள் கார் மூவகை வேகத்தில் மாத்திரம் செல்லக் கூடியது (three speed transmission) அவர்கள் உடனே புறப்பட்டுச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. வானிலை மோசமானால், வாரக்கணக்காக அங்கேயே தங்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு விடும். ‘பனிப்புயல் வரப்போகின்றது’ என்று வானொலியும் அறிவிக்கின்றன என்று சொல்லி, எங்களுக்கு மேலே இருந்தவர்களும், சுற்றிலும் இருந்தவர்களும் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்றுவிட்டனர். அங்கிருந்து புறப்பட்டு சென்று விட வேண்டும் என்று அவர்கள் அறிந்திருந்தனர்.

ஆனால் என்னுடன் கூட இருந்த மற்ற சகோதரருக்கு, மானைச் சுடுவதற்கு இரண்டு அனுமதிச் சீட்டுகள் இருந்தன. அவர்களுக்கு சென்றுவிட விருப்பமில்லை, சரி, அப்படியானால் நாம்

தங்கலாம் என்று அவர்களிடம் சொன்னேன். ஆனால் ஆறு நாட்களுக்குப் பிறகு ஒரு கூட்டம் டீசானில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. அதற்கு நான் போக வேண்டும்.

எனக்கு விவாகமாகி இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளாகின்றன. இருபது ஆண்டுகளாக, ஒவ்வொரு விவாக நாளன்றும், நான் மலைக்குச் சென்றிருக்கிறேன். அங்கு ஒரு சிறிய ஸ்தலம் உள்ளது. நான் அங்கு சென்று ஜெபிப்பதுண்டு. என் மனைவியை நான் ஏற்றுக் கொண்ட ஸ்தலம் அதுவே.

என் தேன் நிலவன்று, வேட்டைப் பயணம் செல்ல என்னிடம் பணமில்லை. என் மனைவியை தேன் நிலவுக்காக வேட்டைக்கு கூட்டிச் சென்றேன். அங்கிருந்த ஓரிடத்தையடைய, சுற்றிலுமுள்ள மரங்களைக் காலிசெய்ய என் மனைவிக்கு உதவி செய்தேன். அதன் விளைவாக ஒரு சிறு இடம் எனக்கு அங்கு கிடைத்தது. அங்கு தான் எங்கள் தேன்நிலவை கழித்தோம். ஒவ்வொரு விவாக நாளன்றும், அந்த இடத்திற்கு நான் செல்லும் போது, என் மனைவியை நினைவுகூருவேன். அக்டோபர் 23ம் தேதியன்று அந்த சீசன் (Season) தொடங்கும். இருபது ஆண்டுகளாக என் விவாக நாளை என் வீட்டில் கழித்ததில்லை; அந்த இடத்தில் தான் கழித்திருக்கிறேன்.

அன்று என் விவாக நாளாக இருந்தது. சகோதரன் மான்... நான் அவர்களிடம், "நீங்கள் இங்கு இருக்க விரும்பினால் ஒரு மாதம் இங்கு தங்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டுவிடும்" என்றேன். ஏனெனில் ஒரே இரவில் இருபது அடி உயரத்திற்குப் பனி பெய்வதை, பனிப்புயலின் போது நான் கண்டிருக்கிறேன். அங்கு ஓரிடம் உலர்ந்து காணப்படும். ஆனால் அடுத்த நாள் காலைக்குள், அங்கு தங்கு வதற்கென அடிக்கப்பட்ட கூடாரத்தின் உச்சிவரை, பனிபெய்திருக்கும். பனி உருகும் வரை அங்கேயே தங்க வேண்டி நேரிடும். அந்த இடம் காட்டில் பதினைந்து அல்லது இருபது மைல் உள்ளே இருக்கும். ஆனால் ஆபத்தான நிலை ஏற்படுமானால், அவர்கள் ஹெலிகாப்டரை அனுப்பி உங்களைக் காப்பாற்றுவார்கள். சாதாரணமாக பனியினால் யாரும் மடிந்து போவதில்லை. பனி உருகும் வரை அவர்கள் காத்திருக்க வேண்டும்.

பனிப்புயலைக் குறித்த முன்னறிவிப்பைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், நாங்கள் தரையில் அமர்ந்தோம். நான், “ஒரு தீர்மானத்துக்கு வாருங்கள். இங்கு நீங்கள் தங்க விரும்பினால், நானும் உங்களுடன் தங்குவேன், நான் மனைவியைத் தொலைபேசியில் கூப்பிட்டு, அவளுக்கு விவாக நாள் வாழ்த்து கூறிவிடுவேன். இங்கு நாம் தங்க வேண்டுமானால் திண்பண்டம் வாங்கவேண்டும்” என்றேன். எங்களிடம் இருந்த ரொட்டி தீர்ந்துவிட்டது. ‘பான்கேக்’ (pancake) திண்பண்டத்தை நான் கண்ணால் காணக்கூட விரும்பவில்லை. ஏனெனில் கனடாவில் இருபத்தொன்று நாட்களாக அதையே தின்றதால், சலித்துப் போய்விட்டது, எனவே நான் ரொட்டி வாங்கவேண்டுமென்று விரும்பினேன்.

அவர்கள் தங்கலாமென்று தீர்மானித்தனர். சகோதரன் மானும் நானும் கீழே சென்று மளிகை சாமான்கள் வாங்கினோம். நான் மனைவியைத் தொலைபேசியில் கூப்பிட்டபோது, யாரும் பேச வில்லை... மளிகை சாமான்கள் வாங்கி அதைக் கட்ட ஒரு மணி நேரம் பிடித்தது. அதுவரை நான் காத்திருந்து, மீண்டும் என் மனைவியைத் தொலைபேசியில் கூப்பிட்டேன். அப்பொழுதும் என் மனைவி பேசவில்லை, நான் சகோதரி ஈவான்னை தொலைபேசியில் கூப்பிட்டேன். அவர்கள் இப்பொழுது இங்கிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆம், சகோதரன், சகோதரி ஈவான்ஸ் இருவரும் இங்குள்ளனர்.

நான் சகோதரி ஈவான்னை தொலைபேசியில் கூப்பிட்டேன். அவர்கள், “நான் சகோதரி பிரான்ஹாமைத் தொலைபேசியில் கூப்பிட்டு, உங்கள் சார்பாக விவாக நாள் வாழ்த்து தெரிவித்து விடுகிறேன்” என்றார்கள். என் மனைவி அப்பொழுது குழந்தை களுக்கு மளிகை சாமான்கள் வாங்க கடைக்குச் சென்றிருந்தாள்.

நாங்கள் திரும்பி மலைக்கு வந்தோம். அடுத்த நாள் காலையில் வானத்தில் மேகங்கள் மாத்திரமேயிருந்தன. மழை காலத்தில் மழை பெய்யாததால் எல்லாமே உலர்ந்து கிடந்தது. உலர்ந்த நிலையின் காரணமாக, வேட்டை சீசனை அவர்கள் இன்னும் சில நாட்கள் நீடித்து வைக்கவேண்டியிருந்தது.

அன்று காலை நான் சகோதரரிடம், “முதல் துளி மழை, அல்லது முதல் பனி, அல்லது கல் மழை (Sleet), எது விழுந்தாலும், உங்களால் கூடுமானவரை துரிதமாக முகாமிற்குச் சென்று விடுங்கள். ஏனெனில் பதினைந்தே நிமிடங்களில் உங்கள் கைகளையும் கூட நீங்கள் காணமுடியாத அளவிற்குப் பனிபெய்துவிடும். பாருங்கள்? அது சுழன்று சுழன்று அடிக்கும். தேசத்தைப் பற்றி எவ்வளவு நன்றாக நீங்கள் அறிந்திருந்த போதிலும் திசைகெட்டு விடுவீர்கள். எனவே, முகாமிலேயே தங்கியிருங்கள். இல்லையேல், மடிந்து போவீர்கள், ஏனெனில் சில நேரங்களில் கல்மழை வேகமாகப் பெய்து காற்றடிக்கும் போது, உங்களால் மூச்சுவிடவும் முடியாது. அங்கேயே நீங்கள் இறந்து போக நேரிடும். எனவே கல்மழை பெய்யத் தொடங்கினவுடனே, உங்களால் முடிந்தவரை, எங்கிருந்தாலும் துரிதமாக முகாமிற்குச் சென்று விடுங்கள்” என்றேன்.

“நீங்கள் மேலே சென்று கணவாயில் உட்காருங்கள். நான் இன்னும் உயரச்சென்று மலையிலிருந்து கல்லை உருட்டி, மான்களைப் பயப்படுத்தி கீழே ஓட்டி விடுகிறேன். உங்களுக்கு வேண்டிய மானை நீங்கள் சுவதற்காக தெரிந்து கொள்ளுங்கள்” என்றேன்.

எனவே நான் மேலேறிச் செல்லத் தொடங்கினேன். ‘சாடில்’ (Saddle) என்று நாங்கள் வழக்கமாக அழைக்கும் இடத்தை நான் அடைந்தேன். அந்த இடத்தைக் கடந்துதான் நாங்கள் ‘க்வேக்கர் நாப்’ (Quaker knob) என்னும் இடத்திற்குப்போக வேண்டும். அது மிகவும் உயரமுள்ள இடம் அந்த ‘சாடில்’லை நான் ஏறக்குறைய அடைந்து விட்ட தருணம், மேகங்கள் கருமையாகத் தொடங்கின. மேலே வாகனம் எதுவும், மாடு மேய்ப்பவர் எவரும் இல்லை. சில நிமிடங்களுக்குள் மழை பெய்ய தொடங்கியது. என் துப்பாக்கியை ‘கோட்’டுக்குள் மறைத்துக்கொண்டு, தூரப்பார்வை கண்ணாடி மங்காத படிக்கும், துப்பாக்கியின் குழாய் நனையாதபடியும் செய்தேன். ஒரு கரடியை சந்திக்க நேர்ந்தால், என்ன செய்வது என்று நினைத்துக் கொண்டே, தூரப்பார்வை கண்ணாடியை இப்படிப் பிடித்துக் கொண்டு, சற்று மரத்தினடியில் அமர்ந்தேன். அங்கு, “தேவனாகிய கர்த்தாவே, நீரே மகத்தான யேகோவா. உம்மை நான் நேசிக்கிறேன்” என்று சொல்லி ஜெபம் செய்தேன்.

எனக்குத் எத்தனை அனுபவங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன! சகோதரன் பாமருக்கும் மற்ற சகோதரருக்கும், கழுகு இளைப்பாறும் ஸ்தலத்தையும், அவ்விடமிருந்து அது உயர பறந்து செல்வதையும் நான் காண்பித்துக் கொடுத்தேன். அங்கு தான் இவையாவும் சம்பவித்தது. அங்கு இருப்பது என் மனத்திற்குகந்த செயலாகும். மலைகளின் மேல் ஆண்டவருடன் எத்தனையோ மகத்தான அனுபவங்களைப் பெற்றிருக்கிறேன். எனவே அங்கு சென்றால் அவரைக் காணாமலிருக்கவே முடியாது. அவர் எங்கும் இருக்கிறார்.

அங்கு அமர்ந்தேன். அப்பொழுது சிறு கல்மழை பெய்யத் தொடங்கினது. சுழல் காற்று வீசத் தொடங்கினது. நான், “எனக்கு கீழே போக நன்றாக வழி தெரிந்தால், இப்பொழுதே கீழே இறங்கி விடுவது நல்லது” என்று எண்ணினேன்.

நான் கீழே பார்த்தபோது, அடிபாகம் எதுவும் தெரியவில்லை. மேகங்கள் சுழன்று கொண்டிருப்பதையும், கல்மழை பொழிவது மாத்திரமே காணமுடிந்தது. அந்தப் பனிப்புயல் தொடங்கிவிட்டது. “பனிப்புயல் வரப்போகின்றது” என்று அநேக நாட்களாக அறிவிக்கப்பட்ட வானிலை முன்னறிவிப்பு நிறைவேறிவிட்டது.

கனடாவைச் சேர்ந்த சகோதரன் டாம் சிம்சன் இப்பொழுது இங்கிருக்கிறார். அவர் வானிலை முன்னறிவிப்பைக் கேட்டார். அந்த பாகத்திற்குச் செல்ல வேண்டாமென்று அவருக்கு அறிவுரை கூறப்பட்டது. ஏனெனில் வானிலை முன்னறிவிப்பு, “அங்கு பனிப்புயல் தோன்றும்” என்று அறிவித்தது. சகோதரன் டாம், இங்கே இருக்கிறீர்களா? இங்கு தான் அமர்ந்திருக்கிறார். பனிப்புயல் வந்து கொண்டிருந்தது. எல்லோரும் அதற்காக ஆயத்தமானார்கள்.

என் துப்பாக்கியை இப்படி என் சிகப்பு சட்டைக்குள் புகுத்திக்கொண்டு, மலையிலிருந்து கீழே இறங்கி வரத்தொடங்கினேன். ‘சாடில்’லிருந்து நான் அரை மைல்தூரம் வந்திருப்பேன். ஓ, அந்த பெரிய பனித்துளிகள் பெய்யத் தொடங்கின. காற்றும் மலையின் மேல் சுழன்று வீசியது. மலையடிவாரத்தை என்னால் காண முடிய வில்லை. எனக்கு முன்னால் இருபது அல்லது முப்பது அடி தூரமே காணமுடிந்தது. ‘ஹாக்பாக்’ (Hogback) என்று நாங்கள் அழைக்கும்

அந்த சிறிய முகடு (ridge) வரைக்கும் எப்படி வருவதென்று எனக்குத் தெரியும். அப்படியே சிறிய ஓடைக்கு (creek) வந்து, அதைப்பின் தொடர்ந்து வரவும், அது மோசமான நிலையடைந்தால் அங்கிருந்து எங்கு செல்ல வேண்டுமென்றும் எனக்குத் தெரியும்.

ஆகவே நான் கீழிறங்கி வந்தேன். பாதி வழிவந்தபோது, ஏதோ ஒன்று என்னிடம் - இப்பொழுது நான் உங்களிடம் எவ்வளவு தெளிவாக பேசுகின்றேனோ அவ்வளவு தெளிவாக - “நில்! வந்த வழியே பின்னால் போ!” என்றது.

“என்ன இவ்விதம் நினைக்கிறேன்! ஒருக்கால் அது என் சொந்த சிந்தையாயிருக்கலாம்!” என்று நினைத்துக் கொண்டேன். ஆனால் என்னால் ஒரு அடிகூட முன் எடுத்து வைக்கமுடியவில்லை.

டேவிட் அன்று காலை எனக்கு சான்ட்விச் (sandwich) செய்து கொடுத்திருந்தான். ஒரு முறை அவன் தன் தகப்பனாருக்கு வெங்காயமும் தேனும் போட்டு சான்ட்விச் ஒன்று செய்து கொடுத்தான், அதுபோன்று எனக்கும் ஒரு சான்ட்விச் ஒன்று செய்து கொடுக்க விரும்பினான் போலும்! (அது மாத்திரமே எங்களிடம் இருந்தது). பலோனி (Baloney) என்னும் உணவையும் அவன் செய்து கொடுத்து, காகிதத்தில் சுற்றிக்கொடுத்தான். அதை நான் சட்டைப் பையில் வைத்திருந்தேன். அது நனைந்துவிட்டிருந்தது. “சற்று நின்று, இதை புசித்துவிடுகிறேன். அப்பொழுது சரியாகிவிடும்” என்று நினைத்துக்கொண்டே, சான்ட்விச்சை சட்டைப் பையிலிருந்து எடுத்து தின்னத் தொடங்கினேன். அப்பொழுது சுமார் 10 மணியிருக்கும் “இதை சாப்பிட்டால் சரியாகிவிடுவேன்” என்று எண்ணியவாறு முன்னால் செல்லத் தொடங்கினேன். ஆனால் ஏதோ ஒன்று என்னிடம், “நீ வந்த இடத்திற்கே திரும்பிச் செல்” என்று கூறினது.

“அந்த புயலின் வழியாகத் திரும்பிச் செல்வதா?” என்று எண்ணினேன். இன்னும் அரைமைல் தூரம் மலையின்மேல் இருண்ட காட்டின் வழியாகச் செல்லவேண்டும். இங்கிருந்து ஆர்கன் (organ) இசைக்கருவி இருக்கும் தூரம் வரைக்கும் கூட என்னால் காண முடியவில்லை. எனக்கும் வயதாகிக் கொண்டே போகின்றது. முப்பத்து மூன்று ஆண்டு காலமாக நான் கிறிஸ்தவனாக இருந்து வந்துள்ளேன்.

ஆண்டவர் கூறுவது எவ்வளவு பைத்தியகாரத்தனமாகத் தோன்றினாலும், அதை முதலில் செய்! ஆண்டவர் சொன்னபடியே செய்!

நான் திரும்பி 'சாடில்'லுக்குச் சென்றேன், கல்மழை அதிகமாகிக் கொண்டே வந்தது. இருளும் அதிகமாகச் சூழ்ந்தது. நான் சற்று அமர்ந்து, என் சட்டையை தூரப்பார்வைக் கண்ணாடியின் மேல் போட்டேன். “நான் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறேன்?” என்று வியந்தேன். “நான் ஏன் இங்கு மறுபடியும் வரவேண்டும்?”

நான் சில நிமிடங்கள் காத்திருந்தேன். நான் எழுந்தபோது ஒரு சத்தம் மிகத்தெளிவாக என்னிடம், “நானே வானத்தையும் பூமியையும் சிருஷ்டித்தவர்! நானே காற்றையும் மழையையும் படைத்தேன்” என்றது. நான் என் தொப்பியைக் கழற்றினேன்.

“மகத்தான யேகோவாவே, அது நீர்தானா?” என்று கேட்டேன்.

அவர், “கடலின்மேல் காற்றடிக்காதபடிக்கு அதட்டியவர் நானே! அலைகள் தாழும்படி செய்தவர் நானே! வானத்தையும் பூமியையும் சிருஷ்டித்தவர் நானே! அணில்கள் தோன்ற நீ கட்டளையிட வேண்டுமென்று உன்னிடம் கூறியவர் நானல்லவா? நீ கட்டளையிட்ட மாத்திரத்தில் அவை சிருஷ்டிக்கப்பட்டதல்லவா? நானே தேவன்” என்றார்.

ஒரு சத்தம் உங்களிடம் பேசினால், அது கூறுவதை வேத வாக்கியங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். அது வேதவாக்கியங்களுடன் பொருந்தாவிட்டால், அதை விட்டுவிடுங்கள். அது எவ்வளவு தெளிவாக இருந்தாலும், அதை விட்டு அகன்று விடுங்கள்.

நான், “ஆம் ஆண்டவரே” என்றேன்.

அவர், “அந்தப் புயல் காற்றுக்குக் கட்டளையிடு. அது மறைந்து விடும்” என்றார். இந்த வேதாகமம் எனக்கு முன்பாக இருக்கிறது. எனது ஜீவனே அதில்தான் இருக்கிறது.

நான் எழுந்து, “ஆண்டவரே, உமது சத்தத்தை நான் ஒரு போதும் சந்தேகிக்க மாட்டேன்” என்று கூறிவிட்டு “மேகங்களே, பனிக்கட்டியே, மழையே, கல்மழையே! நீங்கள் வந்திருப்பது எனக்கு விருப்பமில்லை. உங்கள் இடங்களுக்குச் செல்லும்படி இயேசு

கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் கட்டளையிடுகிறேன். எங்கள் வேட்டைப் பயணம் முடிவடைந்து, சகோதரர்களை நான் பிரிந்து செல்லும்வரை, சூரியன் உடனே தோன்றி, நான்கு நாட்கள் தோன்றி, நான்கு நாட்கள் சூரிய வெளிச்சம் உண்டாக வேண்டும்” என்று கூறினேன்.

காற்று, “ஊ ஊ ஊ ஊ ஷ்” என்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. அது ‘ஊஷ்’ என்று சத்தமிட்டுக் கொண்டே சென்று, பின்னர், ‘வ்யூ, வ்யூ’ என்ற விதமாய் சப்தம் குறைந்து, முடிவில் நின்று போயிற்று.

நான் அசையாமல் நின்றேன். அங்கிருந்த என் சகோதரர்கள் என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறதென்று வியந்தனர். கல் மழையும், மழையும் நின்று போயின. மலைவழியாக காற்று சுழன்று கொண்டே வந்து, மேகங்களைத் தூக்கிச் சென்றது. அவை நாலா திசைகளிலும் சிதறிச் சென்றன. சில நிமிடங்களில் சூரிய வெளிச்சம் நன்கு பிரகாசித்தது, வெப்பமானது, நான் கூறுவது உண்மை! அது உண்மையென தேவனறிவார்.

என் தொப்பியைக் கழற்றின நிலையில் நான் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். என் மெய் சிலிர்த்தது.

நான், “சிருஷ்டி கர்த்தருடைய கரங்களில் எல்லாமே உள்ளது. அவர் என்னிடம் என்ன கூறினார்?” என்று சிந்திக்கலானேன்.

என் துப்பாக்கியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, தூரப்பார்வை கண்ணாடியை துடைத்துக்கொண்டு, மலையிலிருந்து கீழே இறங்கிச் சென்றேன். அப்பொழுது ஏதோ ஒன்று, “இந்த வனாந்தரத்தில் என்னுடன் கூட நீ ஏன் நடக்கக்கூடாது?” என்று கேட்டது.

நான், “ஆம், ஆண்டவரே, என் மனப்பூர்வமாக அப்படிச் செய்வேன். உம்முடன் கூட நடப்பதென்பது இவ்வுலகிலுள்ள எல்லாவற்றையும் விட மிகவும் மகத்துவமானது” என்றேன். எனவே, என் துப்பாக்கியைத் தோளில் தொங்க வைத்துக் கொண்டு, காட்டின் வழியாக நடந்து சென்றேன் (அங்கிருந்த மரங்களின் மேல் கோடாரி இது வரை பட்டதேயில்லை. அவை யாவும் புதிதாக வளர்ந்த மரங்கள்).

நான் அவ்விதம் நடந்து சென்று கொண்டிருந்த போது, “அந்த இடத்திற்கு சென்றால் என்ன? நேற்று எங்கள் விவாக நாள். என்

மனைவி மேடாவைச் கௌரப்படுத்தும்விதமாக, அவளைச் சிந்தனையில் கொண்டு, சில நிமிடங்கள் அந்த இடத்தில் கழிக்கலாமே' என்னும் உணர்வு உண்டானது. “அந்த இடம் வரை நான் நடந்துசென்று, எங்கள் விவாக நாளை நினைவுகூர்ந்து அந்த கறுத்த மரங்களின் மற்ற பாகத்தில் நடந்து, ‘கோரல் உச்சி’ (Corral Peak)யில் நடந்து, மற்ற வழியாக சென்று, இவ்விதமாக நடந்து சென்று, குதுகலிப்பேன்” என்று எண்ணினேன்.

அப்பொழுது நான், “பிதாவே, நீர் என்னுடன் நடந்து வருகிறீர் என்று நானறிவேன். தேவனைக் காட்டிலும் நான் கூட நடந்து செல்லக்கூடிய மகத்தானவர் வேறெவருமில்லை” என்றேன். நான் மலைகளை விட்டு கீழே இறங்கி வந்த பிறகும் சூரியவெளிச்சம் உண்டாயிருந்தது.

பெட்ரோல் நிரப்பும் ஸ்தலங்களில் நான் காரை நிறுத்தினேன். நான்கு நாட்கள் கழித்தும், அந்த பாகத்தில் மழை பெய்யவேயில்லை. “எவ்வளவு அருமையான நாள்! என்று ஒவ்வொரு நாளும்தான் எண்ணினேன். தினந்தோறும் சூரியன் பிரகாசித்தது. அது சரியா சகோதரர்களே? (சகோதரர்கள் ஆமென் என்கின்றனர் - பதிப்பாசிரியர்) பாருங்கள்? வானத்தில் சிறிதளவு மேகம்கூட இல்லை.

நான் பெட்ரோல் நிரப்பும் ஸ்தலத்தையடைந்து, அந்த ஆளிடம், “மிகவும் அருமையான நாள் அல்லவா?” என்றேன்.

“ஆம்” என்றார்.

“பயங்கர வெப்பமான நாள்ல்லவா?” என்றேன்.

அதற்கு அவர், “உங்களுக்குத் தெரியுமா? ஒரு வினோதமான காரியம் சம்பவித்தது. பயங்கரப் பனிப்புயல் வரப்போகின்றது என்று அவர்கள் முன்னறிவித்தனர். ஆனால் திடீரென்று அது நின்று விட்டது” என்றார்.

நான் நியூ மெக்சிகோவை அடைந்தேன். நானும் என் மகனும் ஒரு பொருளை வாங்க அங்கு ஒரு சிறிய கடைக்குச் சென்றோம். நான் அங்கிருந்தவரிடம், “அருமையான நாள்ல்லவா?” என்றேன்.

“ஆம்” என்றார் அவர்.

“மிகவும் உலர்ந்து காணப்படுகின்றது” என்றேன்.

“ஆம், சில நாட்களாகவே உலர்ந்துள்ளது” என்றார்.

“நீங்கள் இந்த இடத்தைச் சேர்ந்தவர்களா?” என்று கேட்டேன்.

அவர், “இல்லை! நான் விஸ்கான்சினை (Wisconsin) சேர்ந்தவன். ஆனால் இருபது ஆண்டுகாலமாக இங்கேயே வாழ்ந்து வருகிறேன். எனவே, இதையே என் சொந்த இடமாக பாவிக்கலாம்” என்றார்.

“அப்படியானால் இங்கு நீங்கள் குடி வந்திருக்கிறீர்கள். மிகவும் தூசி படிந்திருந்ததாகக் காணப்படுகின்றதே” என்றேன்.

அதற்கு அவர், “ஒரு விசித்திரமான சம்பவம் நடந்தது. பனிப்புயல் வருமென்றும், அதிக பனிப்பெய்யும் என்றும் வானிலை முன்னறிவிப்பு உண்டாயிருந்தது. உண்மையில் அந்தப் பனிப்புயல் தொடங்கியது. ஆனால் அது நின்றவிட்டது” என்றார்.

“அப்படியா?” என்றேன்.

நான் வீட்டையடைந்தேன். பனிப்புயல் வரப்போவதாகவும் அந்த வழியே போகக்கூடாதென்றும் எச்சரிக்கை விடுக்கப்பட்டதாகவும் சகோதரன் டாம் கூறினார். அவர் நாட்டைக் கடந்து வந்தார். ஆனால் ஒரு துளி மழையோ அல்லது வேறெதுவோ உண்டாயிருக்கவில்லை. அவர் எப்பொழுதும் போலவே இன்றும் தேவனாயிருக்கிறார். பாருங்கள்?

நான் மலையில் நடந்துசென்று கொண்டேயிருந்தேன்... ஒலி நாடாவின் இந்தப் பாகத்தை என் மனைவி கேட்க மாட்டாள் என்று நம்புகிறேன். பாருங்கள்? உங்களிடம் ஒன்றைக் கூறப்போகின்றேன். நான் உங்களிடம் உண்மையையே கூறுகின்றேன். அது தான் சரியான முறையாகும். ஒவ்வொரு விவாக நாளன்றும் நான் இத்தகைய வேட்டைப் பயணம் செல்வதைக் குறித்து என் மனைவி ஏன் முறுமுறுப்பதில்லையென்று நான் அடிக்கடி யோசிப்பதுண்டு. நான் என்ன நினைத்தேன் தெரியுமா? விவாக நாளன்று அநேகர் வீட்டிற்கு வருவார்கள். நான் பயந்த சுபாவமுடையவன் (nervous) என்று

உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா? எப்பொழுதும் நான் தேவனைக் குறித்தும், வேதத்தைக் குறித்துமே பேச விரும்புகிறேன். எனவே, சில நாட்கள் நான் வேட்டைக்குச் சென்றால் அவளுக்குத் தொல்லை சற்று நீங்கியிருக்கும் என்று நினைக்கிறாளோ என்னமோ! என்று எண்ணினேன்.

அதற்காக அவளிடம் நான் மன்னிப்புக் கோருகிறேன். இத்தகைய சிந்தை என்னில் எழுந்ததற்காக நான் தேவனிடம் மன்னிப்பு கோருகிறேன். ஏனெனில் இந்த எண்ணம் என் மனதில் எழுந்த வண்ணமாக இருந்தது. அவள் வீட்டுவேலை அதிகம் செய்பவள். சமையலறையிலோ அல்லது வேறெங்காவது அவள் சதா வேலை செய்து கொண்டேயிருப்பாள்.

அவளை அறிந்துள்ள உங்களுக்கு துணி சலவை செய்யும் இயந்திரத்தை அவள் எப்பொழுதும் இயக்கிக் கொண்டேயிருப்பாள் என்பது தெரியும். அவள் வேலை செய்துகொண்டிருக்கும்போது நான் அவளிடம், “துணி சலவை செய்வதை நிறுத்தி விட்டு வந்து என்னுடன் பேசிக்கொண்டிரு. நான் உன்னை நேசிக்கிறேன். நீயும் என்னை நேசிக்கிறாய் என்று நீ கூற விரும்புகிறேன்” என்பேன்.

“உங்களை நான் நேசிக்கிறேன் என்று உங்களுக்குத் தெரியும்” என்று அவள் கூறிவிட்டு, மறுபடியும் துணி சலவை செய்யும்பணியில் மும்முரமாக ஈடுபடுவாள்.

“அதை நிறுத்திவிட்டு, என்னுடன் உட்கார்ந்து பேச” என்பேன்.

“ஓ, பில் (Bill), எனக்கு எத்தனையோ வேலையிருக்கிறது” என்பாள்.

“நான் வேட்டைக்குச் சென்றால் வேலை செய்வதற்கு அவளுக்கு அதிக நேரம் கிடைக்குமென்று எண்ணுகிறாள் போலும்” என்று நினைத்துக் கொண்டேன். வேதாகமம் எனக்கு முன்னால் இருக்கிறது. நான் தேவனுடைய வார்த்தைக்கு முன்னால் உள்ளதை நீங்கள் காண்கிறீர்கள். நான் மலையில் நடந்து சென்று கொண்டிருந்த போது ஏதோ ஒன்று என்னில் சம்பவித்தது.

அப்பொழுது தேன் நிலவுக்கு என் மனைவியை அங்கு அழைத்து சென்ற சம்பவம் எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. அவள் கறுப்பு மயிர் கொண்டவளாய், பழுப்பு நிறக் கண்கள் உடையவளாய் அப்பொழுது மிகவும் அழகாக இருந்தாள். அந்த மரங்களைக் கடந்து செல்வதற்காக சில நேரங்களில் அவளைத் தூக்கிவிட்டு, இப்படியாக கரடிவேட்டையாடும் இடத்தையடைய அவளுக்கு உதவி செய்தேன். நான் கரடியை வேட்டையாடிக் கொல்வதை அவளுக்குக் காண்பிக்க விரும்பினேன். அவள் அப்பொழுது என் 'மாட்டுக்காரப் பையனின் காலணியை' (Cow boy boots) போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். (அது இருபத்திரண்டு அல்லது இருபத்தொன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த சம்பவம். எங்களுக்கு 1941ல் விவாகம் நடந்தது) மரங்களைக் கடப்பதற்கென, அவளைத் தூக்கிச் சென்றேன்.

“இப்பொழுது பாவம்! அவள் என் தொல்லைகளைப் பொறுத்துக் கொள்கிறாள். அவளுடைய தலைமயிர் நரைத்துவிட்டது என்றெல்லாம் எண்ணியவாறே நடந்து சென்று கொண்டிருந்தேன். (சகோதரன் பிரான்ஹாம் கனைக்கிறார் - ஆசி). சில நாட்களாக நான் சவரம் செய்யவில்லை. எனக்கும் நரைத்துவிட்டதென்று அப்பொழுது நான் உணர்ந்தேன். ஏனெனில் நரைத்த தாடி வளர்ந்திருந்தது. அப்பொழுது நான், “கிழவனே, உன் காலமும் முடிவடையப் போகின்றது. நீ ஏதாவது செய்ய நினைத்திருந்தால், அதை துரிதமாகச் செய். உனக்கும் வயதாகிக் கொண்டே போகின்றது” என்று உள்ளத்தில் எண்ணினேன்.

அவ்விதம் நான் நடந்து சென்று கொண்டிருந்தபோது, ஏதோ ஒன்று சம்பவித்தது. திடீரென்று (என் நடத்தையிலும் என் கொள்கையிலும்) நான் ஒரு வாலிபனைப்போல் மாறினேன். என்னை ஒரு வாலிபனாக பாவித்துக் கொண்டேன். நான் தலைகுனிந்த வண்ணம் இருந்தேன். நிமிர்ந்து பார்த்தபோது, என் மனைவி கரங்களை விரித்தபடி எனக்கு முன்பாக நின்று கொண்டிருந்தாள். என் முகத்தை தடவிக் கொண்டே, “மேடா, நீயா அது, அன்பே?” என்று கேட்டேன்.

நான் இங்குமங்கும் பார்த்தேன். “என்ன நேர்ந்தது?” என்று நினைத்துக் கொண்டேன். அப்பொழுது தான் நான் அவருடன் கூட நடந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்னும் உணர்வு வந்தது. அதன் பின்பு

என் உருவம் மாறினது. நான் மறுபடியும் கிழவனானேன். எனக்கு நேர்ந்த தரிசனம் என்னை விட்டகன்றது.

நான் நின்று, என் தொப்பியைக் கழற்றி என் இருதயத்தின் மேல் வைத்துக்கொண்டு, “இயேசுவே, என் இருதயம் எத்தனையோ ஆண்டு காலமாக பாரமாயிருந்து வருகிறது. அவ்விதம் பாராமாயுள்ளது என்று நான் உமக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. நான் மனஸ்தாபப்பட்டேன், எனக்குத் தெரிந்த எல்லாவற்றையும் நான் செய்து கொண்டு வருகிறேன். இருப்பினும் ஏன் இந்தப் பாரம் என்னை விட்டு அகலவில்லை?” என்று கேட்டேன்.

நான் இவ்விதம் நடந்து சென்று, எனக்கு முன்னால் முப்பது அல்லது நாற்பது கெஜம் தூரமுள்ள குன்றையடைந்து அதன் மேலேறிச் சென்றேன். நான் மிகவும் பலவீனமாயிருப்பது போன்ற ஒரு உணர்ச்சி எனக்குண்டானது. நான் குன்றின் உச்சியையடைந்த போது, மிகவும் பலவீனமடைந்து, தள்ளாட ஆரம்பித்தேன். நான் தொப்பியைப் போட்டுக் கொண்டு என் தலையை அங்கிருந்த புன்னை மரம் ஒன்றின்மேல் சாய்த்தேன். அவ்விதம் நான் நின்று கொண்டிருந்த போது, சூரிய வெப்பம் என் முதுகின்மேல் விழுந்தது. “அந்த மழையையும் காற்றையும் போக்கின தேவன்” என்று எண்ணிக் கொண்டேயிருந்தேன்.

அப்பொழுது ‘பட், பட்’ என்று ஏதோ ஒரு சப்தம் கேட்டது.

“அது என்னவாயிருக்கும்? தண்ணீரெல்லாம் உலர்ந்து விட்டதே!” என்று எண்ணிக் கொண்டே கீழே நோக்கினபோது, என் கண்ணீர் என் நரைத்த தாடி வழியாய் வழிந்தோடி, தேவன் உலர வைத்திருந்த அந்த உலர்ந்த இலைகளின் மீது விழுவதைக் கண்டேன். நான் மரத்தின் மேல் தலை சாய்ந்த வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தேன். என் கரங்கள் கீழே தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. என் ஒரு கை துப்பாக்கி கட்டியிருக்கும் கயிற்றுக்குள் (Sling) இவ்விதம் போடப்பட்டிருந்தது. நான் அங்கு நின்று கொண்டே அழுதேன்.

நான், “ஆண்டவரே, உமது ஊழியக்காரனாயிருக்க நான் பாத்திரவானல்ல. நான் அநேக தவறுகள் இழைத்திருக்கிறேன்.

வேண்டுமென்று நான் தவறுகள் செய்யவில்லை. ஆண்டவரே, நீர் எனக்கு நல்லவராகவே, இருந்து வந்திருக்கிறீர்” என்றேன்.

என் கண்கள் அப்பொழுது மூடப்பட்டிருந்தன. அப்பொழுது ஏதோ அசைவது போன்ற சத்தத்தைக் கேட்டேன்.

கண்களைத் திறந்து பார்த்தபோது, எனக்கு முன்னால் மூன்று மான்கள் நின்று கொண்டிருந்தன, நான் “சகோதரன் ஈவான்ஸுக்கு ஒன்றும், சகோதரன் உட்டுக்கு ஒன்றும்... அதோ மூன்று மான்கள். இதற்காகவே நான் காத்துக் கொண்டிருந்து, காடுகளில் நடந்து சென்றேன்” என்று எண்ணியவாறே துப்பாக்கியைக் கையிலெடுத்தேன். “இதை என்னால் செய்யமுடியாது, அப்படிச் செய்யமாட்டேன் என்று நான் ஆண்டவருக்கு வாக்கு கொடுத்திருக்கிறேன்” என்று கூறி என் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டேன்.

அப்பொழுது ஏதோ ஒன்று, “ஆனால் அவை உன் முன்னால் நிற்கின்றனவே!” என்றது.

நான், “அப்படித்தான் ஒரு மனிதன் ஒரு முறை தாவீதிடம், கர்த்தர் அவரை (சவுலை) உன் கையில் ஒப்புக் கொடுத்தார் என்றான்” என்று நினைத்துக் கொண்டேன். உங்களுக்கு சவுல் ராஜாவைப் பற்றி தெரியும்.

யோவாப் தாவீதிடம், “அதோ அவர் அங்கு படுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவரைக் கொன்றுபோடும்” என்றான்.

“கர்த்தர் அபிஷேகம் பண்ணினவரைக் கொல்லாதபடி, கர்த்தர் என்னைக் காப்பாராக” என்றான் தாவீது.

அந்த மான்கள் அங்கு நின்று கொண்டு என்னையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தன. நான் “அவை தப்பிப் போகமுடியாது. தப்ப அவைகளுக்கு வழியேயில்லை. அவை முப்பது கெஜ தூரம்கூட இல்லை. என்னிடம் துப்பாக்கியும் இருக்கிறது” என்று எண்ணினேன். அதே சமயத்தில், “அதை என்னால் செய்ய முடியாது. என்னால் முடியவே முடியாது” என்றேன். அது ஒரு பெண் மானும், இரண்டு குட்டிகளுமாயிருந்தன. என்னால் துப்பாக்கியை எடுக்கவே முடிய வில்லை. நான் அசையாமல் அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தேன். நான், “அவ்விதம் செய்யமாட்டேனென்று தேவனிடம் வாக்கு

கொடுத்திருக்கிறேன். அந்த சகோதரருக்கு இந்த மான்கள் தேவையில்லை. என்னால் முடியாது என்னால் முடியவே முடியாது” என்று எண்ணினேன்.

அப்பொழுது அந்தப் பெண் மான் நடந்து அருகில் வந்தது. கவனியுங்கள். நாலைந்து நாட்களாக நூறு பேர்கள் மான்களைச் சுட்ட வண்ணம் இருந்தனர். அதனால் மான்கள் பயம் கொண்டிருக்க வேண்டும். சிகப்பு வண்ணத்தைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அவை ஓடி மறைந்துவிடும் (நான் சிகப்பு சட்டையும் சிகப்பு தொப்பியும் அணிந்திருந்தேன்). ஆனால் இந்த மூன்று மான்களும் அங்கேயே நின்று கொண்டு என்னையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தன.

நான் பெண் மானிடம், “தாயே, உன் குட்டிகளை அழைத்துக்கொண்டு காட்டுக்குச் சென்றுவிடு. நீ இப்பொழுது என் கைக்குள் இருக்கிறாய். உன் உயிரும் என் கைக்குள் இருக்கிறது. ஆனால் நான் உன்னைத் துன்புறுத்தப் போவதில்லை. அவ்விதம் நான் ஆண்டவருக்கு வாக்கு கொடுத்திருக்கிறேன்” என்றேன். ஆனால் அந்தப் பெண்மானோ என்னருகில் வந்து என்னை உற்றுப் பார்த்தது. அந்த குட்டிகளும்கூட அருகாமையில் வந்தன. (சகோ. பிரான்ஹாம் பீடத்தை இருமுறை தட்டுகிறார் - ஆசி). என் கையிலிருந்து புல்லைத் தின்னும் தூரமளவுக்கு அவை அருகாமையில் வந்தன. காற்று அவைகள் மேல் வீசினது. எனவே பெண் மான் திரும்பி சற்று தூரம் நடந்தது. குட்டிகளும் அதைப் பின் தொடர்ந்தன.

பின்பு அவை மறுபடியும் என் பக்கம் திரும்பி, என்னருகில் நடந்து வந்தன. நான் அசையாமல் அங்கேயே நின்றேன். நான், “நீங்கள் காட்டுக்குள் சென்று விடுங்கள். எனக்கும் காடு என்றால் அதிகப் பிரியம். நீங்கள் உயிர் வாழுங்கள். உங்கள் உயிர் என் கரங்களில் இருக்கிறது. ஆனால் நான் உங்களை சும்மா விட்டு விடுகிறேன். உங்களால் தப்பிச் செல்லவே முடியாது என்று உங்களுக்குத் தெரியும்” என்றேன். மூன்றே வினாடிகளில் அவை மூன்றயும் என்னால் கொன்றுவிட முடியும். என்னால் எவ்வளவு வேகமாக அவைகளை சுட முடியுமோ, அவ்வளவு வேகமாக அவை என்னருகில் இருப்பதால் தப்பி ஓடிவிட முடியாது. எனவே “உங்களை விட்டு விடுகிறேன். நீங்கள் சென்று உயிர் வாழுங்கள்” என்றேன்.

நான் அங்கு நின்று கொண்டிருந்தேன். அவை நடந்து காட்டிற்குள் சென்று விட்டன.

என் முகத்தை நான் இப்படி துடைத்துக் கொண்டேன். அப்பொழுது ஒரு சம்பவம் நடந்தது. அந்தத் தெளிவான வானத்திலிருந்து - மேகத்திலிருந்து அல்ல - ஒரு சத்தம் என்னுடன் பேசினது. இது சிறிது நேரத்திற்குள் நடந்தது. அந்த சத்தம் என்னிடம், “உன் வாக்கை நீ நினைவு கூர்ந்தாய் அல்லவா?” என்றது.

நான், “ஆம், ஆண்டவரே” என்றேன்.

அவர், “நானும் என் வாக்கை நினைவு கூருவேன். நான் உன்னை விட்டு விலகுவதுமில்லை, உன்னைக் கைவிடுவதுமில்லை” என்றார். உடனே என் இருதயத்திலிருந்த பாரம் அகன்றது. அதன் பின்பு அது வரவேயில்லை. இனிமேல் அது வாராமலேயே இருக்கட்டும்.

உங்களிலிருக்கிறவர், நவம்பர் 10, 1963, பத்தி எண் 76-151

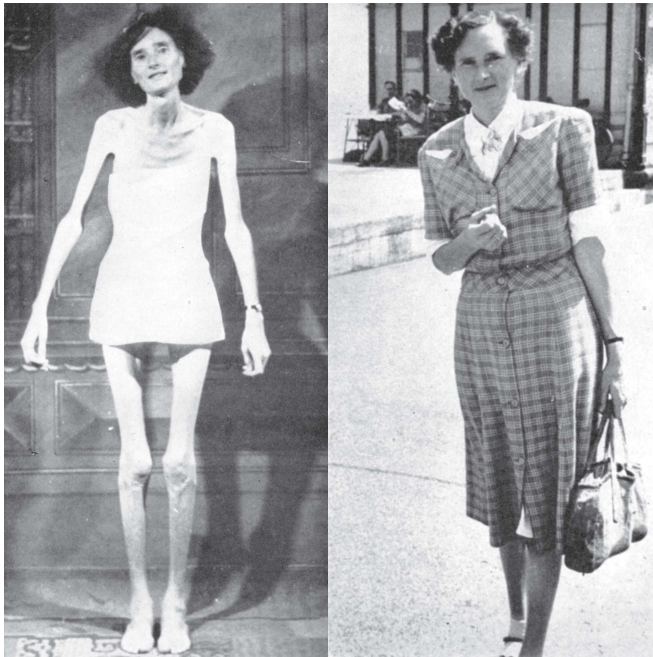
★★★★★

மரித்து உயிரோடு எழுந்த பையன் ஹோல்மா

இடமிருந்து வலம்: லாய்ஸ் (பில்லிபாலின் மனைவி), பால், டேவிட்,
பில்லி பால் பிரன்ஹாம்

ஃபிளாரன்ஸ் நைட்டிங்கேல் புற்று நோயிலிருந்து சுகம் பெறுவதற்கு முன் மற்றும் சுகம் பெற்ற பிறகு எடுக்கப்பட்ட புகைப்படங்கள்

சகோ.பிரன்ஹாம் மீன் பிடித்தல்

சகோதரி. ஹாட்டி ரைட்

சகோதரி. ஹாட்டி ரைட்டின் சகோதரி ஈடித்

சகோதரி.ஹாட்டி ரைட்டின் இரண்டு மகன்களும் ஞானஸ்நானம் பெறுதல்

சகோ. பிரன்ஹாம் தரிசனத்தில் கண்டு, பின் வேட்டையாடின கரடி

சகோ.பிரன்ஹாம் தரிசனத்தில் கண்டு, பின் வேட்டையாடின மான்